

Last Update : august 16, 2008

Reisverhaal 2008

Inleiding

Het lijkt wel of we elk jaar vroeger zijn met onze beslissing om tijdens het daaropvolgende jaar toch maar weer naar de USA te gaan. Deze keer viel het besluit ergens hoog boven in de lucht, terwijl we vanuit Cincinnati naar Amsterdam vlogen. Ook wisten we al ongeveer welk gebied we zouden gaan bezoeken, we hadden New Mexico op het oog, in combinatie met noord Arizona en zuid Utah.

Tijdens onze voorbereidingen waren er een aantal zaken die ons heel erg bezig hielden. Allereerst was dat de tocht naar White Pocket, die we vanwege de lastige aanrijroute niet op eigen houtje durfden te ondernemen. We wilden dan ook graag gebruik maken van de diensten van gids Terry Alderman uit Kanab; het bleek echter niet makkelijk te zijn om contact met hem te krijgen en een en ander af te spreken. Uiteindelijk kostte het ons heel wat geduld, diverse emailtjes en een telefoontje naar Kanab om alles rond te krijgen, en we waren dan ook erg blij toen we de datum 29 april in onze agenda konden noteren. Nog veel spannender was de zoektocht naar de juiste locatie van Red and White Canyon, en het bemachtigen van de benodigde permits om daar naartoe te mogen gaan. Het lukte om de juiste locatie te vinden, maar die permits, dat bleek toch echt een probleem te zijn. Op het moment dat we naar de USA vertrokken hadden we daarover nog steeds geen zekerheid! Maar wat ons het meeste bezig hield, dat was toch heel iets anders. Vanwege de gezondheid van mijn vader is het lange tijd erg onzeker geweest of onze vakantie wel door zou kunnen gaan, en zoiets zit tijdens de voorbereidingen toch voortdurend in je gedachten. Gelukkig verbeterde zijn toestand tijdens de laatste weken voor de vertrekdatum zodanig, dat we het aandurfden om te gaan. Zeker op verzoek van mijn vader zelf, die niets liever wilde dan dat wij van onze vakantie zouden kunnen gaan genieten. Op het moment dat ik dit schrijf – een week na onze terugkomst – gaat het prima met hem én kunnen wij terugkijken op een fantastische vakantie waarin de bezoeken aan White Pocket en (ja, het is gelukt!) Red and White Canyon tot de hoogtepunten behoren.

Dag 1 : zondag 20 april : Amsterdam - Atlanta - Phoenix

Gereden : 6 mijl (geen dirtroads)

Trails : Geen

Laat ik dit reisverslag eens kort en bondig beginnen: onze heenreis verliep helemaal volgens het boekje. We vertrokken precies op tijd vanuit Amsterdam, en we haalden – ondanks een krappe overstaptijd – zonder problemen de vlucht naar Phoenix. Nadat we onze bagage hadden opgehaald, werden we met een busje naar het grote, nieuwe autoverhuurstation gebracht. Waar we van Alamo zelf een SUV uit mochten zoeken. Vooraan in de rij stond een Nissan X-Terra die er precies zo uitzag als die waar we vorig jaar in hadden rondgereden; alleen de kleur was anders, het was geen knalgele deze keer, maar een grijze. Even een paar dingen controleren: is het wel echt een 4WD (ja), is er een reserveband aanwezig (ja), en een krik (ja), zien de banden er nog goed uit (ja natuurlijk, met nog maar 4.654 mijlen op de teller!). Okay, doet u deze maar voor ons! Toen we in wilden stappen viel het Hans opeens op dat er geen kentekenplaat achter op de auto zat. Aan de binnenzijde van de achterrauit was wel een papier bevestigd waarop een tijdelijk kenteken stond, en de datum tot wanneer dat tijdelijke kenteken geldig was. Daarmee mochten we gewoon overal rondrijden, niet alleen in Arizona maar ook in andere staten, zo vertelde de Alamo-medewerker ons. Dus stapten we in onze auto en gingen op weg naar ons motel, de La Quinta Inn aan South 48th Street. Waar we ontdekten dat de geldigheidsduur van het tijdelijke kenteken verliep op 14 mei, terwijl wij de auto pas op 16 mei zouden gaan inleveren. We hadden echt geen idee wat er zou kunnen gebeuren als we

Last Update : august 16, 2008

op 15 mei door een ijverige State Trooper aan de kant zouden worden gezet, maar zin om terug te rijden naar Alamo en daarnaar te gaan informeren hadden we toch echt niet. Dus besloten we om onze Nissan gewoon te houden, en ons op 15 en 16 mei maar éxtra netjes aan de verkeerregels te houden.

Dag 2 : maandag 21 april : Phoenix - Prescott - Sedona

Gereden : 216 mijl (waarvan 9 mijl dirtroad)

Devils Bridge Trail : 2 mijl

Het was nog net geen zes uur toen we van de parkeerplaats van La Quinta Inn wegreden, volgens mij is dit toch echt een record 'vroeg wegwezen tijdens de eerste ochtend'. Het was op dit tijdstip nog lekker rustig op de weg en ook in de Safeway, waar we onze eerste boodschappen deden, waren nog niet veel klanten te bekennen. Dat schoot lekker op, halverwege de ochtend bereikten we al onze eerste bestemming: Watson Lake bij de plaats Prescott. Dit helderblauwe meer wordt omringd door heel veel kleine, lichtgekleurde rotsen en keien, die Granite Dells worden genoemd. Een erg goede plek om onze beenspieren, die nog stram en stijf waren van de lange vliegreis van gisteren, weer op gang te krijgen. Even lekker wat over de keien klimmen en mijn nieuwe fototoestel uitproberen. Niet zo'n chique als die van Hans hoor, ik wil gewoon zonder na te hoeven denken over lenzen, filters en instellingen m'n plaatjes kunnen schieten. Een stel kanoërs wilde graag even als fotomodel dienen, dat zag er heel mooi uit, die felrode kano's in combinatie met de lichtbruine rotsen en het blauwe water. Terwijl we in het park waren hoorden we voortdurend de sirene van een politieauto; dichtbij, dan weer wat verder weg, opnieuw dichtbij... het leek wel of daar een heuse achtervolging plaatsvond zoals je die wel eens op tv voorbij ziet komen. Op het moment dat we het park uitreden hoorden we de sirene niet meer, maar toen we direct daarna rechtsaf wilden gaan, de 89 op, bleek dat er toch wel degelijk iets aan de hand was. De weg werd door een politieauto afgesloten, we mochten er niet in. Dit betekende dat we een kleine omweg moesten maken. We reden om Willow Lake heen, iets groter dan Watson Lake en ook al omringd door Granite Dells. Toch net wat minder mooi dan die bij Watson Lake, zo luidde ons gezamenlijke oordeel.

Toen we de 89 weer bereikten kwamen we een tweede wegafzetting tegen, maar gelukkig konden we nog wel naar de splitsing met de 89-alt rijden. En dat bleek dus een prachtige route te zijn, een smalle bochtige weg dwars door Prescott National Forest heen, met hier en daar weidse uitzichten. Terwijl we zo heerlijk relaxed aan het genieten waren van onze eerste vakantiedag, liet John Denver ons via de speakers weten hoe goed het is om "Back Home Again" te zijn. Hij had helemaal gelijk, zo voelde het echt aan voor ons! Een leuke verrassing tijdens onze rit was het toeristische plaatsje Jerome, een voormalig mijnwerkersstadje dat nu het domein is van schrijvers, muzikanten en andere artistieke lui. Er staan nog veel mooie oude gebouwen, de weg loopt daar smal, steil en kronkelig tussendoor. We hadden geen zin om een parkeerplaats te zoeken en ons tussen de vele toeristen te mengen, maar door het plaatsje heenrijden vonden we allebei een heel leuke ervaring.

Ongeveer 20 mijl voorbij Jerome bereikten we de beroemde rode rotsen met daar midden tussenin Sedona. Wat ligt dat plaatsje schitterend zeg, met aan alle kanten om je heen die machtige rotsen. Dan is dat vlakke landje van ons toch maar saai om te zien, toch! Op veel plaatsen in Sedona mag je alleen maar parkeren als je een "Red Rock Pass" of een "America the Beautiful Pass" op je dashboard hebt liggen. Wij gingen voor de America the Beautiful Pass (de opvolger van de inmiddels afgeschafte National Park Pass), die zouden we immers

Last Update : august 16, 2008

ook tijdens de komende weken nog volop nodig hebben. Dus eerst maar eens een bezoekje aan het Visitor Center, waar een vriendelijke dame op leeftijd ons van informatie én de pas voorzag. Toen ze zag dat wij uit Nederland kwamen reageerde ze heel enthousiast... dat was haar favoriete vakantieland!! Vooral de *Kjuukenhof* vond ze helemaal geweldig, zei ze. Hmm, hadden wij niet een kwartiertje geleden nog tegen elkaar gezegd dat binnenrijden in Sedona zo indrukwekkend is voor iemand die uit het platte Nederland komt?? De vrouw kwam met de perfecte oplossing: als zij onze woning in Nederland mocht hebben, dan konden wij haar woning in Sedona krijgen. Prima voorstel hoor, wat ons betreft. Natuurlijk hebben we dit verhaal later die dag gemaïld aan Melanie en Rob; Melanie was overigens wel heel benieuwd of Rob, die nog bij ons woont, bij de woningruil was inbegrepen.....

Rondom Sedona zijn heel veel wandelroutes aangelegd, tijdens de voorbereidingen heb ik er een hele klus aan gehad om alle informatie te lezen en een keuze te maken. Eén van de hikes die me wel aansprak was die naar Devils Bridge, een niet al te lange wandeling naar een natuurlijke brug. Mooi om ons bezoek aan Sedona mee te beginnen. Via de onverharde Vultee Arch Road reden we naar het beginpunt van de trail; de kwaliteit van die weg viel ons overigens best wel tegen. Behoorlijk wat keien en gaten, we waren blij dat onze X-Terra wat hoger op z'n wielen staat dan een gewone personenauto. Na ruim 2 kilometer hobbelen over de onverharde weg bereikten we de parkeerplaats en konden we ons gaan voorbereiden op onze eerste trail van deze vakantie. We hebben daarvoor altijd best wat tijd nodig, eerst moet er flink gesmeerd worden met zonnebrandolie, en daarna kunnen de heuptassen worden ingericht. Dat begint onvermijdelijk met de vraag: welke lenzen zullen we hier nodig hebben, gevolgd door de afweging: moet er wel of geen standaard mee? En dan natuurlijk de filters, een poetsdoekje, extra stickies en batterijen voor zowel Hans z'n toestel als het mijne, iets te eten voor onderweg, een afvalzakje, flessen water, mijn vissershoedje, Hans z'n pet, de zonnebrandolie en de GPS. Dan nog even mijn onmisbare wandelstokken uit de auto pakken, en natuurlijk de fototoestellen zelf! Als de heuptassen goed zijn omgesnoerd kan de auto op slot, en kunnen we eindelijk vertrekken. Helaas bleek dit hele ritueel tijdens het begin van de vakantie nog niet altijd soepel te verlopen, het is diverse keren voorgekomen dat we er onderweg achter kwamen dat we toch iets vergeten waren. Deze keer was dat dus de GPS... Ach, niet erg, er zouden vast wel bordjes staan waarop we konden zien hoe de route verliep.

In het begin was de route inderdaad heel duidelijk, maar op gegeven moment bereikten we een plek vanwaar een pad naar links verder ging en een ander, wat vager pad, schuin naar boven. En nee hoor, er stond geen bordje waarop was te zien welk van die twee paden we moesten hebben. We gingen er vanuit dat we het meest duidelijke pad zouden moeten hebben, maar toen we even later aan de onderzijde van Devils Arch uitkwamen in plaats van aan de bovenkant, wisten we dat we verkeerd hadden gegokt. Niet erg hoor, we vonden het leuk om de arch ook van deze kant te zien en zo heel ver hoefden we niet terug te lopen. De goede route, omhoog dus, was voor mij niet echt makkelijk. Maar ja, ik ben dan ook iemand bij wie vroeger op school het laagste rapportcijfer onvermijdelijk achter het vak 'lichamelijke opvoeding' stond, dus als ik iets moeilijk vind, dan zegt dat nog niets over de daadwerkelijke moeilijkheidsgraad. Het moet voor de meeste mensen toch wel mogelijk zijn om de bovenzijde van Devils Arch te bereiken, want mij is het – met hier en daar een beetje hulp van Hans – ook gelukt! En daar was ik heel blij mee, het uitzicht over het rode rotsenlandschap was de moeite meer dan waard. De arch, de vele groene bomen, de rode rotsen... het vormde samen een prachtig plaatje.

Na deze prima hike hielden we even een korte pauze in onze motelkamer in Sedona, en daarna gingen we een hapje eten. En vervolgens weer op pad, ik had deze eerste dag

Last Update : august 16, 2008

meteen al lekker vol gepland. We reden naar het plaatsje Oak Creek, ten zuiden van Sedona. Van daaruit konden via een onverharde weg een van de bekendste zonsongangplekken van deze omgeving bereiken, Red Rock Crossing. Maar het eten nam wat meer tijd in beslag dan verwacht, wegwerkzaamheden tussen Sedona en Oak Creek zorgden voor wat vertraging, het schoot niet op... en dat net op een moment dat je ergens precies op tijd wilt zijn. Gelukkig klopte de routebeschrijving precies, we vonden de parkeerplaats die in mijn informatie stond vermeld en ook Red Rock Creek, het kreekje waar rond zonsongang een mooie weerspiegeling van Cathedral Rock te zien zou zijn. "Volg de oever van de rivier", zo had ik genoteerd. Maar er was zoveel begroeiing direct naast de oever, daar konden we helemaal niet lopen. Er liep wel een pad iets verder van de oever vandaan, dus zijn we dat maar gaan volgen, in de hoop verder weer dichterbij Red Rock Creek uit te komen. Ondertussen daalde de zon alsnog verder, en daarmee ook onze hoop om een mooie fotoplek te vinden. Het was inmiddels wel duidelijk dat we verkeerd zaten, dus zijn we maar weer omgedraaid. Om er vlak bij de parkeerplaats achter te komen dat we het kreekje eerst over hadden moeten steken, aan de andere zijde konden we de oever wel volgen. Tja, toen we uiteindelijk op de goede plek stonden was het dus al te laat... het ideale fotomoment was inmiddels voorbij. Jammer. Maar ook zonder mooie foto's kunnen we gelukkig wel zeggen dat dit een hele mooie omgeving is.

Op de weg terug naar ons motel kwamen we, aan de rand van de bebouwing van Oak Creek, zowaar een coyote tegen. Dat hadden we hier echt niet verwacht, en dat maakt zo'n moment daardoor nog extra leuk. Het was een mooie afsluiting van een drukke, maar wel zeer geslaagde eerste vakantiedag.

Dag 3 : dinsdag 22 april : Sedona

Gereden : 50 mijl (waarvan 10 mijl dirtroad)

Soldiers Pass Arches Trail : 4 mijl

Cathedral Rock Trail : 0,8 mijl

We wisten van te voren dat de Schnebly Hill Road geen makkelijke weg is om te rijden, maar dat het wegoppervlak zó slecht zou zijn, dat hadden we toch echt niet verwacht. Qua keien en gaten riep het levendige herinneringen op aan onze rit over de Shafer Trail in Canyonlands, twee jaar eerder. Al waren de afgronden naast de weg hier net wat minder dramatisch, toch wel een belangrijk verschil uiteraard. Wat deze rit helemaal geweldig maakte, dat waren de uitzichten over Sedona en de omringende rotsen. Dat betekende dus: vaak stoppen en uitstappen, en even lekker van de omgeving genieten. Na ongeveer vijf mijl rijden bereikten we het hoogste punt van de weg, toen we nog een beetje verder reden werden de uitzichten al snel minder spannend. Tijd dus om om te draaien en naar Sedona terug te rijden. De terugweg vonden we zelfs nog mooier dan de heenweg, omdat we nu de vergezichten voor ons hadden. En al hebben we dus maar 10 mijl gereden, de Schnebly Hill Road heeft ons toch wel twee uur bezig gehouden. Echt een aanrader, maar alleen als je een high clearance auto hebt en een beetje hobbelen en schudden niet bezwaarlijk vindt!

Het was nog steeds lekker vroeg, kwart voor 10 ongeveer, toen we in Sedona weer aan ons 'we gaan hiken'-ritueel mochten beginnen. De Soldiers Pass Arches Trail stond op het programma, de gegevens over die trail hadden we gevonden in het boek "*Photographing the Southwest*" van Laurent Martres. Tijdens het eerste stukje van de trail passeerden we achtereenvolgens een sinkhole (een groot gat in de grond dat is ontstaan doordat ondergrondse lagen zijn opgelost en weggespoeld) en zeven kleine ronde gaten in de rotsbodem, die deels met water waren gevuld. De Seven Sacred Pools, zo worden die

Last Update : august 16, 2008

genoemd. Het was wel even zoeken hoe we van daar uit verder moesten lopen, net als gisteren bij de Devils Bridge Trail stonden er geen bordjes, terwijl we toch echt uit meerdere richtingen konden kiezen. Ik zag een vrouw lopen die er niet als toerist uitzag. Ha mooi, een lokale bewoonster, zij zou ons vast wel kunnen helpen, dacht ik. Maar toen ik haar aansprak: "Excuse me, ma'm, may I ask you something...", kreeg ik alleen een bits "No" toegesnuwd. Nou ja zeg..... Gelukkig was de chauffeur van een jeep, die even later bij de Seven Sacred Pools stopte om een stel toeristen daar rond te laten kijken, wat behulpzamer. En zo wisten we dus dat we het bospad, dat rechts van de Sacred Pools lag, in moesten lopen. Daar op dat bospad kwamen we die 'vriendelijke' mevrouw weer tegen, we waren toch wel erg verbaasd dat zij nu óns aansprak met de vraag of wij wisten hoe laat het was. Ik keek op mijn horloge... "It's half pa..." "Past ten", had ik dus willen zeggen, maar mevrouw was me inmiddels al straal voorbij gelopen! Wat een vreemd mens... ach, je weet niet waarom ze zo doet dus ik nam het haar maar niet kwalijk.

De wandeling was heel afwisselend, na het bospad liepen we nog een stuk via een droogstaande wash, en daarna moesten we een slickrock plateau oversteken vanwaar we weer van die prachtige rode rotsen rondom ons zagen. En het laatste stuk was weer anders, een flinke klim via een dicht begroeide helling omhoog, waarbij eigenlijk geen echt pad meer zichtbaar was. Kort voor ons liep een gezin met twee jonge kinderen, de kleinste zat bij moeder op de rug, in een draagzak. Het was duidelijk dat ze hetzelfde doel voor ogen hadden als wij: we zagen hen onderweg in het boek van Laurent Martres bladeren! Dat doel, de 'grotachtige arches' die Martres in zijn boek beschrijft, viel overigens wat tegen. Het waren een paar rotsbogen die, een beetje verborgen achter de bomen, tegen een overhangende rotswand aan zaten. Gelukkig maar dat de wandeling zelf erg mooi was, want voor deze bogen zelf hadden we zo'n lange tocht niet hoeven te ondernemen. Maar ja, we waren er nu toch, dus Hans ging toch maar wat foto's maken. Ik ben er ondertussen even bij gaan zitten, even wat uitrusten en een lekker frisse appel eten. Ook de jonge vrouw had, samen met haar twee kinderen, een plekje uitgezocht om even te gaan zitten. Het was toch wel een zware tocht geweest, met de kleine op haar rug, zo liet ze me weten. Nou, dat kan ik me wel voorstellen... ik zou het haar niet hebben nagedaan! We hebben even gezellig zitten kletsen samen, over het boek van Laurent Martres, over de plekken die we al hadden gezien en over wat we nog allemaal van plan waren. Ze was wel jaloers toen ze hoorde dat wij maar liefst vier weken vakantie hadden, haar man en zij moesten het met 8 vrije dagen doen! Toen Hans genoeg foto's had gemaakt en ik weer was uitgerust, namen we afscheid van het aardige gezin en begonnen we aan de terugweg. Op het moment dat we de parkeerplaats weer bereikten hadden we er ruim 6 kilometer op zitten, we konden weer trots zijn op ons zelf!

's Middags hebben we even een welverdiende pauze genomen op onze motelkamer, 's avonds gingen we weer een poging doen om een mooie zonsondergang op de foto vast te leggen. Ik had daarvoor weer een hike gepland, de Cathedral Rock Trail. Tijdens het begin van de trail zagen we een groepje van vier mensen, drie vrouwen en een man, die met een of andere meditatie bezig waren. Eerst stonden ze daar in een soort trance, even later lagen ze alle vier languit op hun rug, met hun hoofden bij elkaar, plat op de rotsbodem. We waren niet echt verrast, want ik had op diverse plaatsen gelezen dat Sedona een sterke aantrekkingskracht uitoefent op allerlei zweverige types; sommige rotsen in dit gebeid zouden speciale krachten hebben. Ook Cathedral Rock is zo'n vortex, zo weet ik inmiddels. Vraag me niet wat dat woord betekent, daar heb ik me niet in verdiept hoor. Ik heb niet zo'n behoefte aan dat zweverige, ik sta liever met m'n beide voeten stevig op de grond. Maar laat nou net dat niet lukken, tijdens onze wandeling! Het slickrock waarover we naar boven moesten klimmen was erg steil, en – doordat er veel los zand op lag – ook erg glad.

Last Update : august 16, 2008

De klim was eigenlijk veel te moeilijk voor me, ik had continu het gevoel dat ik weggleed en ik voelde me steeds onzekerder worden. En toen we, kort voor de top, ontdekten dat het laatste stukje nóg moeilijker was, ben ik afgehaakt. Nee hoor, als ik daar naar boven ga durf ik echt niet meer terug! Sterker nog, volgens mij durf ik ook niet meer omlaag via de route waarover we net naar boven zijn geklommen. Niks 'met beide voeten op de grond' maar in de plaats daarvan al zittend op m'n kont, ben ik naar beneden gegleden.... Met de nodige moeite (en dankzij de hulp van Hans, uiteraard) slaagde ik er in om heelhuids beneden te komen. Wel balen natuurlijk, dat we nu voor de tweede avond op rij de geplande zonsondergang hadden gemist.

Dag 4 : woensdag 23 april : Sedona – Holbrook

Gereden : 171 mijl (waarvan 10 mijl dirtroad)

West Fork of Oak Creek Canyon Trail : 8,9 mijl

Wij zijn dus echte woestijn-, rots- en stofliefhebbers... zet ons op een dirtroad in een mooie rotsomgeving en je hebt geen kind meer aan ons! Dus of de West Fork of Oak Creek Trail wel iets voor ons zou zijn, daarover had ik vooraf toch m'n twijfels. Veel bomen en planten, een kreekje..... vast heel mooi maar uh.... geen stof hè! We besloten om het desondanks toch maar eens te gaan proberen, en ik kan gerust stellen dat we daar geen seconde spijt van hebben gehad: de trail was prachtig, schitterend gewoon, en we hebben er volop van genoten.

Het is een populaire wandeling, en we zijn heel vroeg op pad gegaan omdat we de eventuele drukte voor wilden zijn. Er stonden al verschillende auto's op de parkeerplaats bij de trailhead, maar druk was het gelukkig nog niet. Na een paar minuten lopen bereikten we het kleine beekje Oak Creek, en we waren meteen helemaal verkocht. Wat een heerlijke omgeving was dit om te lopen, zo tussen de bomen door, met steeds dat beekje naast ons. Op verschillende plaatsen moesten we Oak Creek oversteken, er lagen dan takken en keien waar we overheen moesten lopen. En omdat die soms behoorlijk glad waren, zeker de keien waar wat mos op stond, was dat soms best een hachelijke onderneming! Vooral voor ons ego, het grootste gevaar dat we liepen was een nat pak. Maar we hebben het droog gehouden, al was dat voor ons allebei op één moment meer geluk dan wijsheid.

Na elke bocht en bij elke oversteek zagen we weer nieuwe fotogenieke plekjes, en onze fotoestellen draaiden overuren. Maar o jee, frustrerend, het bleek ongelooflijk moeilijk te zijn om al dat moois goed op de foto te krijgen. Er waren zoveel licht- en schaduwplekken, steeds was er wel iets te fel of juist te donker op de foto.

Ongeveer tegelijk met ons liepen er ook twee meiden van een jaar of twintig langs het beekje. Van die echte gibelgeiten, ze hadden de grootste lol samen. Op gegeven moment waren ze ons een stukje voor, hoorden we opeens een boel gegil.... gevolgd door heel hard lachen...

Okay, we hoefden dus niet snel naar ze toe te rennen om hulp te gaan bieden. Even later zagen we ze op een zandbank staan, een van de meiden was kletsnat. Ja hoor, onderuit gegaan tijdens een oversteek. Gelukkig maar dat het zo'n mooi weer was, die kleren droogden wel weer op. Ze lieten zich er ook niet door weerhouden om verder te lopen, we kwamen ze nog verschillende keren tegen.

Op sommige plekken lag het pad iets hoger, en raakten we de beschutting van de bomen kwijt. Ik zag een erg mooie picknickplek, op een uitstekende rotspunt vrij hoog boven het

Last Update : august 16, 2008

beekje. Maar daar bleken we dus echt vol in de wind te zitten.... ijskoud was het opeens. We zijn dus toch maar even verder gelopen, en langs de oever vonden we een geweldige plek om even te gaan zitten en wat te eten. Volgens onze GPS hadden we nu ongeveer 5 kilometer gelopen, dit zou dus het einde van de officiële trail moeten zijn. Maar we vonden het zonde, echt zonde, om nu al te stoppen. Dit was nu net een van de allermooiste stukken, we wilden toch wel heel graag weten hoe het even verderop zou zijn.

Nou, koud dus! We bereikten een bocht direct naast een imposante rotswand, en blijkbaar kan de zon dat gedeelte nooit bereiken. Er lag nog zelfs nog sneeuw, en het was er echt vreselijk koud. Even later kwamen we weer in een wat zonniger gedeelte, en dat scheelde heel wat graden. Hoe verder we kwamen, hoe lastiger de wandeling werd. Het pad werd hier veel minder gebruikt, dat was duidelijk te zien. En het begon toch ook wel tot ons door te dringen dat we dat hele eind dat we inmiddels gelopen hadden, ook weer terug moesten. Uiteindelijk, toen onze GPS ons meldde dat we er ruim 7 kilometer op hadden zitten, zijn we toch maar omgedraaid.

Tijdens de terugweg kwamen we regelmatig andere mensen tegen, maar al met al viel de drukte me toch wel heel erg mee. Misschien is het tijdens de zomer wel anders, maar nu was het gewoon een heerlijk rustige wandeling. Op gegeven moment zag ik een schitterende vogel in het water staan, het beest bleef een paar minuten wat rondhoppelen en we hadden zo alle kans om wat foto's te maken. Een soort reiger was het, denk ik. Na een tijdje vloog het dier weg en konden wij het laatste stukje van onze trail afmaken.

Via de mooie 89-Alt reden we naar het noorden, om vervolgens via Interstate 40 in oostelijke richting verder te gaan. Onderweg hebben we een kort bezoek gebracht aan Meteor Crater; dat is een van de meest bekende inslagkraters ter wereld. Ongeveer 50.000 jaar geleden is hier een meteoriet ingeslagen, volgens de wetenschappers was die meteoriet 50 meter groot en woog ie zo'n 300.000 ton. Dat zal een behoorlijke klap gegeven hebben! We hebben even bij het enorme gat staan kijken, maar eigenlijk drong het niet eens tot ons door hoe groot het daadwerkelijk was. Dat beseften we pas toen we, door een verrekijker, een astronaut op de bodem van de krater zagen staan (een pop hoor, geen echte!). Daardoor kregen we het juiste perspectief pas te pakken. Nog even de cijfertjes, voor wie het graag wil weten: de krater heeft een doorsnede van 1300 meter en is 170 meter diep. Natuurlijk liepen we ook nog even het Visitor Center binnen, waar we heel vluchtig de tentoonstelling hebben bekeken. De film die daar wordt vertoond hebben we maar overgeslagen, daar hadden we geen van beiden echt belangstelling voor.

Dertien mijl ten noorden van het plaatsje Winslow ligt het kleine, onbekende Little Painted Desert County Park. Het wordt beheerd door de Navajo Indianen en, vreselijk jammer, ze laten het helemaal verslonzen. Bij de picknicktafels lag enorm veel rommel, op de weg lag (geloof het of niet) een versleten bankstel op z'n kop, en de 2 mijl lange scenic drive was afgesloten. Wat ongelooflijk zonde, want verder ben ik echt enorm enthousiast over dit park. Vanaf het uitkijkpunt zagen we schitterende, kleurrijke badlands voor ons liggen. Vorig jaar in Badlands National Park hebben we al veel van dit soort uitzichten gezien, en Little Painted Desert kan de vergelijking daarmee glansrijk doorstaan. Het tijdstip waarop we aankwamen, de late namiddag, was helemaal perfect. De zon stond achter ons, en de badlands stonden prachtig in het licht. Nu heeft Hans thuis een stel CD-tjes gebrand, zodat we tijdens de lange ritten genoeg mooie muziek zouden hebben. Ik wist niet precies welke nummers hij zoal had opgenomen, dus het was elke keer weer een verrassing wat ik te horen zou krijgen. Terwijl we daar bij de badlands stonden, vlak bij de auto met de muziek nog aan, was ik toch wel heel verbaasd dat ik geen Anouk, Red Hot Chili Peppers en zelfs

Last Update : august 16, 2008

geen John Denver kreeg voorgeschoteld, maar de Carmina Burana .... Gek genoeg, op een of andere manier klopte het precies, die muziek hier op deze plek.

Na ons zeer geslaagde bezoek aan Little Painted Desert reden we door naar Holbrook, waar we een motel zochten. Op de parkeerplaats van de Super 8 werden we aangesproken door een armoedig uitziende Native American, een al wat oudere man, die vroeg of wij drugs hadden. Akelig hoor, zo'n ontmoeting. Wat voor een leven heeft deze man gehad, vraag je je dan af. We zijn maar gauw naar binnen gegaan, ik voelde me toch niet helemaal op m'n gemak. Maar ook binnen was de sfeer niet echt lekker, wat een chagrijnige receptioniste hebben ze daar zeg. Dat zie je niet vaak in Amerika, iemand die zo zichtbaar met tegenzin haar werk doet, de mensen die voor ons aan de balie stonden werden afgesnauwd en ook naar ons toe kwam ze heel verveeld en ongeïnteresseerd over. Eenmaal op onze kamer merkte ik dat ik mijn knieholtes flink had verbrand.... dat was vast gebeurd bij Little Painted Desert toen we met onze rug naar de zon hadden gestaan. Tja, het waaide daar ook zo verschrikkelijk hard, dan voel je de hitte van de zon helemaal niet. Ik heb heel wat verkoelende gel nodig gehad, die avond.

Dag 5 : donderdag 24 april : Holbrook - Tuba City

Gereden : 225 mijl (geen dirtroad)

Blue Mesa Trail : 1 mijl

Long Loggs Trail : 0,6 mijl

Tiponi Point, Tawa Point, Kachina Point... allemaal heel mooi klinkende namen. Het zijn uitkijkpunten die allemaal in het noorden van Petrified Forest National Park liggen, en ze bieden zicht op een uitgestrekt gebied met badlands. Helaas, het uitzicht was veel minder mooi als dat de namen vooraf suggereerden, deze badlands vallen echt in het niet bij die van Little Painted Desert, waar we gisteren nog stonden. Wat verder naar het zuiden reden we tussen een aantal piramidevormige rotsen door, the Tepees. Die waren best aardig om te zien, maar we hadden nog steeds niet het gevoel dat we hier midden in een Nationaal Park zaten.

Gelukkig maar dat we, kort voorbij The Tepees, nog een hike hadden uitgezocht. Want van de Blue Mesa Trail gingen onze hartjes weer sneller kloppen, dit was echt een plek voor ons. Vanaf de parkeerplaats liepen we via een verhard pad steil omlaag, en even later bevonden we ons midden tussen kale, paars-grijze heuvels van klei. Met daarop her en der verspreid kleine stukken versteend hout. Een leuke trail om te lopen, heel eenvoudig ook. Behalve dan dat laatste steile stukje terug naar de parkeerplaats, dat voelden we flink in onze kuiten!

Natuurlijk mag je in Petrified Forest de grote concentraties versteend hout niet overslaan, daaraan heeft het park immers haar naam te danken. Dus maakten we een stop bij de trailhead van de Long Logs Trail. Op de achterbank van onze auto ligt altijd een grote rugzak, die helemaal in vakjes is ingedeeld. Daar gaan onderweg onze fotospullen in, de twee fototoestellen elk in een apart vak, de lenzen, de overige spullen... allemaal hebben ze een eigen plekje. Hans pakte zijn toestel uit de tas, en op datzelfde moment zie ik iets met een grote boog de auto uit vliegen en op het asfalt vallen. Mijn fototoestel!! Het stuitte nog een keer omhoog, en bleef toen heel zielig naast het voorwiel van de auto liggen. Ik begreep meteen wat er gebeurd was... de draagriem van Hans z'n toestel moet onder mijn toestel hebben gelegen, dus op het moment dat hij zijn toestel oppakte kreeg dat van mij een flinke zwieper. Ik schreef het ding meteen af, het was onmogelijk dat het zo'n val kon

Last Update : august 16, 2008

hebben overleefd. Balen natuurlijk, ten eerste omdat het toestel nog maar een paar maanden oud was, maar nog veel meer omdat dit al op de vierde dag van de vakantie gebeurde...

Hans zette mijn toestel aan, de lens kwam zowaar nog naar buiten. Maar terug naar binnen, nee, dat deed ie niet meer. Volop proberen natuurlijk, maar er was geen beweging meer in te krijgen. Tja, uiteindelijk moet je toch maar je schouders ophalen en besluiten om verder te gaan. Maar van de Long Logs Trail heb ik echt niet meer genoten hoor, het voelde maar kaal aan zonder fototoestel en de grote stukken versteend hout konden ons ook niet heel erg bekoren. Er liepen ook nog eens een stel mensen met kinderen rond, geen kleine kinderen maar tieners, en die kids vonden dus dat ze best op de boomstammen mochten klimmen. Ze hadden geluk dat er geen ranger in de buurt was! En wij hadden pech, want wij stonden maar te wachten en te wachten totdat ze eindelijk eens weg zouden gaan, zodat wij wat foto's konden maken. Nou ja, Hans dan...

Toen we weer terug waren bij de auto ging ik meteen op mijn plekje voorin zitten. Maar Hans kon het niet laten, hij pakte mijn fototoestel nog eens een keer en probeerde opnieuw of hij nog beweging in de lens te krijgen. Tevergeefs, ik had niet anders verwacht. "Nou, dan maar met geweld...", hoorde ik hem zeggen, en met een boel gekraak duwde hij de lens terug het toestel in. Nou, als het net nog niet helemaal kapot was, dan nu zeker wel. Hans zette het toestel weer aan.... de lens kwam netjes naar buiten! En hij zette het toestel weer uit.... de lens ging keurig terug! Natuurlijk probeerde hij vervolgens ook of er überhaupt nog wel een foto gemaakt kon worden. Nou, die foto is dus mislukt. Maar dat lag niet aan het toestel, maar aan mij... ik stond er vreselijk op! Ongetwijfeld heb ik direct daarna veel vrolijker gekeken, toch wel heerlijk dat ik weer met mijn Powershot G9 op pad zou kunnen gaan.

We hadden nog een flinke rit te gaan, ruim 170 mijl naar Tuba City. Onderweg hebben we nog even een stop gemaakt in Winslow, even een broodje eten bij de Subway en wat boodschappen doen. Via State Route 78 gingen we vervolgens naar het noorden, en ook al was er niet heel veel te zien onderweg, we vonden het toch een erg mooie rit. Zo'n lekker lange weg recht voor je, daar heb ik altijd al een zwak voor gehad. Hier en daar wat mooie rotsen, wel op afstand allemaal. Terwijl we zo onze mijltjes aan het wegwerken waren, merkten we wel dat het weer flink was gaan waaien. Net zoals gisteren, bij Little Painted Desert. Een heel stuk voor ons zagen we, links van de weg, een grote dustdevil ontstaan. En dan bedoel ik dus écht een grote, we zagen het zand er flink in rondraaien. De dustdevil verplaatste zich in de richting van de weg, en we zagen het al aankomen.... dit was een heuse collision course! En inderdaad, de enige dustdevil die hier in mijlen omtrek te zien was, raakte ons auto vol aan de zijkant. Dat ging hard zeg, we voelden de auto zelfs een kleine zwieper maken... maar goed dat Hans het stuur stevig vasthield!

Bij het dorpje Second Mesa ging de weg flink omhoog, we reden tussen prachtige geel gekleurde rotsen door. Verrassend hoor, we hadden van te voren echt geen idee dat dit zo'n mooie route zou zijn. We genoten dan ook volop. Alleen die wind, dat was wel een tegenvaller. We wilden eigenlijk naar Coal Mine Canyon, maar dat had zo geen enkele zin. Ik kon me maar al te levendig de foto's van Marjan van het Alles Amerika forum voor de geest halen, die daar ook ooit in een zandstorm had gestaan. Ze was er compleet gezandstraald, en had eigenlijk niet echt van de canyon kunnen genieten. We besloten dus maar om door te rijden naar de Quality Inn in Tuba City. Tot onze verbazing was het hartstikke druk daar bij de receptie. Er stond een hele rij mensen voor ons, was het hier voor niks of zo? We waren bang dat de kamers op zouden zijn tegen de tijd dat wij aan de

Last Update : august 16, 2008

beurt waren. Maar gelukkig, ze hadden nog een plekje voor ons op de eerste verdieping. Toen we weer naar buiten gingen, om onze spullen uit de auto te halen, leek het wel of het nog veel harder was gaan waaien. Daar stond ik in mijn korte broek en polootje, de wind sneed er dwars doorheen. Gelukkig maar dat mijn fleecjack helemaal bovenin mijn koffer bleek te zitten, anders had Hans toch echt in z'n eentje alles naar boven mogen sjouwen!

Dag 6 : vrijdag 25 april : Tuba City - St. George

Gereden : 311 mijl (1 mijl dirtroad)

Hidden Pinyon Trail : 2 mijl

Het was nog steeds vrij koud toen we – heel vroeg in de ochtend – weer wakker werden. Maar het zonnetje scheen al én het was windstil! We hoefden dan ook niet lang na te denken, we vertrokken meteen naar Coal Mine Canyon. Ik had op internet al diverse foto's van deze canyon gezien, en ik had er alle vertrouwen in dat wij dit een erg mooie plek zouden vinden. Maar op het moment dat we de canyon met eigen ogen voor ons zagen liggen, wist ik dat 'een erg mooie plek' een understatement is. Ongelooflijk, wat was dit fantastisch! Zoveel prachtige vormen, en dan al die kleuren. Rood, wit, grijs, zelfs blauwe tinten zagen we. En natuurlijk ook de gitzwarte koollaag waaraan de canyon haar naam te danken heeft.

Tijdens het plannen, thuis, hebben we overwogen om in Coal Mine Canyon af te dalen en daar een flinke wandeling te gaan maken. Maar de beschrijving van het pad waarover we omlaag zouden moeten had me aan het twifelen gebracht. Steil, vaak wat glad, en erg lastig! Niets voor mij dus. Bovendien zou het minstens net zo mooi zijn om de canyon vanaf de rim te bekijken, een afdaling zou niet veel aan onze beleving toevoegen. Vandaar dus dat we de afdaling en de wandeling uit onze plannen hebben geschrapt, het werd alleen 'kijken vanaf de rim'. En dat hebben we dus heel uitgebreid gedaan, de rechterkant, de kop van de canyon, de linkerkant.... overal zijn we geweest. De rechterkant hebben we trouwens niet helemaal zonder kleerscheuren kunnen bereiken, we zijn (stiekem) door een afscheiding van prikkeldraad gekropen, en nu zitten er dus twee gaatjes in mijn favoriete korte broek. Ach, gelukkig staat 'er charmant uitzien' tijdens de vakantie niet echt hoog op mijn prioriteitenlijstje, dus ook mét gaatjes heb ik die broek nog heel vaak aangehad.

Diep beneden ons zagen we het wandelpad waarover we hadden gelezen, en Hans werd toch wel heel nieuwsgierig waar nu eigenlijk die afdaling te vinden zou zijn. Want ook al hadden we besloten om niet naar beneden te gaan, nu we hier daadwerkelijk stonden zag het er toch wel heel aantrekkelijk uit het tóch maar eens te gaan proberen. Vlak bij het prikkeldraad vond Hans een hele steile helling, dat leek de enige mogelijkheid te zijn om het wandelpad te kunnen bereiken. Maar die afdaling zag er zo moeilijk uit dat zelfs hij ervoor bedankte. Ach, ook zonder die afdaling waren we bijzonder tevreden, Coal Mine Canyon is een topper!

In 1995 hebben we een rit gemaakt die destijds diepe indruk op ons maakte, via de 89-Alt langs de Vermillion Cliffs. We waren heel benieuwd of we deze rit nu nog net zo mooi zouden vinden, we hebben sindsdien immers zoveel gezien... misschien vonden we de Vermillion Cliffs nu maar heel 'gewoontjes'. Nou, niet dus! Ook deze keer was het weer een geweldige ervaring om langs die machtige rotspartijen te rijden. Alleen was dat mooiste gedeelte van de rit wel een stuk korter dan ik het in mijn gedachten had, ik was helemaal vergeten dat de route ook nog door een bosgebied ging. Eigenlijk hadden we, om de lange rit wat te onderbreken, ook nog een wandeling willen maken. In mijn draaiboek (150

Last Update : august 16, 2008

pagina's!) stond dat er vlak voorbij Marble Canyon een slotcanyon zou moeten liggen, Cathedral Wash genaamd. Ik had op twee verschillende internetsites informatie gevonden, volgens de ene site zou de trailhead te vinden bij een parkeerplaats 2 mijl voorbij Marble Canyon, de andere site had het ook al over een parkeerplaats, maar dan 4 mijl voorbij Marble Canyon. Allebei schreven ze dat er een bordje met de tekst "Eroding Cliffs" op die parkeerplaats zou staan. Nou, dat leek niet al te moeilijk te worden. Gewoon even stoppen bij elke parkeerplaats en zoeken naar dat bordje. Maar toen we Marble Canyon al 6 mijl achter ons hadden liggen, hadden we het nog steeds niet gevonden. Wij weer terug.... we zijn op elke parkeerplaats en alles wat daarop leek gestopt, maar nee hoor, géén bordje en ook niets dat leek op een trailhead. Jammer, we hadden echt wel zin om even de auto uit te gaan en een eind te lopen.

Dus besloten we om een andere hike te gaan doen, eentje die we eigenlijk pas voor de zondagochtend hadden gepland. We reden naar het kleine Snow Canyon State Park, dat zo'n beetje door de oprukkende bebouwing van de stad St. George wordt omsingeld. Het ene moment zaten we nog in een gloednieuwe, dure woonwijk. En een paar minuten later reden we zomaar een prachtige canyon binnen, met links en rechts van ons hoge rotsen van Navajo Sandstone. We waren blij dat we weer een stuk konden gaan lopen, sinds ons vertrek bij Coal Mine Canyon hadden we alweer zo'n 250 mijl in de auto gezeten.

Tijdens het begin van de Hidden Pinyon Trail hadden we even iets van, hmmm, is dit alles? Een vlak, netjes geasfalteerd pad dat parallel aan de weg loopt spreekt ons immers niet zo aan. Maar we klaagden te snel... het asfalt maakte plaats voor een rotsachtig pad, en we liepen niet meer langs de weg maar midden tussen zandstenen rotsen en mooie woestijnplanten. We moesten zelfs nog even over een rotsblok heen klimmen, in een smalle doorgang. Via een zijpad maakten we een omweg naar de Hidden Pinyon Overlook, vanaf dat hoog gelegen punt hadden we een geweldig uitzicht over het park. Rondom ons zagen we het roodbruine zandsteen, met daarop veel zwarte stukken lavasteen. En op de achtergrond hogere, licht gekleurde rotsen. Toen we weer terugliepen naar de auto zag ik opeens een grote hagedis over de grond kruipen, jee wat een mooi beest was dat. Zo'n bijzondere hagedis had ik nog nooit eerder gezien, met een prachtige tekening op de schubben. Heel lichtroze, gecombineerd met zwart. Het beestje sjokte langzaam verder, en wij hadden dus volop de gelegenheid om het op de foto te zetten. Plotseling draaide de hagedis zich naar ons om, z'n tong schoot naar buiten en hij siste heel hard.... O jee, blijkbaar kwamen we heel bedreigend over, dat was nu ook weer niet onze bedoeling. We hebben onze lizard dus verder maar met rust gelaten. En dat was maar goed ook, zo zijn we later te weten gekomen. Een bezoeker van onze site maakte ons er op attent dat we een Gila monster hadden gezien, een zeer giftige hagedis! Zijn wij, achteraf gezien, blij dat Gila monsters zo ontzettend traag zijn.....

We hadden het wel gehad, voor vandaag. We zijn na de wandeling het park weer uitgegaan, St. George was vlakbij en de Super 8 had een goedkope kamer voor ons beschikbaar. Nog even een berichtje typen voor het thuisfront, een paar foto's uitzoeken om in het liveverslag te zetten, en daarna lekker naar bed.

Daag 7 : zaterdag 26 april : St. George - Little Finland – Springdale

Gereden : 224 mijl (56 mijl dirtroad)

We wilden tijdens deze reis niet naar Nevada gaan, die staat viel net buiten onze route. Maar ja, dan lees je op gegeven moment een paar heel enthousiaste verhalen over het

Last Update : august 16, 2008

onbekende natuurgebied Little Finland. Een klein gebied met prachtige rotssculpturen, eenzaam en afgelegen, en alleen maar te bereiken via een lange, avontuurlijke rit over onverharde wegen. En dan begint bij ons het ongelooflijk te kriebelen en te jeuken.... wij willen toch wel verschrikkelijk ontzettend graag ook naar Little Finland toe! En ja hoor, met een beetje schuiven en schrappen wisten we een dagje in ons schema vrij te maken. En dus reden we op zaterdag 26 april vanuit St. George naar Nevada, waar we in de buurt van Mesquite de snelweg verlieten en de Gold Butte Back Country Byway opreden.

Het eerste deel van de route was heel eenvoudig, eerst 21 mijl over een verharde weg en daarna nog eens 7 mijl via een brede gravelweg. En daar, op het moment dat we de zijweg naar de sinkhole Devils Throat opreden, begon het 'echte werk'. Dus werden de nodige hulpmiddelen tevoorschijn gehaald: het kaartje waarop de route stond uitgetekend, de routebeschrijving, de waypoints en natuurlijk de GPS. Ach, we hadden deze route thuis al zo minutieus bestudeerd, we konden Little Finland met onze ogen dicht nog wel vinden. Toch bleef het, ook na die intensieve voorbereiding, best wel spannend om daar door die zanderige rivierbedding te rijden. Overall waren er vertakkingen, maar we bleven steeds maar het breedste pad volgen dat – volgens onze GPS – de juiste richting in ging. Tussen de rode rotsen door, langs een corral af, een heel stuk met een grote mesa aan onze rechterkant, het klopte allemaal precies. Niet lang nadat we rondom die mesa heen waren gereden zagen we het einddoel voor ons liggen: de eenzame palmboom die aan de onderzijde van een plateau staat.

Toen we langs de auto stonden en omhoog keken, zagen we al diverse 'kleine vinnen' over de rand van het plateau heen steken. Nou, we hadden er erg veel zin in om die eens van dichterbij te gaan bekijken, dus we klommen aan de linkerkant naar boven. O jee, een omheining!! We schrokken ons wild, het zou toch niet zo zijn dat er onlangs iemand op het lumineuze idee was gekomen om Little Finland voor het publiek af te sluiten. Maar nee, deze omheining stond er al een hele tijd, dat was goed te zien. En wij waren ook duidelijk niet de eerste personen die door die omheining heen kropen, de draden waren al zo ver verbogen dat we er makkelijk doorkonden.

En zo stonden we even later midden tussen de meest fragiele rotsformaties die we ooit hebben gezien. Hele dunne rotsplaten in allerlei grillige vormen, we keken onze ogen uit! Het is ongelooflijk teer en kwetsbaar, overall lagen afgebroken rotsplaten op de grond en we hoorden het onder onze voeten knarsen en knappen. Net of je over een vloer heen loopt die vol ligt met porseleinen scherven, zo voelde het aan. We liepen naar de rotswand aan de achterzijde van het plateau, en daar was heel goed te zien hoe de 'vinnen' zijn ontstaan. In de rotswand zat een kleine ondiepe kloof, en de zijkant daarvan bestond uit een gesteente dat helemaal in dunne lagen was gespleten. Ongetwijfeld het begin van een mooie, nieuwe rotssculptuur.

Natuurlijk hebben we heel wat tijd doorgebracht, daar op dat kleine plateau. Het was wel erg warm, en ik was dan ook blij dat er een flinke wind stond én dat er zo nu en dan wel wat schaduwplekjes te vinden waren. Toen we helemaal naar de rechterkant van het plateau waren afgedwaald zagen we bijna geen 'vinnen' meer, er lagen daar wel veel lage, ronde keien met een vreemde witte laag er bovenop. Het zal vast een zout- of kalkafzetting zijn geweest, gok ik. Het zag er wel erg mooi uit, het leek wel of het een beetje gesneeuwd had. Het plateau werd steeds smaller, en een eindje voorbij de 'besneeuwde' rotsen versperde de rotswand ons onherroepelijk de weg. Langs de rotswand af liepen we weer langzaam terug in de richting waar we vandaan kwamen; op gegeven moment zagen we een plek waar we vrij eenvoudig omhoog konden klimmen naar een net iets hoger gelegen

Last Update : august 16, 2008

plateau. Hé, ook hier stonden 'kleine vinnen' en zaten er van die mooie structuren tegen de rotswand aan. En al dwalend ontdekten we ook een flinke zij kloof in de rotswand, het was echt prachtig om daar in te lopen. Wel bloedheet, want de zon scheen recht die kloof in terwijl de wind juist geen kans zag om daar voor een beetje verkoeling te zorgen. Helemaal achterin kan je nog verder naar boven klimmen, maar het zag er voor mij allemaal veel te moeilijk uit. Hier deed ik even niet aan mee! Dus terwijl Hans op zoek ging naar nog meer mooie plekjes, perste ik me onder een hele smalle overhangende rots in het enige pietepedeutrige schaduwplekje dat ik kon ontdekken. Dat vind ik dus heerlijk, om in zo'n omgeving lekker rustig om me heen te gaan zitten kijken. Genieten van de stilte en de mooie rotsen. Alleen bleef mijn mannetje wel erg lang weg, mijn schaduwplekje werd ondertussen steeds kleiner en ik moest mijn toevlucht nemen tot de zonnebrandolie die in mijn heuptas zat. Toen Hans eindelijk weer terug was - hij had geen nieuwe hoogtepunten meer ontdekt - was het toch echt tijd om terug te gaan naar de auto. Kwart over twee was het, toen we daar weer aankwamen. We hadden best nog een paar uur kunnen blijven, maar drie-en-een-half uur in die hitte, het was mooi genoeg zo!

Tijdens de terugweg maakten we nog even een korte stop bij de sinkhole Devils Throat. Wat zijn er toch veel natuurverschijnselen vernoemd naar de duivel, hier in dit land, ik ben zo ondertussen de tel kwijt hoeveel Devils dit en Devils dat we inmiddels al gezien hebben. Devils Throat is dus een diep gat in de grond, apart, maar niet iets waarvan ik zeg "dat moet je echt gezien hebben!" De Joshua Trees die we even later langs de Gold Butte Byway zagen staan, waren heel wat fotogenieker.

In de oorspronkelijke planning stond Snow Canyon State Park voor zondagochtend op het programma. Maar dat park hadden we al gezien, we reden St. George dus voorbij en kwamen zo - helemaal onverwacht - terecht in Springdale. We zagen bij diverse motels het weinig hoopgevend bordje 'No Vacancy' staan, maar gelukkig was er nog wel plaats in hetzelfde motel waar we twee jaar geleden ook al eens hadden overnacht: de Pioneer Lodge. Wel wat duurder dan de motels die we normaal gesproken uitkiezen, maar ach, voor een keertje moet dat kunnen, toch!

Dag 8 : zondag 27 april : Springdale - Kanab

Gereden : 112 mijl (9 mijl dirtroad)

Hidden Canyon Trail (Zion NP) : 4,2 mijl

Zion National Park begint zo langzamerhand een wel heel bekende plek voor ons te worden. We hebben dit park in 1995 voor de eerste keer gezien, toen er nog geen shuttlebussen waren en we dus nog met de auto de canyon in mochten rijden. Daarna zijn we er in 2001, 2003 én 2006 weer geweest, we hadden daarom besloten om het park dit jaar maar links te laten liggen. Maar ja, we waren er nu zo dichtbij én we liepen een halve dag voor op ons reisschema..... Op internet zochten we naar een trail die we nog niet gelopen hadden, én die qua lengte en moeilijkheidsgraad in ons straatje viel. Het werd de Hidden Canyon Trail, al had ik er vooraf toch wel wat twijfels over.... een smal pad langs een diepe afgrond, kettingen om je aan vast te houden.... waarom was ik twee jaar geleden ook alweer afgehaakt bij de Angels Landing Trail???

Een wandeling van 1,1 mijl is niet lang, behalve dan wanneer het voortdurend steil omhoog gaat. En laat dat nou net het geval zijn bij de Hidden Canyon Trail: het is een smal, geasfalteerd pad vol met switchbacks. Aan een stuk door klimmen dus. Op gegeven moment was het asfalt op, en moesten we verder lopen over een pad dat deels zanderig

Last Update : august 16, 2008

was, en deels rotsachtig. Tussen het zwoegen, hijgen en zuchten door hadden we gelukkig ook nog volop de tijd om om ons heen te kijken, het zag er weer schitterend uit allemaal. De hoge rotswanden, het vele groen, de rivier beneden ons in het dal. Hoe hoger we kwamen, hoe mooier het plaatje werd. Via een steile, in de rotsen uitgehouwen trap klommen we nog verder omhoog, en toen bereikten we dus het gedeelte waar ik me vooraf toch wel wat onzeker over voelde: de kettingen! Het pad was hier nog veel smaller dan in het begin, en rechts van het pad lag een diepe afgrond. Steil was het hier niet, het pad ging wel lichtjes omhoog maar nergens kwamen er moeilijk uitzieende klimpartijen bij te pas. Oh, da's een makkie! Gewoon de ketting vasthouden en lopen maar, dat durf zelfs ik wel! Uiteindelijk waren er vier gedeeltes waar een ketting aan te pas kwam, het laatste stuk was overigens wel wat lastiger dan de eerste drie. Maar, ik kan trots zijn op mezelf, ook dat laatste stukje heb ik volbracht!

En toen waren we dus bij het einde van de trail. En tegelijkertijd bij het begin van Hidden Canyon, de wandeling door de canyon zelf wordt namelijk niet bij de trailafstand van 1,1 mijl meegerekend. Raar eigenlijk, want als je de moeite hebt gedaan om dat hele stuk omhoog te klimmen, dan is het toch zonde om de canyon zelf over te slaan! Hier hoefden wij echt niet lang over na te denken, natuurlijk gingen wij Hidden Canyon verkennen. Dat was makkelijker gezegd dan gedaan, want al heel snel werd de weg versperd door een aantal grote rotsblokken die midden in de kloof lagen. Hans laat zich echter niet zomaar tegenhouden, hij klom over de rotsen omhoog en ontdekte al snel hoe hij het obstakel kon overwinnen. Daarna moest hij mij er nog overheen loodsen, en even later stonden we dus samen aan de andere kant van de versperring. Midden in een prachtige kloof met los zand, met bomen, met kleine rotsblokken. Na 800 meter zagen we zowaar een kleine maar wel hele mooie arch langs de rotswand staan. We kwamen nog een paar plekken tegen waar de canyon vol lag met rotsblokken, en waar we dus moesten zoeken hoe we daar het beste overheen konden klimmen. Hans deed het zoekwerk, ik volgde heel braaf. Tot we, op het moment dat we zowat 1 mijl de canyon in waren gelopen, een iets té hoge stapel stenen tegenkwamen en dus echt niet meer verder konden.

Op de terugweg kwamen we een wat ouder stel tegen, ik schat hun leeftijd toch wel ruim boven de zestig, misschien haalden ze de zeventig zelfs wel. Het was net bij de laatste ketting dat we elkaar passeerden, die lastige dus. De vrouw liep voorop, en ze vroeg me of het nog ver was naar Weeping Rock. Naar Weeping Rock, hoorde ik dat goed!!! Eh, lieve mevrouw, u zit hier helemaal verkeerd. Weeping Rock ligt maar een kwart mijl van de parkeerplaats vandaan, u bent helemaal in het begin het verkeerde pad opgelopen. Maar ik kreeg geen kans om het uit te leggen, haar man maande haar aan om door te lopen en verzekerde haar dat hij haar wel naar de goede plek zou brengen. Ik benadrukte nog een keer dat ze hier toch écht niet naar Weeping Rock liepen, maar meneer had daar geen boodschap aan. We keken het stel stomverbaasd na, niet alleen vanwege de botte reactie van de man maar meer nog omdat zij – blijkbaar zonder dat dit de bedoeling was – zo ver over dit steile pad en langs de kettingen waren doorgelopen. Toch knap hoor, ik teken ervoor als ik dat op die leeftijd allemaal nog kan!

Wat een verschil met dat jonge Aziatische stel dat we een stukje verderop tegenkwamen. We waren inmiddels alweer een heel stuk afgedaald, en dat betekende uiteraard dat de mensen die ons tegemoet kwamen nog een heel stuk omhoog zouden moeten. Dat jonge stel, begin twintig denk ik, had het heel zwaar. Ze hijgden en puften vele malen harder dan wij tijdens de heenweg, en het meisje sprak ons haast wanhopig aan. Hoe ver het nog was, wilde ze weten. Ze baalden zichtbaar toen we hen vertelden dat ze nog niet eens

Last Update : august 16, 2008

halverwege waren, en wij voelden ons opeens weer heel erg fit en sportief! Want wij – zeker dubbel zo oud als dit stel - hadden deze klus toch maar mooi wél geklaard.

Na deze zeer geslaagde trail pakten we onze planning weer op, het was tijd voor een rit over de onverharde Smithsonian Butte Byway. Aan een zijweg daarvan ligt een kleine ghost town, Grafton. Nou, dat was dus echt helemaal niets... een paar stenen gebouwen die er veel te netjes en modern uitzagen en daardoor dus geen ghost town sfeer uitstraalden, en een houten huisje dat er niet onaardig uitzag, maar dat in z'n eentje de term ghost town natuurlijk ook niet waar kon maken. Het vlakbij gelegen kerkhof deed erg nep aan, we hadden de indruk dat veel van de graven daar niet authentiek waren. Het enige dat de korte omweg nog een beetje de moeite waard maakte, dat was de route er naartoe. Mooie rotsen, daar onderweg!

De rit over de Smithsonian Butte Byway was een leuk tussendoortje. De weg kronkelde tussen de bomen en de struiken door, en hier en daar hadden we een mooi uitzicht, o.a. op de rotsen van Zion National Park, in de verte. Vooraf dachten we dat het een gravelweg zou zijn, makkelijk om te rijden. Maar het wegoppervlak was toch wel wat slechter, het was erg ongelijk en hobbelig. Met een gewone personenauto zal het vast wel te doen zijn, maar een SUV is toch wel prettiger op zo'n weg. Het laatste stuk van de weg was wat saaier, gewoon recht toe recht aan en geen mooie uitzichten meer. Daarna was het nog een kleine 50 mijl rijden naar onze overnachtingsplaats Kanab.

Vanwege onze afspraak met gids Terry Alderman, voor de rit naar White Pocket op 29 april, hadden we al een motelkamer geboekt in de Best Western Red Hills, voor de 28ste en de 29ste. Niet voor vandaag dus, we boeken het liefst zo min mogelijk vooraf zodat we altijd in onze route kunnen schuiven als we dat graag willen. Maar natuurlijk was het wel het handigste om nu een kamer te nemen in hetzelfde motel. De jongeman daar aan de balie bleek onze namen niet in zijn administratie te hebben, ook niet voor morgen en overmorgen! Met behulp van onze uitgeprinte reserveringsbevestiging kwamen onze gegevens gelukkig wel naar boven, en we konden zowaar ook nog een kamer krijgen voor de komende nacht. Nadat we dit geregeld hadden zijn we nog even naar de PizzaHut gegaan, speciaal voor Melanie met wie ik in 2003 in diezelfde PizzaHut de meest overheerlijke pizza aller tijden heb gegeten. Geserveerd door de hartelijke, vriendelijke serveerster Jody, of ik haar nog even de groeten wilde doen! Maar helaas, Jody was er niet. Het meisje dat nu onze bestelling opnam was overigens al even aardig als Jody, en de pizza smaakte weer even goed.

Na het eten zijn we naar het Coral Pink Sand Dunes State Park gereden, een uitgestrekt gebied met lichtrood gekleurde zandduinen. Vooral tijdens zonsondergang zijn die duinen erg fotogeniek, omdat de kleuren dan heel warm en diep worden. Je kan het duinenveld bekijken vanaf een speciaal daarvoor aangelegd platform, maar het is natuurlijk veel leuker om zelf wat door het zand rond te lopen. En leuke shots te zoeken van de mooie ribbels in het zand, en de planten die daar groeien. Aan de bovenzijde hebben de duinen een hele scherpe rand, en ook dat moest natuurlijk op de foto worden gezet. Maar ja, dan moet je wel eerst naar boven klimmen, en dat was dus ongelooflijk zwaar! Na een tijdje had ik het daarboven wel weer gezien, en ben ik weer naar beneden gezakt (het woord 'gelopen' is hier niet de juiste term!) Terwijl ik daar beneden weer druk bezig was met het fotograferen van de ribbels en de planten, drong het opeens tot me door dat de filters van Hans z'n fototoestel in mijn heuptas zaten. Chips, die had hij misschien wel nodig daarboven. Ik ben dus wéér door dat losse zand naar boven geklommen, de steile trail van deze ochtend in Zion was er kinderspel bij. Mijn benen wilden niet meer.... na elke paar stappen moest ik

Last Update : august 16, 2008

een tijdje stil blijven staan om ze even rust te gunnen. Toen ik eindelijk weer boven was kreeg ik dus te horen dat Hans de filters uit mijn heuptas niet nodig had.... nou ja zeg.... Toen het donker werd zijn we weer naar de auto teruggelopen, voordat we in konden stappen moesten we eerst een hele lading zand uit onze schoenen schudden. Daarna nog een rit door het donker naar Kanab (waarom blijven die konijnen nu altijd midden op de weg zitten als ze koplampen aan zien komen??). En om deze dag af te sluiten natuurlijk nog even onze mening over Coral Pink Sand Dunes State Park: het is niet echt bijzonder om hier rond te lopen, maar het is wel een leuke plek om foto's te maken.

Dag 9 : maandag 28 april : Kanab - Willis Creek - Bull Valley Gorge – Kanab

Gereden : 116 mijl (54 mijl dirtroad)

Willis Creek Trail : 2,2 mijl

Bull Valley Gorge Trail : 4 mijl

"Willis Creek en Buckskin Gulch zijn prima begaanbaar. Bull Valley Gorge heb ik een paar weken geleden zelf nog bezocht, toen waren er nog wel diverse modderpoelen...", aldus de informatie die wij kregen van de medewerkster van het Bureau of Land Management in Kanab. Nou, dat klonk heel goed. We waren vooral erg blij om te horen dat we Buckskin Gulch zouden kunnen gaan bekijken, die trip hadden we twee jaar geleden immers over moeten slaan omdat er toen te veel water in de canyon stond. Maar eerst waren Willis Creek en Bull Valley Gorge aan de beurt.... Toen we bij het kantoortje van de BLM vertrokken, nam ik meteen even de tijd op. Ik wilde precies weten hoe lang de rit naar de twee slotcanyons zou duren. We wilden voor vier uur terug zijn in Kanab, voor onze afspraak met Marjan en Jan van het Alles Amerika forum en met Terry Alderman, de gids.

De rit naar de beide slotcanyons was mooier dan we vooraf verwachtten. Langs de Johnson Canyon Road zagen we een paar sfeervolle oude huisjes staan, ze waren bewoond en het was dus geen ghost town, maar qua sfeer en uitstraling deed het ons veel meer aan een ghost town denken dan het plaatsje Grafton dat we gisteren hadden bezocht. Even verderop reden we tussen een aantal grote, lichtgekleurde rotsen door. Langs de Skutumpah Road werd het veel minder rotsachtig, we reden hier tussen bomen door en ook een paar keer door meer open gebieden. Zo nu en dan was het uitzicht heel weids, we konden zelfs in de verte Bryce Canyon National Park zien liggen.

Wat was het ontzettend leuk om door Willis Creek slotcanyon heen te lopen! Nu zijn we sowieso slotcanyon-gek, dus wij zijn al gauw tevreden als we door zo'n smalle kloof mogen lopen. Maar een slotcanyon mét een vrolijk voortkabbelend beekje daar midden in, da's toch net weer even iets anders. Tussen de canyonwand en het beekje was meestal net genoeg ruimte om er onze voeten neer te zetten, alleen was dat afwisselend aan de linker- en dan weer aan de rechterkant. We moesten dus vaak, héél vaak, over het beekje heen stappen of springen. Na 800 meter kwamen we bij een mini-watervalletje, daar moesten we even via een paar rotsen aan de linkerkant omhoog klimmen. Maar verder was deze trail helemaal vlak en erg eenvoudig. Het mooiste deel van de canyon lag voorbij het watervalletje, de wanden hebben daar erg mooie structuren. Op het moment dat we de splitsing met Averett Canyon bereikten zijn we omgedraaid, en al stappend en springend teruggegaan naar de parkeerplaats. Eerst even picknicken onder de Cottonwood Trees, en daarna op naar Bull Valley Gorge.

Nu wist ik al dat deze kloof heel wat lastiger zou zijn dan Willis Creek. Meteen al in het eerste deel konden we rekenen op twee lastige afdalingen, en volgens wat ik gelezen had

Last Update : august 16, 2008

zouden minder handige mensen hier absoluut de hulp van iemand anders nodig hebben. We besloten om eerst maar eens naar het begin van de canyon te lopen, dan zouden we daar wel beslissen of we het wel of niet aandurfd. Vanaf de parkeerplaats liepen we zo'n 800 meter langs de bovenzijde van Bull Valley Gorge af, toen bereikten we de plek waar je de canyon in kan gaan. Het was inderdaad een hele lastige afdaling, wel zo'n twee meter diep en niets om je goed aan vast te houden. Ik heb het wel even geprobeerd, maar nee, ik durfde het niet. Ook niet met behulp van het touw dat we speciaal hiervoor hadden meegenomen, ik vond het echt veel te eng. Dat was echt balen, de canyon zag er van de rand af al schitterend uit en we wilden er zo graag in. Uiteindelijk besloten we dat Hans in z'n eentje naar beneden zou gaan, ik zou hem dan vanaf de rand blijven volgen.

Ik keek nog even toe hoe Hans zonder problemen de twee meter naar beneden toe overbrugde, daarna liep ik terug naar het pad en zocht ik een plekje langs de rand waar ik de bodem van de canyon kon zien. Terwijl ik daar stond te wachten tot Hans 'in beeld' zou verschijnen, hoorde ik allerlei geluiden van beneden komen, vooral schuivende en schurende geluiden. Het duurde best lang... maar toen was ie daar toch eindelijk. "*Het is maar goed dat je niet mee bent gegaan*" riep Hans, "*die tweede afdaling was nog veel moeilijker dan de eerste.*" Nou, we hadden dus de juiste beslissing genomen.... dachten we.....

In 1954 is een auto vanaf de Skutumpah Road de canyon ingereden, bij dat ongeval zijn drie mensen om het leven gekomen. De auto hangt nu nog steeds hoog in de canyon, ineengeklemd tussen de wanden. Hans en ik konden 'm allebei goed zien, ik vanaf de canyonrand en hij van beneden uit. Een Chevrolet was het, een deel van het naamplaatje was nog steeds leesbaar. Voorbij de auto lag de brug, Hans liep er onderdoor en ik – uiteraard – er overheen. Tot nu toe had ik steeds vrij dicht langs de canyonrand kunnen lopen, maar aan de andere zijde van de brug zou dat niet meer gaan lukken, zag ik. Er stond daar veel meer vegetatie dicht bij de rand, en het pad liep vrij ver van de rand vandaan. Op die manier had het geen zin om mee te lopen, we zouden elkaar toch niet kunnen zien of horen. En toen hadden we dus een probleem, want dat 'elkaar niet meer kunnen zien of horen' begon hier op deze plek meteen al. Okay, we hoorden elkaar nog wel, maar we konden alleen niets meer verstaan! Ik heb geschreeuwd dat ik niet meer mee kon lopen, Hans riep iets terug, en ik kon alleen maar hopen dat hij mij wel had verstaan.

Gelukkig hadden we vooraf wel goed doorgesproken waar hij de canyon uit zou kunnen klimmen, nadat hij onder de brug door was gegaan zou hij nog anderhalve kilometer door moeten lopen, en daar zou dan een plek zijn waar je de canyon uit kan. Ik zat even te rekenen, anderhalve kilometer door de canyon, daarna anderhalve kilometer aan de bovenzijde weer terug, ondertussen natuurlijk vaak stoppen om foto's te maken... dat zou toch al gauw een uur gaan kosten. Het was nu 12 uur, ik verwachtte hem dus terug rond een uur of 1. Prima, dan hadden we nog ruim voldoende tijd om naar Kanab te rijden voor de ontmoeting met Marjan en Jan. Ik pakte een stoel uit de auto en ging er eens lekker voor zitten.

Nou ja, lekker zitten, niet echt hoor. Ik vond het vervelend dat ik niet zeker wist of Hans me had verstaan, zou hij nu aan het zoeken zijn waar ik was, zou hij de plek waar hij de canyon uit kon klimmen wel kunnen vinden?? Het werd 1 uur, en nog steeds geen Hans te zien. Op gegeven moment ben ik op het bruggetje gaan staan, en ik heb keihard staan roepen... *Hallo, hoor je me?* Na een keer of tien roepen meende ik, heel vaag, dat ik iemand terug hoorde roepen. Was dat echt? Of verbeeldde ik het me? Nog maar eens roepen, en ja hoor, nu wist ik het zeker. Ik hoorde Hans z'n stem, en tot mijn verbazing kwam die recht van

Last Update : august 16, 2008

beneden. Hij zat nog steeds in de canyon, op dezelfde plek waar ik hem voor het laatst had gehoord.

Hij had dus inderdaad niet de plek gevonden waar hij de canyon uit kon klimmen. En terug via de weg waar hij er in was gegaan was ook niet mogelijk, het was niet te doen om bij de tweede afdaling weer omhoog te klimmen. Er zat dus maar een ding op, ik moest gaan uitzoeken waar hij de canyon uit zou kunnen komen. Gewapend met de GPS ben ik het pad langs de canyon opgelopen, zo vaak mogelijk ben ik door de struiken heen naar de rand gegaan om al roepend het contact weer te herstellen. Lastig hoor, als je elkaar bijna nergens kunt zien en maar heel sporadisch kunt horen. Toen de GPS anderhalve kilometer aanwees, zag ik inderdaad een schuine helling in plaats van een steile rotswand. Ik kon van bovenaf niet beoordelen of het mogelijk was om daar tegenop te klimmen. Diep beneden me zag ik Hans tegen de helling omhoog gaan.... het ging langzaam en ik begreep wel dat het een zwaar karwei was! Maar uiteindelijk bereikte hij dan toch de rand, wat was ik blij dat ik hem weer heelhuids bij me had.

Maar wat zag hij eruit... alles zat onder de modder. Vooral zijn schoenen en zijn benen, maar ook zijn broek, zijn heuptas, de standaard, zelfs op het fototoestel zaten flinke moddervegen. Hij was ontzettend vies en ontzettend moe, maar verder was gelukkig alles okay. En dat was het belangrijkste, toch! Natuurlijk kreeg ik nu ook zijn kant van het verhaal te horen. Modder, ijs, moeilijke obstakels.... de tocht was veel en veel zwaarder dan we vooraf hadden ingeschat. En dat hij alleen was, dat had het er allemaal niet makkelijker op gemaakt. Want als je met z'n tweeën bent, dan kan je elkaar nog eens een kontje geven of met de hand omhoog trekken. Eén moment was echt moeilijk, hij was toen tot aan zijn knieën in een modderpoel gezakt terwijl hij nergens houvast had om zich er weer uit te trekken. En als je zo bezig bent, dan verlies je natuurlijk je besef van de afstand die je hebt afgelegd. Hij dacht dat hij de plek waar hij de canyon uit zou kunnen klimmen al lang voorbij moest zijn, daarom was hij weer omgedraaid. Maar nu bleek dus dat hij op dat moment nog niet ver genoeg had gelopen. Ook het laatste stuk, tegen de helling omhoog, was veel moeilijker dan dat we uit onze informatie hadden begrepen.

De stoel stond nog netjes bij onze auto, en Hans heeft daar even een korte pauze genomen. Voor de afspraak met Marjan, Jan en Terry waren we inmiddels toch al veel te laat, dus daarvoor hoefden we ons niet meer te haasten. Daarna zijn we naar Kanab teruggereden; onderweg wilde ik natuurlijk toch wel graag een verslag van Bull Valley Gorge zelf, was het een mooie canyon, was de tocht de moeite wel waard geweest? Nou, dat gelukkig wel. Maar hoe het er nu ook alweer precies uitzag, dat kon hij even niet onder woorden brengen. Maar, om met Harm Edens te spreken: *Gelukkig hebben we de foto's nog...* Dan kunnen we thuis eens rustig bekijken hoe Bull Valley Gorge er precies uitziet.

Waar zouden Marjan en Jan zijn? Nog bij ons motel, bij Terry, weer bij hun camper? We besloten om eerst maar eens naar onze motelkamer te gaan, eerst even douchen voordat we ons weer onder de mensen durfden te vertonen. Maar zover kwamen we niet... Hans trapte ineens op de rem en keerde de auto.... "*Volgens mij zie ik ze daar lopen...*", zei hij. En ja hoor, hij had helemaal gelijk. En zo komt het dus dat onze allereerste Alles Amerika mini-meeting plaatsvond op de stoep in Kanab! Met Hans z'n modderkleren en -benen als bewijs voor de reden dat we een uur te laat waren. Marjan en Jan hadden inmiddels al contact gehad met Terry; ze hadden afgesproken dat we morgenvroeg om half 9 bij zijn winkel bij elkaar zouden komen.

Last Update : august 16, 2008

We spraken af om samen te gaan eten. Nadat wij ons hadden opgefrist, uiteraard. We hebben er nog heel wat werk aan gehad om alles weer een beetje op te knappen, gelukkig hadden we twee oude handdoeken van thuis meegebracht en die hebben we er maar aan opgeofferd om de standaard en het fototoestel weer schoon te krijgen. Vooral de standaard zag er vreselijk uit, er zat overal modder tussen de verschillende onderdelen. De schoenen, sokken en heuptas konden gewoon onder de kraan, vooral uit de sokken blééf maar zand komen, hoe lang ik ook spoelde. Z'n broek heb ik maar mee onder de douche genomen, zodat daar in elk geval ook het ergste uit was. Na de grote poetsbeurt zijn we naar Marjan en Jan gereden, eerst hebben we gezellig een tijdje bij hun camper gezeten en daarna zijn we naar de Mexicaan geweest. De tijd vloog om, dat gaat echt snel als je zoveel te vertellen hebt. Heerlijk is dat, een hele avond lekker over je favoriete vakantieland te kunnen kletsen.

Dag 10 : maandag 29 april : Kanab - White Pocket – Kanab

Gereden : ongeveer 150 mijl (waarvan ongeveer 70 mijl dirtroad)

Vanaf het moment dat we voor het eerst foto's van White Pocket op internet zagen, stond een bezoek aan dit kleine gebied hoog, heel erg hoog op ons verlanglijstje. Maar ja, die weg er naartoe, daar zagen we toch wel tegenop. Een lange route over onverharde wegen, met veel los zand waarin je – zo lasen we in verschillende reisverslagen – makkelijk met je auto vast kan komen zitten. Sonja en David van het Alles Amerika forum hadden White Pocket bezocht met een gids uit Kanab, Terry Alderman. Dat leek de oplossing voor ons probleem te zijn, we namen contact op met Terry en vroegen of hij ook ons naar White Pocket zou willen brengen. Hij hield ons nog lang in spanning, vaak reageerde hij niet of pas na lange tijd op onze emails en het was dan ook erg moeilijk om goede afspraken te maken. Maar uiteindelijk lukte het, Terry bevestigde dat hij op 29 april tijd voor ons had.

Ook Marjan wilde erg graag naar White Pocket toe; ik had niets anders verwacht want wij hebben echt precies dezelfde smaak als het op Amerikavakanties aankomt. Voor haar kwam de 29ste april ook heel goed uit, dus spraken we af dat we de trip gezellig met ons vieren zouden gaan maken. Gelukkig was Terry deze keer wel heel snel met zijn antwoord, vier personen was geen probleem, Jan en Marjan waren ook van harte welkom!

En zo reden we dus, 's ochtends iets voor half negen, met ons vieren naar de fotozaak van Terry. Hij was zijn auto, een oude Chevrolet met 157.800 mijlen op de teller, al voor ons aan het inrichten. Wij maakten kennis met hem (Jan en Marjan hadden hem de dag daarvoor al ontmoet), en even later konden we aan onze lang verwachte trip beginnen. Marjan mocht voorin naast Terry zitten, Jan, Hans en ik namen de achterbank in beslag. De eerste 40 mijlen gingen heel soepel, maar ja, dat was dan ook nog de verharde weg van Kanab naar het begin van de House Rock Valley Road. Op die onverharde weg merkten we dat de Chevrolet van Terry toch echt een heel wat minder goede vering had dan onze splinternieuwe Nissan X-Terra. We werden behoorlijk door elkaar geschud.

We stopten bij een primitieve camping dicht bij de staatsgrens met Arizona. Mét een pittoilet, een toiletpot boven een gat in de grond, en zonder water. Je kan dus niet doorspoelen! Ik griezel van dit soort wc's, vreselijk vind ik ze. Ik hoefde helemaal nog niet, maar ja, je weet wel dat het nog urenleng zal duren voordat er weer gelegenheid is voor een sanitaire stop. Dus heb ik toch maar even mijn afkeer overwonnen... om tot de ontdekking te komen dat deze pittoilet er behoorlijk netjes uitzag. Gelukkig maar.

Last Update : august 16, 2008

Ondertussen was Terry wat lucht uit de banden van zijn auto aan het laten, met zachte banden kan je namelijk veel beter door los zand rijden.

We dachten dat het rijden over de House Rock Valley Road al hobbelig was, maar toen we die weg verlieten en via de echte achterafweggetjes verder gingen bleek dat het nog veel erger kon. Op sommige plekken butsten we zowat met onze hoofden tegen de bovenkant van de auto aan, en we waren het er roerend over eens dat het maar goed was dat we deze route niet met onze huurauto hadden uitgeprobeerd. Terry was geen drukke prater, maar toch vertelde hij onderweg een paar leuke verhalen. Hij zit graag voor zijn winkel, zo vertelde hij, en omdat hij er nogal opvallend uitziet, met zijn lange haren en zijn cowboyhoed, vinden toeristen het leuk om hem te fotograferen. Maar dat gebeurt dan vaak een beetje 'onopvallend', meestal mag de vrouwelijke helft van een echtpaar ergens op de achtergrond gaan staan en doet de man net of hij haar wil fotograferen, terwijl hij in werkelijkheid dus bezig is om een plaatje van Terry te schieten. Maar, zo lachte Terry, dan draait hij zich nét even de andere kant op, tot frustratie van de fotograferende toerist. Heerlijk zoals hij dat vertelde, ik zag het helemaal voor me gebeuren.

Terry vertelde ook dat hij graag door deze eenzame omgeving ronddwaalt. Gewoon, zomaar een voor hem onbekend pad inrijden en maar zien waar hij uitkomt. Op die manier had hij, jaren geleden alweer, White Pocket ontdekt. Hans en ik keken elkaar aan, en het was duidelijk dat we hetzelfde dachten... wat zouden wij het geweldig vinden om zoiets te kunnen doen. Dit is echt iets waarover we samen kunnen dromen, volop de tijd en de mogelijkheid hebben om rond te gaan rijden in dit soort gebieden, op zoek naar onbekende slotcanyons, arches, hoodoos en andere rotsformaties.

Dat zelf op zoek gaan zit er helaas niet in, maar we klagen niet hoor. Want aan ons toch al flinke rijtje van bijzondere plekken die we hebben mogen bezoeken, kunnen we sinds deze 29ste april weer een absoluut hoogtepunt toevoegen. White Pocket was mooi, adembenemend mooi. Het gebied bestaat uit versteende zandduinen in de meest fantastische vormen; we zagen lange vloeiende lijnen van dieprood zandsteen, met witte lijnen daar tussendoor. Grillige gevormde geelgekleurde vlakken. En grauwwitte kappen die doorsneden werden door rechte lijnen in een ruitvormig patroon. Hier en daar groeiden een paar struiken en zelfs enkele kleine bomen, dat zorgde voor een erg mooi contrast met de rotsen. Vanaf de rand van White Pocket konden we een behoorlijk eind weg kijken, daar ergens in de verte lag The Wave, waar we twee jaar geleden al net zo in diepe bewondering hadden rondgelopen. Marjan en Jan waren het overigens helemaal met ons eens, The Wave was geweldig mooi, maar White Pocket was zelfs nog meer indrukwekkend.

Terry zou voor het water zorgen, zo had hij beloofd. Dus we hadden zelf maar een klein beetje water meegenomen. Tja, als we van te voren hadden geweten dat het water uit de jerrycan van Terry zo verschrikkelijk vies zou smaken..... het had een metalige bijmaak en ik heb dan ook veel minder gedronken dan anders, terwijl ik toch best wel dorst had. Brood hoefden we ook al niet mee te nemen, want Marjan zou voor de boterhammen zorgen. Die smaakten heerlijk, er kan toch niets op tegen échte Nederlandse kaas op je brood.

We hebben enkele uren rondgelopen in White Pocket, elk plekje hebben we bekeken en gefotografeerd. Onvermijdelijk kwam het moment dat we afscheid moesten nemen van dit prachtige gebied, we moesten immers nog 3 uur rijden voordat we weer terug zouden zijn in Kanab. Als afsluiter maakten we nog een paar groepsfoto's... laat nou net op dat moment het allerlaatste plekje op de fotostick van Hans z'n fototoestel vol te zitten. Tja, dat krijg je ervan als je zo'n bijzondere plek bezoekt. Marjan maakte toen een foto van Terry, Hans en

Last Update : august 16, 2008

mij met mijn toestel... helaas bleek later dat de instellingen verkeerd stonden, bijna alle foto's die ik deze dag heb gemaakt zijn mislukt. Dus ook die waarop Terry gebroederlijk naast Hans en mij staat.

De twee lange hobbelige ritten, het urenlange rondlopen door White Pocket.... het was een behoorlijk vermoeiende dag geweest. Ik was dan ook erg blij toen we weer in Kanab arriveerden. Terry vroeg ons of we hem onze foto's nog wilden toesturen, en natuurlijk beloofden we dat graag. We namen afscheid van Marjan en Jan (die we vast weer gaan ontmoeten tijdens een volgende Alles Amerika meeting), en ook van Terry. Misschien tot ziens, want het kan best zijn dat we volgend jaar weer met hem op pad willen!

Dag 11 : woensdag 30 april : Kanab - Buckskin Gulch - Page

Gereden : 116 mijl (27 mijl dirtroad)

Buckskin Gulch : 8,8 mijl (14 kilometer)

Volgens sommige internetsites is Buckskin Gulch de langste slotcanyon ter wereld. Of dat echt waar is, daarvan heb ik geen idee. Maar dat het de langste slotcanyon in het zuidwesten van de USA is, dát is in elk geval wel zeker. De kloof is ongeveer 20 mijl lang, en daarbij hoort een ononderbroken gedeelte van ongeveer 13 mijl waar de canyon vrijwel nergens breder is dan 3 meter. Een klein deel van die 13 mijl stond op onze planning, we waren benieuwd hoe ver we zouden kunnen komen.

Maar voor het zover was maakten we eerst even een korte omweg: we reden naar de plek waar twee jaar geleden de Paria Movie Set nog te zien was. Die houten gebouwtjes, die hebben gefigureerd in diverse westerns, televisieseries en commercials, zijn in 2006 afgebrand. Maar dat maakt de rit naar de plek waar ze voorheen stonden niet minder interessant, je ziet hier de allermooiste badlands van deze omgeving. Het was nu de derde keer dat we deze rit maakten, en het blijft schitterend. We zagen er ook nog een heel duidelijk voorbeeld van de verwoestingen die een flash flood aan kan richten, net voorbij de Movie Set zat een flinke kloof in de bodem die we twee jaar geleden echt nog niet hadden gezien. De dirtroad is er nu omheen geleid, dat was blijkbaar eenvoudiger dan het herstellen van de weggespoelde plek. De zon stond helaas net verkeerd, de badlands werden niet mooi belicht en we hebben dan ook vrijwel geen foto's gemaakt. Ach, niet erg, het is ook wel eens lekker om zonder fototoestel in de aanslag van een mooie plek te genieten.

We reden terug naar de hoofdweg, en even later draaiden we de House Rock Valley Road op. Ja hoor, diezelfde House Rock Valley Road waar we gisteren nog in Terry z'n Chevrolet overheen hadden gehobbeld. Na ruim 8 mijl bereikten we de parkeerplaats, alweer een bekende plek want hier hadden we twee jaar geleden ook al gestaan, voor onze hike naar The Wave. Om Buckskin Gulch te bezoeken heb je een permit nodig, maar gelukkig is die wel wat makkelijker te verkrijgen dan die voor The Wave. Gewoon een van de enveloppen pakken die daar op de parkeerplaats in een kastje liggen, je gegevens invullen, de ingevulde strook op je dashboard leggen en de envelop, met daarin 5 dollar per persoon, in de brievenbus stoppen. Natuurlijk moesten we daarna ook nog even ons hele hike-ritueel afwerken; we hadden inmiddels ervaring dus het ging al heel wat vlotter dan tijdens het begin van de vakantie.

We liepen eerst een mijl lang door de brede, bochtige Coyote Wash. Het waaide erg hard, inmiddels een bekend verschijnsel tijdens deze vakantie. De wind striemde het zand hard

Last Update : august 16, 2008

tegen onze rug en achterbenen aan. O jee, dat beloofde nog wat voor de terugweg, dan zouden we dit dus recht in ons gezicht hebben! De rotsen langs de wash werden langzaam aan steeds hoger, en zo liepen we zomaar vanzelf Wire Pass in, een korte slotcanyon die uitkomt in Buckskin Gulch. Nou, dit was dus alleen nog maar een voorproefje voor ons echte doel van vandaag. Maar wát een voorproefje, Wire Pass was prachtig!

In deze omgeving komt nogal eens een flash flood voor, het bewijs daarvoor hadden we net nog gezien bij de Paria Movie Set. En daardoor kunnen de omstandigheden in zowel Wire Pass als Buckskin Gulch van de ene op de andere dag veranderen, je kan hier zomaar rotsblokken of stukken hout vinden waar je overheen moet klimmen of die – in het ergste geval – de weg compleet kunnen versperren. En ja hoor, meteen al in het eerste smalle gedeelte van Wire Pass kwamen we al twee obstakels tegen: een stel rotsblokken die tussen de wanden geklemd zaten. Het hoogste rotsblok kwam net zowat tot onze kruin, het was dus 1.70 meter hoog. Gelukkig was er voldoende houvast én we konden elkaar ook helpen (iets dat Hans erg gemist had tijdens zijn Bull Valley Gorge avontuur), dus we kwamen er vrij eenvoudig overheen. Even verder werd Wire Pass weer breder, daarna kwam er weer een heel mooi smal gedeelte. Niet breder dan 1 meter, en met hele hoge, donkere wanden. Zo hadden we er al een flinke wandeltocht op zitten voordat we Buckskin Gulch bereikten, onze GPS stond al dicht bij de 3 kilometer.

Wire Pass en Buckskin Gulch komen als een t-splitsing bij elkaar op een open plek die door hoge rotswanden wordt omringd. We konden dus kiezen, gaan we de linkertak van Buckskin Gulch in of wordt het de rechtertak? We besloten om eerst linksaf te gaan. De wanden waar we tussendoor liepen waren indrukwekkend hoog, maar toch... het echte slotcanyongevoel wilde hier even niet lukken. Daarvoor was het allemaal net te breed en te licht, de zon had volop kans om hier binnen te komen. Er lag veel los zand, waardoor het lopen hier veel zwaarder was. En het was ook wel duidelijk waar dat losse zand vandaan kwam, de harde wind blies het vanaf de bovenzijde zo de canyon in. Maar waar al die verse koeiendrollen midden in de canyon nou vandaan kwamen, dat snapten we niet. Het was toch wel zeker dat er géén koeien via Wire Pass naar deze plek konden komen, het kon dus niet anders of er liepen ooit van die beesten via een van de andere toegangen Buckskin Gulch in.

Na een tijdje besloten we om te draaien, en de rechtertak van Buckskin Gulch te gaan verkennen. En dat hadden we eerder moeten doen, deze kant was veel mooier. De donkere, grillig gevormde wanden, kwamen op veel plekken dicht bij elkaar. De bodem lag bezaaid met keien waarover het niet altijd makkelijk lopen was, maar toch, dit hebben we veel liever dan dat losse zand. Buckskin Gulch kan erg modderig zijn, vaak staat er nog veel water in. Maar wij hadden geluk, de bodem was vrijwel overal kurkdroog, we hebben maar één kleine waterpoel gezien. En veel opgedroogde modderpoelen. Op sommige plekken zaten stukken hout en takken hoog tussen de wanden ingeklemd, je wilt dus echt niet midden in Buckskin Gulch staan als er ergens een heftige regenbui losbarst!

Recht voor ons hoorden we vreemde geluiden. Een beetje zoals voetstappen, maar toch net wat anders. Het kwam langzaam aan dichterbij en op gegeven moment zagen we waardoor die geluiden werden veroorzaakt.... een kudde koeien! Die beesten zagen er heel goedmoedig uit, niet iets om bang voor te zijn dus. Maar toch leek het me geen lekker idee om in die smalle kloof langs zo'n koe af te lopen, je moet er toch niet aan denken om klem te komen zitten tussen de rotswand en een koe. Het probleem was heel eenvoudig op te lossen, we klommen gewoon even op een wat hogere richel en wachtten af tot de koeien ons voorbij zouden zijn. Koe 1 twijfelde. *Wat zijn dat voor rare wezens daar langs de rotswand, durf ik daar wel voorbij te lopen??* Maar, ze was dapper, ze nam een aanloopje en

Last Update : august 16, 2008

rende ons voorbij. Koe 2 volgde haar meteen. Koe 3 was echter minder heldhaftig aangelegd, zij vond ons er blijkbaar té angstaanjagend uitzien en ze weigerde om nog maar één stap te zetten. Met als resultaat een koeien-file, want zij blokkeerde dus de weg voor de beesten die achter haar aankwamen. Ze had geen keus meer, ze werd vooruit geduwd en moest dus wel verder. Zij rende ons voorbij, direct gevolgd door de rest. Mooi zo, wij konden weer verder.

In de canyon werkte onze GPS niet goed, we hadden dus geen idee hoe ver we inmiddels hadden gelopen. We moesten er natuurlijk wel rekening mee houden dat we dat hele eind nog terug moesten, dat betekende dus dat we om moesten draaien op een moment dat we eigenlijk nog volop energie hadden om verder te gaan. Moeilijk hoor, we wilden zo graag nog meer van deze canyon zien. Op een vrij open plek vonden we een richel waarop we heel comfortabel konden zitten, daar hebben we even wat gedronken en gegeten. En toen, met tegenzin, zijn we aan de terugtocht begonnen. Ik zag nog wel op tegen het laatste deel van de wandeling, door Coyote Wash met de keiharde wind recht in ons gezicht. Maar we hadden alweer geluk, het waaide inmiddels niet meer zo hard en daardoor viel dat laatste stuk toch best mee. Al waren we wel behoorlijk moe toen we de parkeerplaats weer bereikten, het was toch een lange wandeling geweest. De afstand die we daadwerkelijk hebben gelopen hebben we wel een beetje moeten schatten, de afstand die de GPS aanwees was immers niet helemaal goed.

Moe, maar wel bijzonder voldaan, zijn Hans en ik samen tot de conclusie gekomen dat Buckskin Gulch de allermooiste slotcanyon is die we tot nu toe gezien hebben. Hier willen we absoluut nog eens naar toe!

Dag 12 : donderdag 1 mei : Page- Water Holes Canyon – Kayenta

Gereden : 242 mijl (geen dirtroad)

Water Holes Slotcanyon: 2,2 mijl

Horseshoe bend: 1,5 mijl

We begonnen onze dag met een korte rit naar Lechee, een kleine Navajo gemeenschap een paar mijl ten zuiden van Page. Daar zouden we in The Chapter House permits kunnen regelen, voor ons geplande bezoek aan Water Holes Slotcanyon. We wisten niet precies waar we moesten zijn, maar er stond een vrij officieel uitzienend gebouw dus daar liepen we maar naar binnen. Een vriendelijke Navajovrouw vertelde ons dat we verkeerd zaten, we werden verwezen naar een trailer die wat verborgen achter een van de andere gebouwen lag. En ja hoor, daar lukte het wel. In de trailer bleek een kantoortje te zijn gehuisvest, en ook de vrouw die daar werkte was bijzonder vriendelijk. En dan zeggen ze wel ooit dat de Navajo zo stug zijn, naar toeristen toe. Daar hebben we hier in elk geval niets van gemerkt.

Enkele minuten later stonden we weer buiten, 10 dollar armer maar wel een permit en een plattegrondje rijker. Het was vanuit Lechee een klein kwartiertje rijden naar de slotcanyon, we parkeerden de auto op de kleine pull out naast de weg en legden onze permit goed zichtbaar op het dashboard. Over een plateau van slickrock liepen we naar de canyon toe, dat was maar een kleine afstand van zo'n 250 meter. Met behulp van de plattegrond en de cairns die hier en daar op het slickrock stonden was het heel makkelijk om de plek te vinden waar we omlaag konden klimmen.

Water Holes Slotcanyon bestaat uit twee delen, het moeilijke downstream gedeelte en een makkelijke stuk upstream. We kwamen voor het makkelijke deel, en dat betekende dus dat

Last Update : august 16, 2008

we naar links moesten lopen. Als er iets is dat we dus echt vervelend vinden tijdens onze hikes, dan is het wel los, rul zand. Het losse, rulle zand dat dus volop op de bodem van deze canyon ligt. We hoefden na de afdaling nog maar een halve mijl te lopen tot aan het slotcanyon gedeelte, maar mijn arme benen dachten dat het zeker dubbel zo lang was. Dat een vlakke hike zo zwaar kan zijn, zeg! We hadden gelezen dat Water Holes veel op Antelope Canyon lijkt, maar dat het allemaal nét wat minder spectaculair zou zijn. Met name de prachtige lichtbundels waar Antelope Canyon zo bekend door is geworden, die heb je hier dus niet. Tja, dat klopte wel, alleen delen wij niet de conclusie dat Water Holes daardoor minder mooi is. De prachtige kleuren in de wanden, de mooie golvingen, en dan – om nog maar eens een vergelijking met het supertoeristische Antelope Canyon te maken – die heerlijke rust, wij vonden het prachtig hier.

Gelukkig waren we, toen we het slotcanyon gedeelte hadden bereikt, voor even verlost van het losse zand. Gewoon weer lekker rotsbodemp onder onze voeten, wat een verademing. Wel moesten we ons door een paar hele smalle sleuven wringen, maar dat maakt zo'n hike er alleen maar leuker op. Veel te snel naar onze zin bereikten we al het einde van de hike, een grote verticale rots midden in de canyon vormde een onneembare blokkade. Via dezelfde weg liepen we weer terug naar de plek waar we waren afgedaald; we klommen niet meteen terug naar boven maar gingen eerst toch maar eens checken of de andere zijde echt zo moeilijk was als werd beweerd. We liepen tot aan de plek waar de weg over de canyon heengaat, we stonden daar aan de onderzijde van de brug. Net als in Bull Valley Gorge hangt hier een naar beneden gestorte auto tussen de rotswanden in, van dit wrak konden we alleen de onderzijde zien.

Ineens zagen we een man aan de onderzijde van de brug op een rotsblok staan, op een onmogelijke plek. Terug omhoog kon hij niet, dat was veel te hoog. En omlaag, dat zag er ook niet makkelijk uit. Ik zag hem kijken, zoeken naar een plek waar hij naar toe kon gaan, ik dacht dat ie nergens heen kon, en toen toch.... ineens sprong hij naar beneden... Doodeng vond ik het, ik durfde haast niet meer te kijken. Gelukkig, hij kwam goed terecht, op een rotsblok dat toch zeker 2½ meter lager lag dan de plek waar hij eerst stond. Daarna klom hij behendig verder omlaag, waarna wij hem uit het oog verloren. Gek was ie... als hij net een klein beetje verkeerd terecht was gekomen had hij daar gelegen met een stel gebroken botten...

We zagen niet direct een mogelijkheid om nog verder door de canyon te kunnen lopen en, om eerlijk te zijn, ik had ook niet de inspiratie om er echt goed naar te zoeken. Geen zin in een nieuw avontuur a la Bull Valley Gorge. We hadden wel wat tijd over om nog iets te ondernemen, dus besloten we om even naar het vlakbij gelegen Horseshoe Bend te gaan. We verklaarden ons zelf toch wel een beetje voor gek, dat we na die zware trail in Water Holes nu alweer vrijwillig door los zand gingen lopen. Maar ja, Horseshoe Bend is nu eenmaal een van de allermooiste uitkijkpunten in deze omgeving, en Hans wilde toch wel heel erg graag checken of de rivierbocht nu helemaal op de foto zou passen, met behulp van z'n nieuwe groothoeklens.

Het was heel druk bij Horseshoe Bend, we konden nog maar net een plekje vinden op de parkeerplaats. Grappig om te zien hoe verschillend iedereen gekleed was, sommige mensen liepen in korte broek en t-shirt, maar we zagen ook mensen met lange broeken en dikke jacks, met de capuchon stevig om hun hoofd getrokken. Wij zaten er qua kleding zo'n beetje tussenin, met halflange broeken en een dun vest over onze t-shirts. 't Was inderdaad lastig weer, de temperatuur was op zich best lekker maar er kwamen regelmatig hevige windvlagen voorbij waarbij de kou dwars door onze kleren heen sneed. We zijn zowaar een

Last Update : august 16, 2008

stapje verder van de rand van Horseshoe Bend vandaan gebleven dan de vorige keer, de wind ging zo tekeer dat we zo nu en dan moeite moesten doen om rechtop te blijven staan!

Om ons bezoek aan Horseshoe Bend nog even samen te vatten: we zijn niet omgewaaid, de hele bocht paste op de foto, én het pad terug omhoog was net wat minder lastig dan ik het me herinnerde. We waren blij dat we nog even hierheen waren gegaan, een prima plek om ons niet al te drukke dagprogramma even op te vullen. De rest van de dag hadden we geen speciale plannen meer, alleen nog even een tijdje de auto in om afstand te overbruggen. In Page namen we State Route 98; een weg van een kleine 70 mijl lang, met ongeveer halverwege het plaatsje Kaibito. Iets voorbij Kaibito zagen we een laag, breed bergmassief voor ons liggen, met – zo leek het van een afstand tenminste – diepe kloven daarin. Tussen de weg en de rotsen lag een droog, vlak gebied met zand en struiken. O wat zouden we nu graag, net zoals Terry Alderman, zomaar dit gebied in rijden, om zelf de mooie rotsformaties en kloven daar te gaan verkennen. Wie weet wat voor prachtige dingen we tegen zouden komen! Toen we een dirtroad die richting op zagen gaan kon Hans de verleiding niet weerstaan... hij stuurde de auto de dirtroad op en zo waren we dus écht even bezig met een heuse ontdekkingsstocht.

Al na enkele minuten zat er een flinke bocht in de dirtroad, en we reden niet langer in de richting van de mooie rotsen, maar naar een eenzame woning die we voor ons zagen verschijnen. En om nu zomaar ineens bij een stel wildvreemde mensen op de stoep te staan met de boodschap dat wij vanuit Nederland hier even de omgeving kwamen onderzoeken, dat was nu ook weer niet onze bedoeling. We zijn maar weer omgedraaid, onze ontdekkingsstocht heeft dus maar een minuut of 10 geduurd. Jammer. Zonder verdere avonturen belandden we uiteindelijk in het koude, winderige Kayenta. Waar we hebben geslapen in de Best Western Wetherill Inn.

Dag 13 : vrijdag 2 mei : Kayenta- Canyon de Chelly – Chinle

Gereden : 137 mijl (geen dirtroad)

White House Ruins Trail : 2,5 mijl

Wat was het koud... echt ongelooflijk koud... De temperatuur was 's nachts bijna tot aan het vriespunt gedaald, en er stond een hele gemene snijdende wind. Lange spijkerbroek, t-shirt, vest er overheen en dan ook nog mijn dikke fleecjack, het mocht allemaal niet baten. Terwijl Hans foto's stond te maken van de vulkanische rots Agathla Peak, aan State Route 163 net ten oosten van Kayenta, stond ik met m'n handen diep in mijn mouwen getrokken te bibberen en te rillen. Hans hield het ook niet lang vol hoor, onze fotoshoot heeft maar heel kort geduurd. We wilden maar twee dingen: de auto in, en de verwarming op héél hoog. Tegen de tijd dat we Church Rock bereikten, alweer zo'n mooie rots maar nu langs State Route 160, begonnen we het nét weer een beetje warmer te krijgen. Eigenlijk hadden we Church Rock ook op de foto willen zetten, maar nee, nu toch maar even niet.

Rond de middag arriveerden we in Chinle, waar we allereerst een overnachtingsplaats gingen regelen. Dat werd de Best Western Canyon de Chelly Inn. Eigenlijk hadden we bij Canyon de Chelly een picknickplaats willen zoeken, maar buiten eten terwijl het zo hard waait is niet echt comfortabel. Dus werd het een bezoekje aan de Subway, ook lekker. Daarna was het tijd om het Nationale Monument te gaan bekijken: Canyon de Chelly is een brede canyon met hoge rode wanden, waarin veel ruïnes van oude indianendorpen gevonden zijn. De canyon wordt ook nu nog bewoond, door Navajo Indianen; zij

Last Update : august 16, 2008

beschouwen de canyon als heilige grond en daarom mogen toeristen bijna nergens zonder gids naar toe. Maar gelukkig kan je de canyon wel vanaf diverse uitkijkplaatsen langs de rim goed bekijken.

En dat hebben we dus ook gedaan, bij elk van de zeven uitkijkpunten aan de South Rim hebben we volop de tijd genomen. Lekker uitgebreid kijken naar die prachtige rode rotswanden, het ondiepe riviertje Chinle Wash, het vele groen rondom het riviertje dat zo mooi afsteekt tegen de rode rotsen. Op de bodem stonden een paar kleine huizen midden tussen landbouwgronden, die mensen wonen echt in een machtig mooie omgeving hoor. Al zullen ze vast geen internet hebben, da's dan weer wat minder! Er lopen diverse zandwegen over de bodem van de canyon, en regelmatig zagen we jeeps rijden die ook dwars door het water van Chinle Wash heen gingen. Dat waren vast die tours waarover we hadden gelezen. Bij Sliding House Overlook zijn we een stuk gaan lopen, een paar honderd meter over het slickrock langs de rim. Natuurlijk bekeken we hier de ruïne waar het uitkijkpunt haar naam aan te danken heeft, maar we waren meer onder de indruk van het prachtige stukje natuur beneden ons. Omdat je hier – veel meer dan bij de eerdere uitkijkpunten – zelf wat rond kan dwalen én omdat de rode rotsen hier op hun allermooist zijn, beviel deze plek ons het beste van allemaal.

Maar toen hadden we Spider Rock Overlook nog niet gehad, het meest bekende plekje van Canyon de Chelly. We hadden al zoveel foto's gezien van deze smalle, in tweeën gespleten zandsteenspire, maar dat is toch echt niet vergelijkbaar met het gevoel dat je krijgt als je het met eigen ogen ziet. Vanaf een hoogte van zo'n 300 meter keken we neer op de top van Spider Rock, die 244 meter boven de omgeving uitsteekt. Wat was dit mooi zeg, echt een uitkijkpunt om even helemaal stil van te worden. We keken hier, volgens de Navajo legende, naar de verblijfplaats van Spider Woman, de spinnenvrouw die de mensen heeft leren weven.

Om deze dag af te sluiten hadden we nog een wandeling gepland, naar de White House Ruins. Dat is de enige wandeling in Canyon de Chelly die zonder gids is toegestaan. Het was een prima hike, eerst liepen we via een stel switchbacks omlaag de canyon in, met overall mooie rotsen rondom ons. Op een van die steile gedeeltes kwam ons een oude Indiaanse vrouw tegemoet, we keken vol bewondering toe hoe zij hier met die zware klim bezig was. Later lazen we op het Alles Amerika forum dat een van de forumleden gesproken had met een Navajo indiaan die vertelde dat zijn 92-jarige moeder de White House Ruins Trail nog elke dag loopt. Het kan haast niet anders, of het gaat hier om dezelfde vrouw. 92 jaar was ze dus, onze bewondering voor haar prestatie werd nog wat groter!

Nadat we een in de rotsen uitgehakte tunnel waren doorgelopen (de tweede tijdens deze trail) werd de omgeving heel anders. We liepen nu vlakbij een van de Navajo woningen, door middel van borden werden we gewaarschuwd dat dit privé terrein was en dat de woning niet gefotografeerd mocht worden. Het pad draaide de andere kant op, omdat we nu vlakbij de Chinle Wash waren was het hier veel groener dan tijdens het eerste deel van de wandeling. Via een mooi bruggetje staken we het water over, en niet veel later bereikten we het einddoel: de White House Ruins. Dit zijn de overblijfselen van woningen die zijn gebouwd door de Anasazi People, deels op de bodem van de canyon en deels in een daarboven gelegen nis in de rotswand. Een hoog hek zorgt ervoor dat bezoekers niet bij de ruïne kunnen komen, heel begrijpelijk, maar wel lastig als je foto's wilt maken. Toch is het wel gelukt om een paar mooie plaatjes te maken.

Last Update : august 16, 2008

Ergens was nog een blik Nederlanders opengetrokken, want op de terugweg hoorden we diverse 'tegenliggers' in onze eigen taal praten. Iemand maakte een opmerking over een stel dat hem net was gepasseerd: "Hé, dat waren Nederlanders!", niet wetende dat hij ondertussen alweer een stel landgenoten passeerde. Best komisch eigenlijk, dat wij hem verstonden zonder dat hij dat beseftte. We wilden ons looptempo er inhouden, stoppen voor een praatje zagen we niet zo zitten. Dus zijn we maar lekker anoniem doorgedaan. Dat looptempo, dat lukte overigens best, ook al was het omhoog natuurlijk wel flink wat zwaarder dan omlaag. Veertig minuten nadat we bij de White House Ruins waren vertrokken, waren we alweer boven. Niet slecht, als je bedenkt dat we ook over de heenweg veertig minuten hadden gedaan!

Dag 14 : zaterdag 3 mei : Chinle - Canyon de Chelly - Shiprock - Bisti Badlands - Farmington

Gereden : 223 mijl (14 mijl dirtroad)

Canyon de Chelly National Monument bestaat niet uit één, maar uit twee canyons. Die tweede, veel minder bekende canyon heet Canyon del Muerto, de canyon van de dood. Net als gisteren bekeken we ook deze canyon vanaf uitkijkpunten aan de rand, de North Rim. Nou, wat ons betreft doet Canyon del Muerto qua natuurschoon niet onder voor Canyon de Chelly, ook hier zagen we roodbruine rotswanden, een lieflijk riviertje dat zich over de bodem van de canyon kronkelt, veel bomen en struiken. Onder aan zo'n immense rotswand ligt de mooie ruïne Antelope House, de overblijfselen van Anasazi woningen die tot het jaar 1250 bewoond zijn geweest. Minstens zo indrukwekkend vonden we Massacre Cave Overlook, waar we een paar honderd meter hebben gelopen via een verhard pad, trapjes en slickrock, en de plek hebben bekeken waar in het jaar 1805 veel Navajo's zijn gedood door Spaanse soldaten. Op een of andere manier 'voelde' ik die gebeurtenis van destijds hier nog rondwaren, je kijkt toch anders naar zo'n gebied als je zo bewust bent van dit afschuwelijke stukje geschiedenis.

Bij het plaatsje Tsailie was de weg afgezet: er bleek een marathon gaande te zijn. Er was geen enkele marathonloper te zien hoor, die waren vast nog ergens anders op de route. Bij Lukachukai bijvoorbeeld, het volgende plaatsje waar we doorheen zouden rijden. Gelukkig mochten we wel verder, al moesten we dus wel rekening houden met mogelijk oponthoud. We zagen nog wel een bord onderweg, waarop de marathon stond aangekondigd. Maar verder helemaal niets, geen wegafzetting, geen lopers, geen organisatie... we konden dus overal gewoon doorrijden. Gelukkig maar, want we hadden best nog een druk programma. Zoals de rit door de Lukachukai Mountains, bijvoorbeeld. Via een stel switchbacks ging de weg steil omhoog, tussen de rode rotsen door. Daarna lieten we de rotsomgeving achter ons, we reden nu door een bosgebied met o.a. een stel spierwitte bomen. Bij Buffalo Pass was een mooie picknickplaats, vanwaar we enorm ver New Mexico in konden kijken. En zo zagen dus al vanaf grote afstand ons volgende doel: de vulkanische rots Shiprock. Geweldig, wat een uitzicht hadden we hier. Heel erg veel mijlen vlak land lagen daar voor ons, met daar die grote rots dus midden in. Ik zit nu thuis (het is ondertussen alweer 11 juli) samen met Hans de foto's die we daar hebben gemaakt te bekijken, en Hans weet het 't beste te verwoorden: "Die foto's die hébben iets, alleen, je hebt er geen fli... aan!" Wat hij dus bedoelt: de foto's zijn voor ons heel mooi, we zien dat geweldige uitzicht zo weer voor ons. Maar iemand die niet op die plek heeft gestaan, die zal dat van die foto's niet echt meekrijgen. Te heilig, te onduidelijk. Jammer, we hadden jullie graag laten mee genieten van dit uitzicht.

Last Update : august 16, 2008

Terwijl we verder reden, zagen we Shiprock langzaam aan dichterbij komen. Vanuit Shiprock liep een lage, smalle muur van vulkanisch gesteente tot aan de weg, een donker, ruig gesteente met veel kleine openingen daarin. Via een zandweg die parallel liep aan die vulkanische muur reden we naar Shiprock toe, hoewel de weg er zo op het eerste gezicht best makkelijk begaanbaar uit zag viel het in de praktijk toch wel wat tegen. Er kwamen behoorlijk wat slechte gedeeltes in voor, met flinke geulen en diepe gaten in het pad. Maar onze X-Terra had er geen problemen mee, dus na een hobbelige rit van 3,4 mijl stonden we aan de voet van *Tse Bi Dahi*, vrij vertaald Rock with Wings. De heilige rots die, volgens de Navajo legende, ooit een enorme vogel was die naar deze plek is gevlogen en hier vervolgens in steen is veranderd. De rots geeft de menselijke ziel de kracht om boven alledaagse problemen uit te stijgen. Nu geloven wij weliswaar niet in de krachten van deze rots, maar dat ie machtig mooi is, dat weten we wel zeker. Wel ontzettend jammer dat de losliggende rotsen aan de onderzijde van Shiprock zijn ontsierd met graffiti, wie haalt 't nou toch in z'n hoofd om zoiets moois te vernielen.

Zoals ik al zei, het was een drukke dag vandaag. Canyon de Chelly, de Lukachukai Mountains en Shiprock hadden we al gehad, en we hadden ook nog een bezoekje aan Bisti Badlands gepland. Eerst maar eens een motel zoeken, in Farmington is keuze genoeg dus dat was heel erg makkelijk. En daarna weer de auto in voor de lange rit van Farmington naar Bisti. Geen erg spannende rit, er is niet echt veel bijzonders te zien onderweg. Maar we hadden goed gezelschap, van Gary Moore bijvoorbeeld met zijn "*The Sky is crying*", en Anouk niet te vergeten, met toppers zoals "*Good God*" en "*Girl*". Dus dat uurtje in de auto was zo voorbij. De zijweg richting Bisti Badlands was heel makkelijk te vinden, en de 3 mijlen dirtroad tot aan de parkeerplaats lagen er prima bij. Rechts van ons lag de echte Bisti Wilderness, maar die bewaarden we voor morgen. Ons doel was nu het kleine badlandsgebied dat links van de weg ligt, op maar een minuutje of tien lopen van de parkeerplaats vandaan.

Een draak, een zeehond, een marineschip, een neushoorn... we zijn van alles tegengekomen daar. Veel paddenstoelen vooral, en ook een paar ufo's. Allemaal geboetseerd in zachte, lichtgekleurde kleilagen en iets minder zachte en meer kleurrijke zandsteenlagen. Er zijn geen paden, je kan hier gewoon tussen de rotsformaties doorlopen en volop je fantasie laten werken. Het was al wat later op de middag toen we hier naartoe waren gegaan. Dus toen we een tijdje aan het ronddwalen waren, begon de zon flink te dalen. Mooi voor de foto's, minder mooi voor ons. Want niet alleen de zon ging omlaag, ook de temperatuur. Daar liep ik, al rillend in mijn t-shirt. Maar wij zijn bikkels hoor, we vonden het te mooi om ons door de kou weg te laten jagen en we ontdekten nog steeds hoodoos die heel graag op de foto wilden. Uiteindelijk hebben er zowat drie uur volgemaakt, toen werd het toch echt te donker en te koud om nog langer te blijven. Toen we in het donker naar Farmington terugreden zagen we in de berm iets glinsteren.... bleek daar een kleine, compleet opgetuigde kerstboom te liggen. Nou, dan geloof je echt even je eigen ogen niet, kerstmis is toch alweer een tijdje geleden hoor.

Dag 15 : zondag 4 mei : Farmington - Bisti Badlands Wilderness - Farmington

Gereden : 86 mijl (6 mijl dirtroad)

Hike door Bisti Badlands Wilderness: 10 mijl

Zoals de trouwe lezers van onze reisverslagen ongetwijfeld allemaal weten, hebben Hans en ik een flinke voorliefde voor het rijden over dirtroads. Dat is nu eenmaal net even spannender dan het rijden over gewone verharde wegen, en bovendien komen we dankzij

Last Update : august 16, 2008

die dirtroads op plekken die we anders nooit zouden kunnen bereiken. Natuurlijk weten we dat het risico dat we schade aan de huurauto zullen krijgen wat groter is dan wanneer we alleen maar braaf zouden doen wat meneer Alamo ons toestaat, maar ja, dat extra risico is het ons wel waard. En vandaag was het dus zover: schade aan de auto! Alleen hebben we die schade niet opgelopen terwijl we ergens in the middle of nowhere avontuurlijk aan het doen waren, maar heel doodgewoon en heel saai op de verharde weg, State Route 371. De boosdoener was een kiezelsteen die keihard tegen onze voorruit aan sloeg, dat was echt een harde tik zeg. In eerste instantie leek de schade mee te vallen, maar toen we verder reden zagen we een kleine scheur in de ruit ontstaan. Oeps... we moeten nog een paar weken hoor... We trokken ons er maar even niets van aan en zijn gewoon doorgereden naar Bisti Badlands. Ja hoor, over een dirtroad!

We besloten de aanwijzingen van het boek *Photographing the Southwest* (alias: *Onze Bijbel*) op te volgen. Dus liepen we vanaf de parkeerplaats over een brede vlakte in oostelijke richting, naar een hek dat we in de verte zagen liggen. Na een minuut of tien lopen kwamen we een man en vrouw uit Oregon tegen met wie we nog een tijdje hebben staan praten, ze hadden Bisti al vaker bezocht en ze vonden het heel leuk dat wij helemaal vanuit Nederland hier naar toe waren gekomen. Echte tips hadden ze helaas niet, we merkten wel dat ze niet echt diep de badlands in waren gelopen. Jammer eigenlijk, Bisti nodigt je toch echt uit – dat vinden wij tenminste – om eens flink rond te gaan dwalen.

Het hek maakte een scherpe bocht naar het noorden, en wij – op advies van ons boek – ook. Even later liepen we de badlands in, en we wisten eigenlijk al meteen dat deze dag een van de hoogtepunten van onze reis zou gaan worden. Wat overweldigend mooi was het hier, we voelden ons helemaal in ons element. De routebeschrijving hebben we al gauw gelaten voor wat ie was, het is niet mogelijk om aan de hand van een geschreven tekst een vooraf uitgestippelde route te volgen. Overal waren heuveltjes, kleine kloven, hoodoos... zonder GPS zouden we onze oriëntatie al heel snel zijn kwijtgeraakt. Vanaf de top van een van de heuveltjes hadden we een weids uitzicht over het hele gebied, daar hebben we even vol bewondering staan rondkijken.

Soms liepen we ons vast in een doolhof van kleine kloven, en moesten we dus weer terug naar waar we vandaan kwamen. Op andere plekken moesten we over heuveltjes heen klimmen, zonder dat we van te voren wisten of we aan de andere kant wel weer naar beneden zouden kunnen. Het was dus echt zoeken en uitproberen hoe we moesten lopen, en ondertussen kwamen we steeds weer verrassingen tegen. Een heel gebied hartstikke vol met kleine hoodoos, bijvoorbeeld. En kleurrijke stukken versteend hout. Dunne rotsplaten die al balancerend op rotstovens lagen. En dat allemaal midden tussen de zwarte, grijze, groene en bruine badlands.

Omdat we vooraf al wisten dat dit een lange wandeling zou worden, hadden we afgesproken om regelmatig even te stoppen en wat uit te rusten. Zodat we het lekker lang vol zouden kunnen houden. Maar ja, dan moet je wel wat schaduw vinden, want om nou in die hete zon te gaan zitten was ook niet erg aantrekkelijk. Maar de zon stond nog pal boven ons, er waren alleen maar hele smalle streepjes schaduw te vinden waar wij echt niet in pasten. Pas toen we al behoorlijk ver hadden gelopen kwamen we voor het eerst een plekje tegen waar we konden gaan zitten. Even een boterhammetje en een banaantje eten, energie opdoen voor de rest van de hike.

Behalve de tekst uit *Onze Bijbel* hadden we ook nog wat GPS-coördinaten op zak, zodat we toch wel een goed idee hadden waar we ons bevonden. Een goed herkenningspunt was

Last Update : august 16, 2008

Eagles Nest, dat is een rotsblok dat lijkt op een groot vogelnest, hoog op een donker gekleurde heuvel. Hier zijn we ongeveer halverwege, zo wisten we. Via de zuidelijke kant van de brede wash die door het gebied heenloopt, begonnen we aan de terugweg. Maar echt snel ging dat niet, want deze kant bleek zowaar nog mooier te zijn dan de noordzijde. Wat we vooral heel apart vonden, dat was een enorme boomstam – versteend, uiteraard – die helemaal in een heuvel zat vastgeklemd. Het versteende hout in Petrified Forest National Park valt hier helemaal bij in het niet, dit was oneindig veel mooier. En de hoodoos die we hier aantreffen waren geweldig, dit gebied is een absolute must voor hoodooliefhebbers. We hebben nog twee keer een pauze gehouden, maar onvermijdelijk kwam toch het moment dat onze voeten begonnen te protesteren. Het is genoeg geweest, zeiden ze. We waren eigenwijs, en liepen toch nog eens naar wat verder weg gelegen hoodoos toe, een interessante kloof in, naar de achterzijde van wat heuveltjes... Het laatste half uur lopen, via de wash terug naar de auto, was zwaar, heel zwaar. Niet alleen vanwege onze zere voeten, maar vooral ook omdat de wind weer was aangewakkerd. En we hadden 'm pal tegen, natuurlijk!

Eenmaal op de parkeerplaats aangekomen verwachtte ik dat Hans wel snel de auto open zou maken. Maar nee hoor, hij was wel volop aan het rommelen in zijn heuptas maar de autodeur bleef potdicht. En toen, na een tijdje, de onheilspellende vraag: "*Uh... zit de autosleutel in jouw tas?*" Eerst even vlug door alle vakjes heenkijken, nee hoor, geen sleutel. Vervolgens hebben we allebei de tassen helemaal leeg geruimd, en dan merk je pas hoeveel vakjes en ritsjes er in zo'n ding zitten. Maar helaas, nog steeds geen sleutel. Ik begon 'm al te knijpen, stel je voor zeg dat de sleutel er onderweg uitgevallen is, toen we brood, zonnebrandolie of iets anders uit de tas hadden gepakt. Wat bleek: niet alleen in onze heuptassen zitten veel vakken, ook Hans z'n favoriete hikebroek heeft nogal wat zakken en zakjes. En ja hoor, in een daarvan zat de autosleutel! Opluchting alom! Want hoe mooi de Bisti Badlands ook zijn, ik was toch wel heel erg blij dat we hier weer weg konden rijden, terug naar onze lekkere comfortabele motelkamer in Farmington.

Dag 16 : maandag 5 mei : Farmington - Ah-Shi-Sle-Pah - Bandelier National Monument - Los Alamos

Gereden : 261 mijl (54 mijl dirtroad)

Hike bij Ah-Shi-Sle-Pah : 2,5 mijl

Hike in Bandelier NM – Frijoles section: 3,9 mijl

Verbeeldden we het ons, of was die barst in de voorruit nu écht groter geworden? We wisten het niet zeker; Hans pakte een markeerstift en zette een heel klein streepje bij het uiteinde van de barst, als ie echt groter werd dan zouden we het daaraan kunnen zien. En ja hoor, even later konden we het echt niet meer ontkennen.... de barst kroop langzaam maar zeker dat streepje voorbij. Tja, wat nu? Alamo bellen? Naar een garage gaan? Daar hadden we eigenlijk helemaal geen zin in, zonde van onze tijd. We besloten dan ook om gewoon door te rijden, tegen de tijd dat het echt te gek zou worden konden we altijd nog zien wat we zouden doen.

En zo reden we dus voor de derde keer in drie dagen tijd vanuit Farmington via State Route 371 naar het zuiden. Niet voor Bisti Badlands deze keer, maar voor het soortgelijke Ah-Shi-Sle-Pah. Onze routebeschrijving klopte perfect en de onverharde wegen waren prima begaanbaar, het was dan ook geen enkel probleem om dit afgelegen gebied te vinden. Vanaf de parkeerplaats was het maar een heel klein stukje lopen naar de rand van de droogstaande Ah-Shi-Sle-Pah rivier, en meteen al zagen we beneden ons precies datgene

Last Update : august 16, 2008

waarvoor we gekomen waren: mooie badlands en honderden hoodoos. Iets té enthousiast begonnen we aan de afdaling, we hadden niet goed genoeg gekeken of we via deze route wel helemaal tot aan de bodem konden komen. Dus toen we op een plateau'tje net onder de rand stonden, merkten dat we vanaf daar niet verder konden afdalen. Terug naar de rand dus, en zoeken waar we wel omlaag zouden kunnen gaan. Toen dat niet meteen lukte, voelde ik mijn inspiratie heel snel minder worden. Hoodoo-moe (prachtig woord dat ik op het AllesAmerika forum heb leren kennen!) was ik absoluut niet, ik had volop zin om de hoodoos van dichtbij te gaan bekijken. Maar ik was wel lichamelijk moe... het was me ineens écht te veel om weer allerlei moeilijke capriolen uit te gaan halen. Die zes uur lopen van gisteren, in de Bisti Badlands, begonnen nu behoorlijk op te spelen. Maar om het nu direct op te geven, terwijl we zo'n lange rit hadden gemaakt en de hoodoos al beneden ons zagen liggen, dat kon natuurlijk ook niet. Dus toch maar even doorzetten.... Het viel niet mee, het lukte niet eens om langs de rand te blijven lopen omdat er veel diepe zijkloven zaten waar we steeds omheen moesten. En nergens ook maar iets dat op een mogelijke afdalingsplek leek. Op gegeven moment had ik er echt even genoeg van, ik ben er lekker lui bij gaan zitten en Hans mocht in z'n eentje gaan onderzoeken of ie nog een goede route kon vinden. Na een tijdje kwam hij onverrichter zake terug, en besloten we om ermee te kappen. We liepen via een kortere route naar de auto terug. Maar ook daar zaten kloven in de grond, dus die kortere route werd toch nog langer dan we vooraf dachten. We zagen nog een chagrijnig kijkende padhagedis, je voelde 'm denken "*Stomme toeristen, laat me toch met rust!*" Maar eerst moest hij natuurlijk nog even voor ons poseren, zo zijn we dan ook wel weer. Ons Ah-Shi-Sle-Pah avontuur was niet helemaal geslaagd, maar toch hebben we er geen spijt van dat we hier naar toe zijn geweest. We hebben nu immers gezien dat het gebied de moeite zeker waard is; als we er in slagen wat betere informatie te vinden over hoe we beneden in de wash kunnen komen, gaan we vast nog wel eens terug! Maar dan wel als ik iets beter uitgerust ben....

Op een pull out naast State Route 550 heb ik nog even een striptease uitgevoerd.... het bleek namelijk dat ik al de hele ochtend met mijn shirt binnenstebuiten had rondgelopen! Eerst even goed kijken of er geen auto's aankwamen, want ik wil natuurlijk niet vanwege *indecent exposure* opgepakt worden. Toen de weg vrij was snel even mijn shirt uit, buitenstebinnen keren, en weer aandoen. Ondertussen was het ook tijd geworden voor een picknick, maar om dat nu hier op die pull out te doen, dat was niet echt aantrekkelijk. Dus besloten we om toch maar even verder te rijden, in het plaatsje Cuba zouden we de grote weg weer verlaten en in de binnenlanden zouden vast wel betere picknickplekjes te vinden zijn. Gelukkig maar dat we dat besluit hadden genomen, want zo'n 10 mijl ten oosten van Cuba ligt inderdaad een schitterende picknickplaats. Daar kunnen heel wat families tegelijk terecht, maar wij hadden de hele plek voor onszelf. Toen onze koelbox weer wat leger was, en onze magen weer gevuld, gingen we weer op pad. State Route 126 begint in Cuba als een gewone verharde weg, maar na ongeveer 12 mijl is het ineens afgelopen met het asfalt en wordt het een heuse dirtroad. Stoffig, kuilen, gaten.... het echte werk dus. Een groot deel van de weg loopt door de bossen van de Jemez Mountains, toch weer wat anders dan de enorme lege vlaktes waar we deze ochtend doorheen reden.

De wandeling door Bandelier National Monument was precies wat ik vandaag even nodig had. Geen ruige rotsen, diepe kloven, of spannende hoodoos, maar wél een makkelijk begaanbaar pad in een mooie omgeving. Met gatenkaasrotswanden, een lieflijk riviertje, veel bomen en planten. En de ruïnes van de oude indianenwoningen, natuurlijk. De Tyuonyi Pueblo is een circelvormige groep huizen, waarvan alleen nog maar het onderste deel van de muren te zien is. Die muren zijn deels overwoekerd door gras en onkruid, jammer eigenlijk want daardoor is het niet echt goed te zien. Van dichtbij tenminste niet, toen we

Last Update : august 16, 2008

even later via het pad omhoog geklommen waren bleek dat het bovenaanzicht veel mooier was. Via een paar hele smalle traptreden bereikten we twee andere ruïnes: Talus House en Long House. Een deel van de oude vertrekken bevindt zich in de rotswand, via een paar houten ladders konden we naar de opening klimmen en even naar binnen kijken. Long House is een heel langgerekte ruïne, die – net als Tyuonyi Pueblo – voornamelijk bestaat uit het onderste deel van de voormalige muren. Voorbij Long House ging het pad flink naar beneden, we staken het riviertje over en liepen vervolgens via een heerlijk koel bospad verder. Onderweg kregen we nog even gezelschap van twee jonge herten, altijd leuk zoiets. Ons laatste doel tijdens deze wandeling was Alcove House, waar een ondergrondse ceremoniële kamer (een kiva) kan worden bezichtigd. Nu moet je de term 'ondergronds' hier niet helemaal letterlijk nemen, want de kiva lag maar liefst 42 meter boven ons. Die verticale afstand kan worden overbrugd door het beklimmen van vier flinke ladders. Op het moment dat wij de eerste ladder bereikten, kwam er net een vrij kleine vrouw met heel veel moeite naar beneden. Met haar korte benen kon ze haast de afstand tussen de sporten niet overbruggen, ze vond het duidelijk doodeng daar op die ladder. Haar man stond al beneden, en praatte haar heel geduldig omlaag. Wat was ze blij toen ze weer vaste grond onder haar voeten had! Nu was het onze beurt om de ladders op te klimmen, en even later stonden we ruim 40 meter hoger, op een plateau onder een overhangende rots. De kiva, Ceremonial Cave, lag mooi in het zonlicht. We zijn de kleine ruimte ook nog even in gegaan, op zich valt er niet veel te zien maar toch vond ik het wel een leuke ervaring.

Terwijl wij naar de kiva waren gelopen, en weer terug, was de zon flink gedaald. Talus House en Long House stonden veel beter in het licht dan een uurtje eerder, dus zijn we er op de terugweg nog eens langs gelopen. Al met al viel de wandeling zo toch heel wat langer uit dan we vooraf hadden verwacht, in plaats van de geplande 2,5 mijl stonden er – toen we de auto weer bereikten – bijna 4 mijl op de GPS. Helaas, alle calorieën die we er hier zo ijverig vanaf hadden gelopen zaten er 's avonds weer dubbel en dwars aan, we hebben ons vreselijk misdragen bij de McDonalds in Los Alamos. Qua hoeveelheid voedsel dan, verder waren we uiteraard voorbeeldige toeristen!

Wel een apart stadje hoor, dat Los Alamos. We zijn langs het terrein van LANL gereden, de Los Alamos National Laboratory. Dat is een van de twee plaatsen in Amerika waar wordt gewerkt aan de ontwikkeling van nucleaire wapens, hier zijn de atoombommen ontworpen die tijdens de tweede wereldoorlog op Hiroshima en Nagasaki zijn gegooid. Als je aan de kant waar LANL is gevestigd het stadje in of uit wilt rijden, passeer je een controlepost. Niet dat er veel gecontroleerd werd, we mochten gewoon doorrijden, maar toch... We zagen een vrachtauto rijden met de tekst 'nucleair transport' op de zijkant, rondom het terrein van de LANL stonden enorme hekken... al met al vond ik het gewoon niet zo'n prettig stadje om te overnachten.

Dag 17 : dinsdag 6 mei : Los Alamos - Bandelier National Monument - Turquoise Trail - Sante Fe

Gereden : 117 mijl (vrijwel geen dirtroad)

Hike in Bandelier NM – Tsankawi section: 1,8 mijl

Er was geen levende ziel te bekennen in de Tsankawi Section van Bandelier National Monument, deze ochtend. Wij hadden het kleine parkje helemaal voor ons alleen, er was zelfs geen parkranger aanwezig. De trail die door het park heenloopt was – heel anders dan normaal – als een smalle ondiepe geul in de rotsbodem uitgeslepen. Op sommige plekken was 't zo smal dat we niet eens twee voeten naast elkaar konden zetten. Onderweg zagen

Last Update : august 16, 2008

we nog een aantal overblijfselen van oude Indianenwoningen, er was veel minder van over dan van de nederzettingen die we gisteren in het andere deel van Bandelier hadden bekeken. Veel meer dan een stapel stenen was het niet meer, eerlijk gezegd waren we er niet zo van onder de indruk. Via een ladder daalden we af naar een richel die langs de zijwand van het rotsplateau liep, dat was het mooiste deel van de hike. Al snel bereikten we weer de plek waar we aan onze trail waren begonnen, hier kwamen we zowaar nog een bezoeker tegen, een vrouw alleen. Hadden we het park nét niet de hele tijd voor onszelf gehad.

Na al het natuurgeweld van de afgelopen twee weken was het nu tijd voor totaal iets anders, namelijk een bezoek aan het stadje Santa Fe. Op speciaal verzoek van mij ging de CD van de musical Rent in de CD-speler, dit leek me wel een heel passend moment om het schitterende liedje "Santa Fe" op een gepast volume (hard, dus!) door de luidsprekers te laten komen. Wat blijkt, de CD werkte niet.... Nou ja, heb ik bij gebrek aan beter zelf het liedje maar zitten zingen toen we Santa Fe binnenreden.

Wat een gekringel was dat door die smalle straatjes in het centrum. We wilden allereerst de auto kwijt, het leek ons het handigste om hier maar meteen een motel te zoeken waar we de auto achter zouden kunnen laten. We zagen een hotel met een stel hele kleine parkeerplaatsen, het was nog een heel gedoe om onze Nissan tussen twee andere auto's in te wringen. En het was nog illegaal ook, want de parkeerplaats was alleen voor gasten en dat waren wij (nog) niet. Nietsvermoedend liepen we in onze danig mishandelde hike-kleding (Hans in de broek die in Bull Valley Gorge flink schaafplekken had opgelopen en ik in mijn Coal Mine Canyon prikkeldraadgatenbroek) het hotel binnen... waar we te maken kregen met een heftige cultuurschok.... Een grootse hal met pilaren en marmeren tegels, met dure fauteuils, een open haard.... en zelfs een heuse portier in een chic pak die ons meteen bij binnenkomst welkom heette. We zetten nog een paar stappen naar binnen, toen drong het tot ons door dat we hier absoluut niet op onze plaats waren. Eén blik naar elkaar was genoeg, meer overleg hadden we niet nodig. Omdraaien, nog even vriendelijk naar de portier knikken, en daarna nog nét niet rennend naar buiten. Waar we opgelucht adem haalden... we waren ontsnapt!

We hebben gauw onze Nissan van de krappe parkeerplaats bevrijd; we besloten om maar geen verdere poging te doen om een motel in het centrum zelf te zoeken. Wat verder van het centrum vandaan zouden we vast wel een geschikt motel kunnen vinden, dat we dan met de auto terug zouden moeten naar het centrum en een parkeerplaats zouden moeten zoeken, dat namen we dan maar op de koop toe. Maar we hadden geluk, we waren het centrum nog maar net uit toen we een Travelodge zagen liggen. Er was nog een kamer vrij, de prijs viel ons heel erg mee, én we konden al direct op de kamer terecht, ook al was het nog heel vroeg op de middag. En dat allemaal op loopafstand van het centrum, beter konden we het niet treffen. Even later lagen onze spullen op de motelkamer, stond onze auto netjes geparkeerd, en liepen wij – met fatsoenlijke kleren aan! – naar het centrum van Santa Fe. Eerst namen we even tijd voor de lunch, en daarna gingen we op zoek naar de fotogenieke gebouwen waarover we hadden gelezen. 't Was wel even wennen hoor, al die auto's en mensen, jammer eigenlijk dat ze het centrum niet autovrij hebben gemaakt. We bekeken The Plaza en het langgerekte Palace of the Governors, dat een hele zijde van The Plaza beslaat. We zagen een paar in adobe stijl gebouwde hotels, en natuurlijk ook een paar oude kerken. Vooral de San Miguel Church vonden we bijzonder mooi, echt een heel sfeervol kerkje was dat. Het zou, zo staat er op het bord voor op het plein, de oudste kerk van de Verenigde Staten zijn. We dwaalden nog wat verder rond, het aantal nieuwe plekjes dat we zagen raakte snel op. Steeds vaker was het van 'hé dit straatje hebben we al gehad'

Last Update : august 16, 2008

en 'dat winkeltje hebben we net ook al gezien'. Liefhebbers van steden zullen er niets van begrijpen, maar wij hadden het hier na een uurtje of twee dus echt al bekeken. Tja, we konden hier nog wel langer rond blijven hangen, maar daar hadden we dus geen van beiden zin in. Het was ook nog veel te vroeg om op de motelkamer te gaan zitten. Gelukkig had ik nog een alternatief voorhanden: we hebben de auto opgehaald en zijn de Turquoise Trail gaan rijden, een scenic route ten zuiden van Santa Fe.

Qua natuurschoon is de Turquoise Trail geen topper. Maar we waren allang blij dat we niet meer in de drukte van Santa Fe zaten, gewoon lekker een eindje rijden beviel ons prima. Aan de Turquoise Trail ligt Cerrillos, een ontzettend leuk plaatsje waar de wegen allemaal onverhard zijn, met oude huizen, een cafeetje, een kerk. Net een ghosttown, maar nog wel bewoond. Vooral dat cafeetje was bijzonder fotogeniek, alleen die vier of vijf ruige mannen ervoor op de veranda zagen er veel minder fotovriendelijk uit. We hadden niet echt zin om te vragen of ze voor ons wilden poseren, dus zijn we het cafeetje maar voorbijgereden zonder er een foto van te maken. We hebben de Turquoise Trail gevolgd tot aan de voormalige ghosttown Madrid (tegenwoordig is het een artiestendorpje), en daarna zijn we teruggegaan naar Santa Fe. Eerst even naar de Best Buy, op speciaal verzoek van onze Rob die uiteraard wel even wilde profiteren van de lage dollarstand. En daarna naar de PizzaHut. Waar ik prompt heimwee kreeg naar de vriendelijke serveersters van de PizzaHut in Kanab. Jee, wat was die ober een griezel zeg... hij gaf de menukaart niet netjes aan, nee, hij sméét 'm op tafel, de bestelling werd met een verveeld gezicht – al leunend op onze tafel – opgenomen, de cola werd zonder een woord te zeggen bij ons neergekwakt. Zowaar, toen hij de pizza's kwam brengen bedacht hij zich net op tijd dat hij toch wel geacht werd om iets daarbij te zeggen. Hij had zich al omgedraaid, draaide terug en zei "Enjoy" met een glimlach waar ik helemaal de griezels van kreeg. "Hmmm, hij lachte tegen je..." zei Hans op een toon waar mijn enge gevoelens écht niet beter van werden. Ach, de pizza was lekker en gelukkig heb ik niet over die engerd gedroomd, die nacht in de Travelodge.

Dag 18 : woensdag 7 mei : Santa Fe - Kasha Katuwe Tent Rocks National Monument – Roswell

Gereden : 304 mijl (17 mijl dirtroad)

Hike in Kasha Katuwe Tent Rocks : 5 mijl

Hé, mooie witte wolken.... die hadden we nog niet vaak gehad tijdens deze vakantie. We waren er blij mee, want een lucht met witte wolken erin is op de foto's meestal veel mooier dan een strak blauwe lucht. Vanuit Santa Fe reden we in een uurtje naar Kasha Katuwe Tent Rocks National Monument, een park met rotsen die, de naam zegt het al, op tenten lijken. Van boven zijn ze heel spits, en aan de onderzijde juist breed. We besloten om de Canyon Trail te gaan lopen, de langste, zwaarste maar ook de mooiste trail in het park. Wat leuk dat we tijdens die trail zomaar werden getraakteerd op een heuse slotcanyon, we liepen tussen hoge rotswanden door die op sommige plaatsen behoorlijk dicht bij elkaar kwamen. Een paar rotsblokken erin om het nog wat mooier te maken, dus wij waren weer helemaal in ons element. Toen we de slotcanyon waren doorgelopen stonden we aan de voet van een heel stel Tent Rocks, de omgeving was schitterend en we genoten dan ook volop.

Het pad begon te stijgen, en we liepen nu heel dicht langs de Tent Rocks af. De bodem van de canyon lag een stuk beneden ons, de toppen van de Tent Rocks waren nog boven ons. Erg mooi hoor, om ze zo vanuit dit andere perspectief te kunnen bekijken. We bleven maar klimmen, het eindpunt lag bijna 200 meter hoger dan het begin van de trail. Zo nu en dan moest er een klein obstakel worden overwonnen, maar dat stelde allemaal niet veel voor.

Last Update : august 16, 2008

De hoge temperatuur was de grootste moeilijkheidsfactor, en dat tijdens de eerste week van mei! Het lijkt me dan ook niet echt lekker om deze trail midden in de zomer te lopen.

Toen we boven waren konden we kiezen, het pad splitste zich. Het pad naar links bleek maar heel kort te zijn, we bereikten daar een uitkijkpunt vanwaar we de Tent Rocks van bovenaf konden bekijken, dat leverde dus alweer een heel ander plaatje op. Natuurlijk probeerden we ook het pad naar rechts uit, dat was toch best nog een eindje lopen. Maar o zo ontzettend de moeite waard, want we werden weer voor onze inspanningen beloond met een prachtig zicht over een grote groep Tent Rocks, en een rotswand waar je de toekomstige Tent Rocks in gedachten al kon zien verschijnen. De vele horizontale lijnen in het gesteente lieten precies de lagen zien die ook in de Tent Rocks zichtbaar zijn. Aan de andere zijde van het uitkijkpunt konden we ontzettend ver weggijken over de Cochiti Valley. En in de verte lagen de Jemez Mountains, waar we eergisteren nog zo'n mooie rit hadden gemaakt, over State Route 126.

Tijdens onze afdaling begon het weer ineens flink om te slaan. De mooie witte wolken werden verdreven door een boel grauwe grijze soortgenoten, en de temperatuur ging met sprongen omlaag. Op één miniscuul spettertje water op onze voorruit na, gisteravond in Santa Fe, hadden we nog totaal geen regen gehad tijdens deze vakantie. Zou het er nu dan toch nog van komen? Maar nee hoor, net zo snel als dat de grijze bewolking was opgekomen, verdween die ook weer. Tegen de tijd dat we de slotcanyon weer door waren gelopen, was het weer helemaal zonnig.

Omdat we het park zo mooi vonden, besloten we de Cave Loop Trail ook nog te lopen. Maar helaas, na die supermooie Canyon Trail was dit toch een beetje een tegenvaller. De omgeving was veel minder spectaculair hier, alleen aan het eind van de trail liepen we nog tussen wat aardige rotsformaties door. Ik was blij toen we de parkeerplaats weer bereikten, het was al met al toch best een zware wandeling geweest. Vlak bij de parkeerplaats lag een erg mooie picknickplaats, met overkapte tafels. En na zo'n inspanning is er toch niks lekkerder dan je beker koude jus d'orange en je eigen gesmeerde boterhammetjes...

De rest van de dag hadden we helemaal gereserveerd voor 'kilometers vreten'. We hadden geen overnachtingsplaats gepland, we gingen gewoon op pad en we zouden vanzelf wel merken wanneer we genoeg zouden krijgen van het rijden. Vlak voordat we Albuquerque bereikten kwamen we in een file terecht, een nogal ongewoon verschijnsel tijdens onze vakantie. Al snel zagen we waardoor de file werd veroorzaakt, er stond een brandende auto midden op de weg. Toch altijd akelig om zoiets te zien, ik hoopte maar dat er niets ernstigs was gebeurd met de inzittenden. Geluk (voor ons) bij het ongeluk was, dat de auto boven op een viaduct stond. Het verkeer werd via de afrit omlaag geleid, en direct daarna via de oprit weer naar boven. Zo hadden we niet meer dan een minuut of 10 oponthoud, dus dat viel weer mee. Verder verliep de lange rit helemaal zonder bijzonderheden, vooral tijdens de tweede helft van de rit reden we door het lange lege niets..... Ongelooflijk dat je zo lang kan rijden zonder ook maar iets tegen te komen, geen dorpjes, geen bomen, geen vee langs de weg.... alleen maar een oneindige saaie vlakke met wat kleurloze grassen en struiken. Gelukkig wisten we dit allemaal al lang van te voren, we hadden onze muziek CD's dan ook vooral gemaakt met deze weg in gedachten. Om eerlijk te zijn, ik vond het heerlijk. Lekker verstand op nul, muziekje aan, nog wat nagenieten van die prachtige hike van deze ochtend... ik verveelde me geen moment.

Uiteindelijk besloten we om in Roswell een motel te gaan zoeken. Nu heb ik altijd gedacht dat dat een onogelijk klein dorpje was, met tien of elf huizen, ongetwijfeld een kerkje en

Last Update : august 16, 2008

een bar, en verder nog hooguit twee motels. Ik was dan ook behoorlijk verbaasd toen het een grote plaats bleek te zijn. Met maar liefst 45.000 inwoners, als ik Wikipedia mag geloven. Roswell is wereldwijd bekend geworden omdat hier in 1947 een ufo zou zijn neergestort; het Amerikaanse leger zou destijds de lichamen van een aantal aliens hebben gevonden. Natuurlijk hebben we nog even rondgekeken of we toevallig nog een paar aliens in Roswell rond zagen lopen, maar nee, we kwamen er geen tegen. Ik denk overigens wel dat er minstens ééntje ooit is verhuisd naar Santa Fe, hij werkt daar in de PizzaHut!

Dag 19 : donderdag 8 mei : Roswell - Carlsbad Caverns NP – Carlsbad

Gereden : 151 mijl (9,5 mijl dirtroad)

Natural Entrance Tour : 1,25 mijl

Big Room Tour : 1,25 mijl

Vooraf hadden we behoorlijk getwijfeld of we wel naar Carlsbad Caverns zouden gaan. We hebben nu eenmaal niet zoveel met grotten, en we moesten er nog een heel eind voor omrijden ook. Aan de andere kant, we zaten nu wél in New Mexico en dit was dus waarschijnlijk toch de beste gelegenheid om de grotten in de route op te nemen. De enthousiaste reacties van onze mede AllesAmerika-forummers trokken ons over de streep, we wilden wel eens gaan controleren of het echt zo mooi was als dat zij beweerden.

En zo stonden we dus, een kleine twee uur nadat we vanuit Roswell waren vertrokken, bij de ingang van het park. Daar ligt het plaatsje Whites City, waar we eigenlijk hadden willen overnachten. Maar toen we dit gat met eigen ogen zagen daalde onze interesse om hier een slaapplek te zoeken abrupt tot onder het nulpunt... de twee motels zagen er weliswaar nog behoorlijk nieuw, maar tegelijkertijd ook helemaal verwaarloosd en verlaten uit. Kapotte ruiten, gescheurde gordijnen, een auto op de parkeerplaats die er ook niet lekker fris uitzag... En ook de rest van het 'plaatsje' stelde niets voor, een tankstation, een souvenirwinkeltje, een kantoortje waar je – volgens het opschrift boven de deur – tickets voor de grottentours kan boeken, veel meer was het niet. Nou, da's duidelijk, we slapen vannacht niet hier maar in de plaats Carlsbad! Grappig detail: op 12 juli van dit jaar verscheen er een berichtje in de krant "Amerikaanse stad te koop". Whites City dus; ik geloof niet dat wij er veel belangstelling voor hebben....

Je kan op twee manieren de grotten binnengaan, via een lift, of te voet. Wij kozen voor de tweede mogelijkheid, en dus stonden op gegeven moment bovenaan een zigzaggend pad waarover je – via een groot gat in de rotswand – naar binnen kan lopen. De Natural Entrance, heet dat gat. Er vlogen honderden kleine vogels razendsnel de grot in en uit, even dacht ik dat het de vleermuizen waren die hier in de grot leven maar nee, het waren toch echt allemaal vogels. Terwijl we naar beneden liepen kwam een parkranger net omhoog lopen, bepaald geen sportief type met z'n dikke buik (*ja hoor Melanie, we weten dat je hier mee leest en ik hóór je nu denken... 'nou pap en mam, als er iemand geen commentaar mag maken op iemand anders z'n buikomvang...'*) Hij hijgde, hij zweette, maar ondanks dat bleef hij toch in een behoorlijk tempo verder lopen. Wij zeiden elkaar vriendelijk goedendag, en vervolgens liepen we – tussen de vogeltjes door – de grot binnen. Het was best wel donker, daar. Maar toen onze ogen aan het vage licht gewend waren konden we toch nog best duidelijk zien hoe gigantisch groot deze ondergrondse ruimte was.... Het pad liep behoorlijk steil omlaag, het was vrij vochtig en daardoor soms een beetje glad. Maar geen nood, vrijwel overal zat een railing langs het pad, steun genoeg dus. We zagen grote stalagmieten, hele diepe kloven, houten trapjes die tientallen jaren geleden door avontuurlijke speleologen zijn gebouwd, op sommige plaatsen waren er ook waterpoelen te

Last Update : august 16, 2008

vinden. Het was echt een supermooie wandeling! Over een afstand van 2 kilometer gingen we ongeveer 230 meter naar beneden, we zagen bijna geen andere mensen onderweg. Behalve dan... diezelfde ranger die we bij de Natural Entrance ook al waren tegengekomen!! Blijkbaar was hij via de lift weer naar beneden gegaan, en mocht hij nog een keer diezelfde route omhoog lopen om te checken of alle toeristen zich wel netjes gedroegen. Nou, op deze manier zal dat buikje er vast wel snel vanaf gaan!

Na de toch wel heel indrukwekkende afdaling bereikten we de Big Room. Even wat cijfertjes: de Big Room is 550 meter lang, 76 meter breed, de totale grondoppervlakte bedraagt ongeveer 33.210 m², en de grot heeft een hoogte die overeenkomt met 25 verdiepingen! En dat is groot, héél groot!! En niet alleen de gigantische grootte maakte heel veel indruk op ons, ook de prachtige stalagmieten, stalactieten en imposante zuilen die we aan alle kanten om ons heen zagen. Op sommige plekken hing heel het plafond echt hartstikke vol met lange, spitse stalactieten, zoveel heb ik er nog nooit eerder bij elkaar gezien. Een heel aparte was de Lions Tail, een naar beneden hangende punt met aan de onderzijde een dikke knobbel die inderdaad heel erg veel op de staart van een leeuw leek. En dan de Hall of the Giants, met o.a. de massieve Giant Dome die helemaal van de bodem tot aan het plafond reikte. En meer, nog heel veel meer. Het fotograferen van al dat moois was overigens wel een hele moeilijke opgave, want de grotten worden maar heel summier belicht. Ik heb nog wel even mijn best gedaan, met mijn Powershot, maar ik merkte al snel dat dat helemaal zinloos was. Zonder flits was alles veel te donker, met flits werden de rotsformaties veel te fel belicht. Met Hans z'n toestel én het onmisbare statief lukte het gelukkig wel wat beter, met een hele lange sluitertijd konden er toch wel wat aardige foto's worden gemaakt. Nadat we echt elke meter van de Big Room hadden bekeken, gingen we met de lift weer naar boven. Ook een leuke ervaring, zo 230 meter omhoog tussen de rotswanden door.

We hadden nog genoeg tijd voor de Walnut Desert Canyon Drive, een bovengrondse scenic route die door het park heen loopt. Het begin van de rit viel wat tegen, er was niet echt veel bijzonders te zien onderweg. Tijdens de tweede helft werd het wel wat beter, we zagen wat ocotillo's (dat zijn hoge, ranke planten met prachtige rode bloemen er in), de prickly pear cactus en nog allerlei andere planten waar ik me – als cactusleek - qua benaming maar niet aan ga wagen. Na 9,5 mijl bereikten we de hoofdweg weer, en we kwamen al snel tot de conclusie dat de rit via de Walnut Desert Canyon Drive niet echt veel aan onze beleving van het park had toegevoegd, de rit over de gewone toegangsrouten was minstens net zo mooi, nee, mooier nog!

Verder hebben we over deze dag niets speciaals meer te melden, motelletje zoeken, even winkelen, magnetronmaaltijd klaarmaken en opeten op de motelkamer (niet lekker!), dat was het verder wel. Dus besluit ik het verslag van deze dag maar met de opmerking dat ik me voortaan van harte aansluit bij de forummers die het advies geven om – ondanks de vele extra mijlen die je ervoor moet rijden – Carlsbad Caverns toch écht wel in je route op te nemen. Ik had deze ervaring voor geen goud willen missen.

Dag 20 : vrijdag 9 mei : Carlsbad - Guadalupe Mountains NP – Carlsbad

Gereden : 127 mijl (1,4 mijl dirtroad)

Devils Hall Trail : 4,7 mijl

En nu we zoveel extra mijlen hadden gereden om Carlsbad Caverns te kunnen bezoeken, konden we natuurlijk net zo goed ook nog even Guadalupe Mountains National Park gaan

Last Update : august 16, 2008

bekijken. Dat ligt immers vrij dicht bij Carlsbad, zonde om het over te slaan als je er zo dichtbij bent, toch! Dus konden we een extra park aan ons 'dit hebben we gezien'-lijstje toevoegen, én een nieuwe staat. Want Guadalupe Mountains ligt net over de grens, in de staat Texas.

Er lopen vrijwel geen wegen in de Guadalupe Mountains, het is een park dat vooral door hikers wordt bezocht. Veel van de trails zijn voor ons te lang en te zwaar, maar gelukkig zijn er ook een paar die wel binnen onze mogelijkheden vallen. We kozen voor de Devils Hall Trail, een wandeling van ongeveer 7 kilometer lengte. Maar voordat we aan die trail begonnen, reden we eerst even via een korte dirtroad naar een klein museum toe. Onderweg zagen we een ranger te paard, heerlijk zeg, wat een geweldig mooie job heeft die man! De weg eindigde bij een sfeervol wit huisje, dat midden tussen een heel stel bomen lag. Het oudste deel van dat huisje is gebouwd in de jaren '70 van de 19^e eeuw, door de gebroeders Rader, en het schijnt daarmee een van de oudste gebouwen van deze omgeving te zijn. Het is nu dus een museum, nou ja, museumpje. Je kan er oude gebruiksvoorwerpen en mooie foto's bekijken, we vonden het echt heel leuk om hier even rond te lopen.

Bij het Pine Springs Visitor Center stond een groepje van vier Duitsers ruzie met elkaar te maken; we vingten op dat ze onenigheid hadden over hun dagindeling, blijkbaar wilden twee of drie van hen wél een trail gaan lopen, maar de dikste Duitser had daar duidelijk niet zo'n zin in. We zijn eerst even bij het Visitor Center binnengelopen, en daarna vertrokken we naar de trailhead. Tijdens het begin van de hike moesten we een stukje klimmen, maar daarna werd het allemaal redelijk vlak. Via een heel smal pad, we konden op de meeste plaatsen niet naast elkaar lopen, gingen we Pine Springs Canyon in. Een vrij brede canyon, de rotswanden kwamen hier niet heel dicht op elkaar. Het was toch weer een heel andere omgeving dan alles wat we tijdens de eerste helft van onze vakantie hadden gezien, de rotswanden hier bestonden aan de onderzijde uit geleidelijk aflopende hellingen, sommige daarvan wat kleurloos, andere groen begroeid. De bovenste helft was juist steil, kaal en ruig. In de canyon zelf groeiden veel planten en boompjes, dit was dus de typerende Chihuahuan Desert vegetatie waarover ik had gelezen. Hé, daar liep die onwillige Duitser, terug richting de trailhead. Blijkbaar hadden zijn maten hem toch overgehaald om deze trail te gaan lopen, maar was hij nu alsnog afgehaakt. Even later zagen we ook de andere drie. Op die plek was de trail nét even wat lastiger, even geen vlak pad maar een kleine wash waar je via een paar rotsblokken in en weer uit moest klimmen. Het drietal draaide hier ook om.... jammer voor hen want zij misten dus echt het mooiste deel van de trail.

Want een klein stukje verder hield het smalle pad op, en moesten we verder lopen via een met kleine en grote rotsblokken bezaaide rivierbedding. Geweldig was het hier, met dat ruige, soms bijna onvindbare pad, en met de vele groene bomen rondom ons. Het liep heel wat lastiger, met al die keien, maar het was wel ontzettend leuk om te doen. De wash maakte een flinke bocht naar rechts, en de canyon werd voorbij die bocht een heel stuk smaller. Opnieuw was het onduidelijk hoe we verder moesten lopen. Maar we kregen hulp, een man en een vrouw zaten op een prachtig plekje te picknicken en ze vertelden ons graag hoe het pad verder ging. Vlak bij hun picknickplekje begon de Hikers Staircase, dat is een natuurlijke rotstrap waarover we een klein stukje omhoog konden klimmen. Daarna ging het pad weer even verder door een rotsachtige wash, en als laatste liepen we tussen twee heel dicht op elkaar staande rotswanden door naar het eindpunt van de trail. Ik verwachtte dat we daar op een uitkijkpunt terecht zouden komen, dat we ver om ons heen zouden kunnen kijken. Maar nee hoor, niets daarvan... we bereikten weliswaar een open plek maar die werd aan alle kanten door rotswanden omsloten. Geen verre blik rondom ons, dus. Maar dat

Last Update : august 16, 2008

maakte niet uit, ook zonder uitkijkpunt kreeg deze wandeling van ons de kwalificatie 'de meest échte hike die we hebben gedaan'.

Nadat we het goede voorbeeld hadden gevolgd van het picknickende stel – we hadden natuurlijk ook wat te eten meegenomen – liepen we via dezelfde route terug naar de auto. Daarna zijn we nog even naar een ander deel van het park gereden, McKittrick Canyon. Maar de puf om daar nog een korte trail te gaan lopen ontbrak, we hadden genoeg ons best gedaan vandaag. Ik denk trouwens ook dat je dit deel van het park beter in de herfst kan bezoeken, de kleuren schijnen hier dan erg mooi te zijn. Dus lieten we Guadalupe Mountains National Park en de staat Texas weer achter ons, we reden terug naar New Mexico.

Morgen hadden we nog genoeg tijd om deel te nemen aan een van de begeleide tours in Carlsbad Caverns. We kwamen onderweg langs de 'stad' Whites City, en we besloten om tourtickets te gaan bestellen in dat kantoortje dat we gisteren hadden gezien. Het bleek niet echt een kantoortje te zijn, maar de receptie van de twee vervallen motels aan de overkant van de weg. Helaas, ondanks dat het bord boven de ingang toch écht vertelde dat we hier tickets zouden kunnen bestellen, liet de receptioniste ons weten dat dat niet mogelijk was. We deden nog een tweede poging in Carlsbad zelf, waar we een kantoor van de National Park Service hadden gezien. Maar nee, ook daar konden we niet voor tickets terecht. Dat betekende dus dat we morgen goed op tijd naar het park zouden moeten gaan...

Dag 21 : zaterdag 10 mei : Carlsbad - Carlsbad Caverns NP - White Sands NM – Alamogordo

Gereden : 249 mijl (geen dirtroad)

Kings Palace Tour : 1 mijl

Alkali Flat Trail : 1,5 mijl

Big Dune Nature Trail : 1 mijl

En zo reden we dus rond half negen 's ochtends opnieuw Carlsbad Caverns National Park binnen, via die smalle, bochtige weg die bij Whites City begint. We hielden ons redelijk netjes aan de maximum snelheid die daar geldt (als ik nog wist hoe snel we daar precies mochten dan had ik dat echt wel in dit reisverslag gezet... maar helaas, zowel mijn aantekeningen als mijn geheugen laten me even in de steek.) Enfin, ik weet nog wel dat we 2, 3 mijl misschien sneller reden dan is toegestaan. Komt er ineens achter ons een personenauto met hoge snelheid op ons toe rijden, en zonder ook maar een beetje in te houden ging die ons midden in een bocht voorbij. Zo'n asociaal rijgedrag zie je niet vaak in de USA, en al helemaal niet in een Nationaal Park! Toen wij de bocht door waren was de wegpiraat al in de daarop volgende bocht uit het zicht verdwenen. Op dat moment kwam er een tegenligger aan, een auto van de National Park Service. Hij keerde, reed ons voorbij (we maakten graag even plaats!) en ja hoor, even verder stonden beide auto's aan de kant van de weg. Wij – heel gemeen – lachten de bestuurder stiekem lekker uit, had ie maar niet zo asociaal moeten rijden.

Bij het Visitor Center parkeerden we de auto, ik ging kijken of er nog tickets voor de Kings Palace Tour beschikbaar waren en Hans zette ondertussen onze picknickspullen klaar, want we hadden nog niet gegeten vanochtend. Sommige grottentours waren al volgeboekt, maar gelukkig was er nog wel plek op de tour die wij hadden uitgezocht. Toen ik met de kaartjes weer bij de auto kwam, wees Hans naar de andere zijde van de parkeerplaats. Kijk, daar stond onze wegpiraat ook geparkeerd. Maar hij was niet alleen, hij stond nog steeds bij

Last Update : august 16, 2008

twee parkrangers onder curatele. Hans had het hele proces staan bekijken, 't was echt opvallend hoe strak en formeel dit allemaal werd afgehandeld. De parkrangers, een man en een vrouw, hadden duidelijk de regie in handen. De bestuurder moest achter zijn auto gaan staan, bij de mannelijke ranger. Zijn vrouw en kinderen mochten de auto niet verlaten, de vrouwelijke ranger bleef langs de zijkant van hun auto staan en hield hen in de gaten. Het gesprek tussen beide mannen duurde behoorlijk lang, ik had best graag even willen afluisteren wat er toch al die tijd besproken werd.

Deze keer gingen we niet via de Natural Entrance, maar via de lift naar beneden. We zorgden dat we een kwartier voor aanvang van de begeleide tour op de samenkomstplek waren, er zaten daar al wat mensen te wachten. Het eerst nog kleine groepje mensen groeide al snel uit tot een grote groep, op gegeven moment telde ik toch wel zo'n 50 personen. We spraken af om zoveel mogelijk achter in de groep te blijven hangen, waarschijnlijk zou dat de beste manier zijn om foto's te kunnen maken. En dat we dan de uitleg van de parkranger zouden missen, ach dat vonden we niet zo erg. De parkranger die ons zou gaan rondleiden, heette Barry. Een man met een vlotte babbel, moet ook wel natuurlijk als je zo'n hele groep bezig moet houden. We kregen het "*zijn hier ook mensen uit California..., New York..., Washington... - ritueel*", en we waren heel blij dat hij daarna niet ook nog aan het buitenland begon. Hij legde uit welke regels we in acht moesten nemen, bij de groep blijven, geen rotsformaties aanraken, dat soort dingen. En hij vertelde ook nog dat er altijd wel een paar mensen in de groep zitten die alleen maar foto's willen maken, en die daarom vaak achterblijven.... herkende iemand zichzelf misschien??? Hmmm, zou kunnen! Barry stelde ons voor aan zijn collega Gary (Barry en Gary, hoe verzinnen ze 't), die speciaal was aangesteld om al die achterblijvers onverbiddeijk naar voren te sturen.

Na het inleidende praatje kwam de hele stoet in beweging, en niet veel later liepen we zo – in een lange rij – door de onderaardse gangen. Wij vormden de achterhoede, alleen de streng kijkende Gary liep nog achter ons. Op de momenten dat de hele groep stil stond omdat Barry aan zijn uitleg bezig was, zochten wij de mooiste fotoplekjes op. Maar wat was dat moeilijk, niet alleen omdat ook hier het licht wel heel erg summier was, ook de overige omstandigheden werkten niet echt mee. Met zo weinig licht moet je een lange sluitertijd gebruiken, en terwijl het fototoestel zo aan het denken is moet je ook het geluk hebben dat niet een van de andere toeristen een foto maakt met flits. Helaas, dat geluk hadden we meestal niet. Zeker niet toen een van de kinderen in de groep zich verveelde, en van moeder zo lang wel even het fototoestel vast mocht houden. Flits, flits, flits.... heel veel mislukte foto's dus. Niet alleen die van die mensen, maar ook die van ons. Onze beste mogelijkheid was nog wel het moment dat de stoet weer in beweging kwam, dan werden er veel minder foto's gemaakt. Even schichtig achterom kijken, zou Gary ons nog niet opjagen, en dan maar wachten (wat duren 20 seconden dan lang zeg) tot onze foto gemaakt was. Gary bleek overigens lang niet zo streng te zijn als dat hij er uit zag, hij verklapte ons dat hij zelf ook erg van fotografie hield en hij gunde ons steeds wat extra tijd.

In een van de grotten moesten we allemaal op een stenen muurtje gaan zitten. Of er iemand bang was in het donker, informeerde Barry. Nee, niemand was bang. Dus ging even later het licht uit en bevonden we ons in het volkomen donker. Barry verzocht ons om ook even helemaal stil te zijn... daar zaten we dus in het absolute duister, in volkomen stilte. Echt opvallend hoe goed iedereen meewerkte, je hoorde geen kuchje, geen geschuiifel, echt helemaal niets. Plotseling voelde ik een heel licht gekriebel om mijn rug.... ach, ik wist wie er naast me zat dus ik heb werkelijk geen moment gedacht dat er een of ander vreemdsoortig beest over m'n shirt kroop!

Last Update : august 16, 2008

Zo, met de Natural Entrance Tour, de Big Room Tour en nu dus ook de Kings Palace Tour hadden we toch wel een hele goede indruk opgedaan van dit park. De tour van vandaag had overigens niet echt iets toegevoegd aan de ervaringen van eergisteren, het was opnieuw heel erg mooi, maar toch vinden we het duidelijk leuker om op eigen houtje rond te lopen dan zo in een grote groep. En onze foto's: helaas zijn er vrij veel mislukt, maar dankzij de medewerking van Gary zijn er toch ook een paar bij die best goed geslaagd zijn. Bedankt, Gary!

Ongeveer 4 uur later en een kleine 200 mijl verder, bereikten we de plaats Alamogordo. Waar we allereerst een motel gingen zoeken, we stopten bij de Economy Inn. Even twijfelde ik, het zag er toch wel wat goedkoop uit zo vanaf de buitenkant. Maar de kamer viel mee, een fatsoenlijk bed, een schone douche én internet... meer hebben we niet nodig. Het enige wat inderdaad goedkoop was, dat was de prijs. Nadat we onze spullen naar binnen hadden gebracht en in een restaurant een hapje hadden gegeten, vertrokken we naar White Sands National Monument. Terwijl we zo via State Route 70 het stadje uitreden, zagen we een lange rij stoere motorrijders dezelfde richting opgaan, begeleid door de politie. Een klein stukje buiten de stadsgrens draaiden de politieauto's om, de motorrijders reden verder. Zou dat gebruikelijk zijn hier, die begeleiding?

We blijven ons maar verbazen over al die vreemde natuurverschijnselen in Amerika. Nu weer die witte gipsduinen van White Sands National Monument. Via de Dunes Drive reden we tussen alle witte heuvels door, in het begin groeiden er nog veel planten maar hoe verder we kwamen, hoe kaler het werd. Op gegeven moment was zelfs de weg helemaal wit... Achterin het park zijn we een eind gaan lopen, het was ontzettend leuk om te proberen al die witte ribbels een beetje mooi op de foto te krijgen. Daarna wilden we ook het gedeelte dichterbij de ingang beter gaan bekijken, op de Big Dune Nature Trail zouden we veel fotogenieke planten tegenkomen, zo hadden we gelezen. Maar dat viel wat tegen... er waren genoeg planten, dat was het probleem niet, maar de duinen zelf waren hier veel minder mooi. Dus stapten we weer in de auto, en gingen op zoek naar de ideale combinatie... En we vonden 'm! Zomaar ergens aan de kant van de weg zagen we, hoog op een van de wit geribbelde duinen, zo'n mooie eenzame plant staan. Perfect... precies wat we zochten. En daar raakten we dus pas echt helemaal enthousiast over dit park, al lopend ontdekten we steeds meer prachtige plekjes. Wat hebben we weer veel gefotografeerd, op onze knieën, soms zelfs languit liggend in het zand. Ondertussen zakte de zon weg achter de horizon, het was dan ook precies het goede moment om hier rond te lopen. Onze GPS hadden we niet meegenomen, we waren immers niet van plan om hier ver van de auto weg te gaan. Maar uh... waar was de parkeerplaats nu ook alweer? Gelukkig maar dat onze voetstappen nog duidelijk in het gips te zien waren, anders hadden we echt niet geweten hoe we terug hadden moeten lopen.

Toen we weer in Alamogordo aankwamen, was het inmiddels helemaal donker geworden. De parkeerplaats voor onze motelkamer was bezet; geen probleem, zo dachten we, er waren nog genoeg andere plekken vrij. Maar toen we een tijdje later in bed lagen bleek het dus wél een probleem te zijn, de eigenaar van de auto vond het namelijk nodig om zijn koplampen aan te doen en zijn autoradio keihard aan te zetten, om vervolgens ergens anders naar toe te gaan. Daar lagen we dus, onze kamer volop in het licht, en een hoop gedreun daarbij. Zaten we maar weer in Carlsbad Caverns... lekker donker en stil! In eerste instantie vonden we het niet nodig om de eigenaar van de auto op te gaan sporen, hij zou vast wel gauw terugkomen en wegrijden, dachten we. En in tweede instantie vonden we het niet verstandig om hem te gaan zoeken, want de kans dat je beter maar geen ruzie kunt

Last Update : august 16, 2008

krijgen met zo iemand leek ons toch iets te groot. Na lange tijd reed de auto eindelijk weg, gelukkig, we konden gaan slapen!

Dag 22 : zondag 11 mei : Alamogordo - Catwalk Trail - Silver City

Gereden : 323 mijl (geen dirtroad)

Catwalk Trail : 3,8 mijl

Rob en Melanie weten maar al te goed dat ik, na drie weken vakantie, ernstig last heb van katten-aai-ontwenningsverschijnselen. Dus toen we vanmorgen wakker werden en onze email openden, werd ik blij verrast met een paar foto's van onze katten Radja en Toyke. Moederdagcadeautje, zo lieten de kids ons weten. Wat leuk om die bejaarde dametjes zo onverwacht op ons beeldscherm te zien! In Alamogordo bleek deze ochtend niet één supermarkt open te zijn, zou dat nu komen omdat het moederdag was, of zou het hier op zondag altijd gesloten zijn? Het was wel lastig, want waar haalden we nu ons ontbijt vandaan? Het winkeltje bij het tankstation was niet de oplossing, ze hadden er geen brood, geen beleg, geen fruit... We zijn uiteindelijk maar bij de McDonalds binnengelopen voor een Egg McMuffin, ook wel lekker voor een keertje.

Achteraf gezien was het juist heel makkelijk dat we bij McDonalds hadden ontbeten, want langs onze route van vandaag zou picknicken niet echt aantrekkelijk zijn geweest. Eerst reden we via State Route 70 naar het zuiden, daarna dwars door de grote stad Las Cruces heen, en vervolgens was Interstate 10 aan de beurt. Kort voordat we de plaats Deming bereikten kwamen we in een file terecht; alle auto's moesten via een afrit de weg verlaten en kwamen zo terecht bij een controlepost. Borderpatrol! Ik verwachtte dat het allemaal niet veel voor zou stellen, ongetwijfeld zou iemand een vluchtige blik in onze auto werpen, constateren dat wij er niet uitzien als illegale Mexicanen, en gebaren dat we door mochten rijden. En precies zo gebeurde het ook, het hele oponthoud had ons uiteindelijk niet meer dan een minuut of vijf gekost. Bij Deming verlieten we de interstate, we reden nu over State Route 180 naar het noorden toe. Langs de weg stonden borden waarop gewaarschuwd werd voor zandstormen: "Visibility Zero", zo stond er met grote letters. Het waaide, zoals bijna elke dag tijdens deze vakantie, weer vrij hard, en inderdaad zagen we her en der kleine zandstormen ontstaan. Maar het zicht was nog prima, gelukkig. En zo zagen we dus al van een afstand dat de weg voor ons versperd werd door een stuk of zes soldaten: alweer borderpatrol! Een van de soldaten wenste ons op een zakelijke toon goedemorgen, en vroeg vervolgens "*What's your status?*". "*We're tourists from the Netherlands*", antwoordden we. Ik zag een vage, niet begrijpende blik in zijn ogen verschijnen... Vervolgens wilde hij weten waar we naar toe gingen (Silver City, luidde ons antwoord), en of we een ID bij ons hadden. Uiteraard, maar die zaten wel opgeborgen in een tas die achter in de auto lag. Hans mocht uitstappen om de paspoorten te pakken, de soldaat bleef samen met een collega aan de voorkant van onze auto staan. Ik zag – een beetje liplezen doet wonderen – dat soldaat nummer 1 tegen soldaat nummer 2 zei dat wij uit "*The Netherlands*" kwamen, met opnieuw die blik van "*ik heb geen flauw idee waar dat land ligt*". De reactie van die tweede soldaat was een exacte kopie van nummer 1, ook hij had duidelijk nog nooit van "*The Netherlands*" gehoord. Ondertussen had Hans onze paspoorten afgegeven aan soldaat nummer 3, die ze vervolgens weer doorgaf aan soldaat nummer 4. Toen die constateerde dat wij blijkbaar toch écht zo onschuldig zijn als dat we er uit zien, kregen we ze terug en mochten we verder rijden. Zouden ze 's avonds nog hebben opgezocht waar ons landje op de wereldkaart te vinden is?

Last Update : august 16, 2008

In Silver City zochten we een motel; de Super 8 zag er niet zo super uit, dus we weken uit naar de direct daarnaast gelegen Comfort Inn. Daarna even een broodje eten bij de Subway, boodschappen doen (de winkels waren hier gelukkig wel open), en vervolgens de auto in voor opnieuw een lange rit. Ons doel was een natuurgebied in de buurt van het plaatsje Glenwood, een dikke 60 mijl verder aan State Route 180. Eigenlijk had ik er niet zoveel inspiratie voor, we hadden de hele ochtend al gereden, nog niets leuks gedaan, en nu alweer ruim een uur de auto in.... Maar ja, dat was mijn eigen schuld, ik had het immers zelf zo gepland! En omdat ik geen alternatief dichterbij voorhanden had, zijn we toch maar naar Glenwood gereden. Het laatste stukje van de route, van Glenwood naar de Whitewater Picnic Area, was verrassend mooi, we reden daar via een smalle, bochtige weg tussen erg mooie bomen door. Op een paar plaatsen zaten flinke 'dips' in de weg, de washes die we aan de zijkanten van de weg zagen gaven wel aan dat hier soms flink wat water doorheen stroomt. Hier moet je echt niet rijden na een flinke regenbui!

Het eerste stuk van de Catwalk Trail bestaat uit een makkelijk begaanbaar pad dat direct naast Whitewater Creek ligt, midden tussen prachtige loofbomen met hele lichte stammen en veel groene bladeren. Al snel bereikten we het meest bekende deel van de trail, we liepen daar over een metalen voetpad dat bevestigd is aan twee dicht op elkaar staande rotswanden, terwijl we over dat pad liepen zagen we Whitewater Creek onder onze voeten tussen de rotswanden door stromen. Dit is dan wel het meest bekende stukje van deze wandeling, maar wat ons betreft niet het mooiste. Want voorbij het metalen voetpad ging de trail gewoon verder, via zandpaden, in de rotsbodem uitgehakte traptreden, bruggetjes. Heel afwisselend, en erg mooi. De trail eindigt net voorbij een wiebelende hangbrug, onder een overhangende rots. Nu had ik gelezen dat je vanaf hier toch nog verder zou kunnen lopen, al zagen we niet direct waar dat mogelijk was. Hans zag aan de overkant van Whitewater Creek een wat hoger gelegen pad, via het wiebelbrugje staken we het kreekje weer over en we klommen op een vrij onhandige plek naar dat pad toe. En zo hebben we nog een flink stuk aan de eigenlijke Catwalk Trail toegevoegd, het was vooral – zeker als je 't vergelijkt met de meeste andere wandelingen die we hebben gemaakt – een hele groene trail. Lekker, want het was een behoorlijk warme dag en dan is het toch wel prettig als je regelmatig door de schaduw kunt lopen. Zoals altijd vonden het weer lastig om te bepalen op welk moment we om moesten draaien...

Hoewel dit zeker niet de zwaarste trail was die we tijdens deze vakantie hebben gelopen, was ik toch behoorlijk moe toen we weer bij de auto terugkwamen. 't Was ook een beetje benauwd, dat zijn we niet zo gewend hier. Direct nadat we de parkeerplaats verlieten, zat er zo'n dip in de weg waar we doorheen moesten rijden. Er stond wat water in, en dat spatte flink omhoog toen wij er doorheen gingen. "*Hé da's handig*", zei Hans enthousiast, "*zo is de auto meteen gewassen!*" En wat denk je, hij keerde de auto en reed er nóg eens doorheen... mannen.... 't zijn soms net kleine kinderen! De voorruit van onze auto schrok heftig van die plens water: de barst, die sinds Ah-Shi-Sle-Pah niet echt veel groter meer was geworden, schoot in één klap een heel stuk door. Oeps...

Die avond in Silver City was er bij ons allebei de puf even uit. Hans deed nog een poging om onze Catwalk Trail foto's uit te zoeken, maar hij kon niet direct iets vinden en hij liet het er verder maar bij zitten. Dus voor het eerst tijdens deze vakantie plaatsten we geen foto's op onze site. Ach, niet erg voor een keer, toch.

Dag 23 : maandag 12 mei : Silver City - Gila Cliff Dwellings National Monument - City of Rocks State Park – Lordsburg

Last Update : august 16, 2008

Gereden : 223 mijl (geen dirtroad)
Gila Cliff Dwellings Trail : 1 mijl

Een goede nachtrust doet wonderen. Het kleine dipje van gisteren was weer helemaal weggeslapen, en we hadden er weer volop zin in. Het begon meteen al goed, met een prachtige rit over State Route 15. Gemiddeld lag onze snelheid hier niet veel hoger dan zo'n 25 mijl per uur, niet gek als je weet dat het een hele smalle weg is, met flink wat hoogteverschillen en vooral héél veel bochten. De 45 mijlen tot aan de ingang van Gila Cliff Dwellings National Monument kostten ons dan ook maar liefst 1 uur en 3 kwartier.

Bij de ingang werden we begroet door een al wat oudere man, die hier als vrijwilliger werkzaam was. Met zichtbaar enthousiasme vertelde hij enkele wetenswaardigheden over het park, en over de 1 mijl lange trail die we hier konden lopen. Leuk om iemand zo vol passie te horen praten, je krijgt daardoor haast vanzelf nog meer zin om alles te gaan bekijken. Even een paar feiten op een rijtje: De cliff dwellings die je in het park kan bezichtigen, zijn omstreeks het jaar 1280 gebouwd door Pueblo Indians die behoorden tot de Mogollon Culture. Dit volk leefde van landbouw, de jacht en van handel met andere stammen, en de stamleden waren zeer bedreven in het vervaardigen van houten gereedschappen, kleden, potten en manden. De trail in het park gaat naar een rotswand met diverse natuurlijke grotten; in die grotten bevinden zich 40 kamers waarin ongeveer 10 gezinnen hebben gewoond. Niet erg lang trouwens, kort na het jaar 1300 zijn de woningen alweer verlaten.

Het bezoek aan dit kleine park beviel ons prima. Het was mooier dan Bandelier National Monument, en intiemer dan Mesa Verde National Park dat we zeven jaar geleden hadden bezocht. Bij de grotten waarin de cliff dwellings zijn gebouwd liep een vrijwilligster rond, die ons vertelde dat 90% van de kamers nog in originele staat verkeert. We mochten de grotten ook ingaan, we hebben volop de tijd genomen om de indianenwoningen goed te bekijken. Het was een heerlijk ontspannen ochtend, geen echt hoogtepunt in onze vakantie maar wel iets waarop we met veel plezier terugkijken.

Op aanraden van de vrijwilligers stopten we, kort nadat we het park weer waren uitgereden, bij de "Trail to the Past". Een mini-trailtje waarbij we langs een stel pictographs zouden lopen. Het was een mooie plek om even wat te wandelen, een bosgebied met veel rotsblokken, maar waar hadden ze die pictographs nu toch verstopt? Wij liepen om een groot rotsblok heen; hoog op de rotswand zagen we een heel vaag een paar afbeeldingen staan, maar we hadden toch niet het gevoel dat dit nu de pictographs waren waarnaar we op zoek waren. We vonden wel een kleine cave dwelling, ook leuk! Onverrichter zake gingen we terug naar de auto en reden we van de kleine parkeerplaats weg. Op dat moment zagen we dus dat we precies de verkeerde kant op waren gelopen... de pictographs waren gewoon vanaf de weg zichtbaar. We hadden geen zin om weer uit te stappen en ze van dichtbij te gaan bekijken, we vonden het wel best zo.

We konden kiezen, of via dezelfde weg waarover we waren gekomen, State Route 15 dus, naar City of Rocks State Park rijden, of via State Route 35 door Mimbres Valley. We besloten voor de tweede mogelijkheid, en dat bleek een prima keuze te zijn. De weg was minder smal en minder bochtig, maar er was wel van alles te zien onderweg. Geen spectaculaire dingen, niets dat speciaal in onze herinnering is blijven hangen, maar in z'n geheel toch een van de mooiste ritten die we hebben gemaakt. Vervallen houten huisjes en stinkend dure woningen. Zo nu en dan wat mooie bomen, hier en daar enkele paarden langs

Last Update : august 16, 2008

de weg. Dure auto's en auto's die al jarenlang stonden weg te roesten. Gewoon een stukje alledaags backcountry Amerika... heerlijk.

Een kleine 35 miljoen jaar geleden is er ergens, vraag me niet waar, een vulkaan uitgebarsten. Uit de vulkanische as die daarbij is vrijgekomen zijn de rotsen ontstaan die we tegenwoordig "City of Rocks State Park" noemen. Een klein maar erg leuk doolhof van kriskras door elkaar heen gegooide rotsblokken, de grootste zijn ongeveer 15 meter hoog. Het was al een behoorlijk eind in de middag toen we in City of Rocks aankwamen, en we hadden nog niet eens geluncht. Maar gelukkig, we zagen vrijwel meteen een mooie picknicktafel, dus voordat we het park verder gingen bekijken hebben we eerst maar even onze honger gestild. In de brandende zon! Na het eten gingen we op pad, je kan overal tussen de rotsen doorlopen en dat hebben we dus ook volop gedaan. We zagen een indrukwekkende 'balanced rock', en ook de rots die wij 'Kissing Rock' hebben gedoopt was leuk om te zien. De allermooiste was wel "Alien Rock", kijk zelf maar op de foto's welke rots we bedoelen. Wat was ik blij dat er tussen al die rotsen makkelijk schaduwplekken te vinden waren, ik had ze nodig! We ontdekten ook dat we voor het eten beter eerst even rondom het park hadden kunnen rijden, er waren diverse prachtige picknickplekken mét schaduw. Om ons bezoek aan het park te besluiten wilden we nog even het Visitor Center binnenlopen, volgens het bordje bij de ingang zou het nog open moeten zijn. Maar helaas, er hing een briefje op de deur dat ze tijdelijk gesloten waren in verband met het opmaken van de kas. We hebben even afgewacht, maar blijkbaar hadden ze nogal wat geld te tellen.... er kwam niemand meer tevoorschijn.

Vanuit City of Rocks ging het verder in zuidelijke richting, via dezelfde weg waar we gisteren door de borderpatrol waren gecontroleerd. Deze keer konden we doorrijden, de controlepost stond er niet meer. Wel zagen we weer flink wat zandstormen op de uitgestrekte vlaktes langs de weg, het was nu zelfs nog wat erger dan gisteren. Ook toen we Interstate 10 bereikten kwamen er nog regelmatig flinke wolken zand voorbij gewaaid. Als overnachtingsplaats hadden we Lordsburg uitgekozen, wat een lelijk, onooglijk plaatsje is dat zeg. Echt het meest naargeestige plekje dat we deze vakantie hebben gezien, vervallen en armoedig. Het gebied langs de spoorlijn wordt "Historic District" genoemd, en bij zo'n naam krijg je toch het idee van mooie, gerestaureerde oude gebouwen. Nou, écht niet, het was niet meer dan een achterbuurt; de motels daar zijn we maar heel snel voorbij gereden. Gelukkig was er ook een Best Western in Lordsburg aanwezig, gloednieuw, en in zo'n beetje de enige fatsoenlijke straat die we in het plaatsje hebben gevonden.

Dag 24 : dinsdag 13 mei : Lordsburg - Chiricahua National Monument - Saguaro National Park - Tucson

Gereden : 287 mijl (36 mijl dirtroad)
Echo Canyon Trail : 3,3 mijl

En daar stonden we dus om kwart voor 8 's ochtends bij de supermarkt in Lordsburg. Gesloten! Volgens het bordje op de deur konden we hier pas om 9 uur terecht, en we hadden toch echt geen zin om zo lang te wachten. Dus werd het opnieuw noodgedwongen een ontbijtje bij de McDonalds. Jammer, want deze keer zouden we onderweg wel volop mooie plekjes hebben kunnen vinden voor een picknick. Dankzij het AllesAmerika forum hadden we namelijk de Pinery Canyon Road ontdekt, een alternatieve route naar Chiricahua National Monument.

Last Update : august 16, 2008

Via State Route 80 reden we een groot dal in; aan de rechterzijde van dat dal zagen we een schitterend gebergte opdoemen: de Chiricahua Mountains. Toen we even later de voet van dat gebergte bereikten, konden we kiezen uit twee verschillende routes. Linksaf ging de verharde weg verder door een prachtig rotslandschap. En rechtdoor begon een onverharde weg, die – volgens de wegwijzer – naar het dorpje Paradise voerde. Omdat dat plaatsje was genoemd in de informatie die ik over de alternatieve route had gelezen, én omdat we wel weer toe waren een portie dirtroad, kozen we voor de tweede mogelijkheid.

En dit was dus de eerste keer dat we er eigenlijk een beetje spijt hadden dat we voor een onverharde weg hadden gekozen. We hadden verwacht hier op gegeven moment ook wel tussen de mooie rotsen door te rijden, maar dat was dus niet zo. Na ruim 5 mijl bereikten we Paradise; of we het hele plaatsje hebben gezien of alleen maar een uithoek ervan weet ik niet, maar veel meer dan een paar verdwaalde huizen in de bossen kwamen we niet tegen. De weg werd alsmear slechter, en we twijfelden of we nog wel goed zaten. Volgens onze GPS was de richting in elk geval goed, maar of deze weg wel helemaal tot aan de Pinery Canyon Road door zou lopen konden we niet zien. Uiteindelijk besloten we om toch maar om te draaien, en terug te rijden naar de splitsing.

En dus reden we even later door de prachtige Cave Creek Canyon, deze route was echt veel mooier dan die mislukte tocht via Paradise. De weg was weliswaar verhard, maar wel erg smal. De rotsomgeving waar we doorheen reden werd wel een beetje aan het oog onttrokken door het vele groen, maar tussen de bomen door zagen we toch al wel een heel leuk voorproefje van de rotspilaren waar Chiricahua National Monument bekend door is geworden. De goede verharde weg ging over in een slechte verharde weg, vol met gaten in het wegdek. En de slechte verharde weg werd op gegeven moment een onverharde weg... Het grootste deel van die onverharde weg was prima berijdbaar, maar er zaten ook een paar lastige stukken in, waar we niet sneller konden rijden dan 10 mijl per uur. De weg ligt behoorlijk hoog, en op open plekken hadden we dan ook een gigantisch weids overzicht over het dal aan de andere zijde van het gebergte.

Toen we het einde van de Pinery Canyon Road bereikten, stonden we tot onze verrassing meteen bij de ingang van Chiricahua National Monument. We hebben er meteen maar even twee korte stops gemaakt, de eerste bij de grafstenen van de pioniersfamilie Erickson, en de tweede bij de Faraway Ranch, waar dit gezin aan het einde van de 19^e eeuw woonde. Daar waren we vrij snel uitgekeken, ik vond die ranch niet echt bijzonder om te zien. De rit naar het park had nogal wat tijd gekost, en het begon zo langzaam aan tijd te worden voor de lunch. Maar eh... het verslag van deze dag begon met de opmerking dat we bij de supermarkt in Lordsburg aan een gesloten deur stonden... we hadden dus geen inkopen gedaan vandaag en onze etensvoorraad zag er zo maar treurig uit. Een restje oud brood, een of twee schijfjes ham, een banaan en een mueslireep. Dat was het wel zo'n beetje. O ja, in de pot pindakaas zat nog net genoeg om een paar sneetjes brood mee te kunnen smeren. Op de picknickplaats bij het Visitor Center hebben we de karige restjes samen verdeeld; terwijl we daar zaten te eten kregen we bezoek van een heel stel vogels die zowaar nog probeerden dat kleine beetje brood van ons te pikken. Echt brutaal waren ze zeg, toen Hans even was opgestaan om een paar foto's te maken zat er meteen eentje op zijn bord. Stiekem had ik het best wel leuk gevonden als het beestje er met Hans z'n brood vandoor zou zijn gegaan... maar ja, je mag de dieren nu eenmaal niet voeren. En ook naar Hans toe kon het niet maken, het was immers zijn allerlaatste stukje brood.... Ik heb de vogel dus toch maar weggejaagd...

Last Update : august 16, 2008

Er loopt maar een weg door het park, de Bonita Canyon Drive. Via die weg reden we naar het begin van de Echo Canyon Trail, we klommen daarbij over een afstand van 5 mijl zo'n 420 meter omhoog. Nu heb ik het in dit reisverslag al regelmatig gehad over harde wind. Maar wat we hier op die hoog gelegen parkeerplaats te verwerken kregen kan ik niet meer omschrijven met de woorden 'harde wind', hier was sprake van een heuse storm! We hebben serieus getwijfeld of we wel aan onze wandeling moesten gaan beginnen, het was geen doen om tegen die wind in te lopen. Maar, zo overwogen we, we zouden tijdens een groot deel van de trail naar beneden lopen, de kans was groot dat we daar veel beter tegen de wind beschermt zouden zijn dan hierboven op de parkeerplaats. We besloten dus om het er toch maar op te wagen, als het tegen zou vallen konden we altijd nog omkeren.

Wat ben ik ongelooflijk blij dat we toch zijn gegaan, want de Echo Canyon Trail had ik dus écht niet willen missen! In het begin hadden we nog flink wat last van de wind, maar hoe lager we kwamen, hoe minder erg dat dat werd. Rondom ons zagen we veel, héél veel rotspilaren, die bestaan uit vulkanisch as en die door erosie hun huidige prachtige vormen hebben gekregen. "*A Wonderland of Rocks*", zo wordt het op de site van Chiricahua National Monument genoemd, en die omschrijving neem ik hier graag over. Omdat we voortdurend omlaag liepen was de wandeling niet zwaar. Al heb je in je achterhoofd natuurlijk wél de gedachte dat je datzelfde eind toch ook echt weer omhoog zal moeten. Echo Canyon eindigt op een punt dat ongeveer 140 meter lager ligt dan de parkeerplaats, de trail werd daarna heel anders. Minder rotsen, meer bomen. En een tijdlang bijna geen hoogteverschillen. Het laatste stuk van de wandeling gaat via de Ed Riggs Trail, daar ging het pad flink omhoog, terug richting de parkeerplaats en de storm. Het viel me trouwens best wel mee, blijkbaar hadden we tijdens de afgelopen weken genoeg beenspieren gekweekt om deze klim vrij eenvoudig te kunnen overwinnen.

We reden nog even naar het vlakbij gelegen Massai Point. Dat is een plek waar je van bovenaf een geweldig zicht hebt over de hoodoos hier in het park. Maar ik kon er helaas niet meer van genieten, het was zo vermoeiend om tegen de wind in te lopen dat ik al helemaal bekeerd was van het kleine stukje van de parkeerplaats naar het uitkijkpunt. Hoe mooi het park ook was, we wilden weg hier! Al hoop ik heel erg dat we ooit nog eens terug kunnen gaan, zodat we nog veel meer van die prachtige trails kunnen gaan lopen.

Terwijl we via State Route 186 richting het plaatsje Willcox reden, zagen we een heel vreemd verschijnsel! Regenwolken, hele donkere regenwolken! Rechts van ons viel het er met bakken uit, en ook recht voor ons leek het te regenen. Wij zouden zo meteen, als we Interstate 10 bereikten, in westelijke richting verdergaan. Dus misschien hadden we geluk, want daar zag de lucht er nog redelijk helder uit. We snapten even niet goed wat nu die donkere band was, net boven de grond maar nog ruim onder de wolken, die we rechts van ons zagen hangen. Op gegeven moment beseften we dat er, blijkbaar net voor de regenwolken uit, flinke zandstormen rond raasden. En toen we eenmaal op Interstate 10 zaten, kregen we daarvan ook nog een flinke portie mee. Van de regen ook, trouwens. De wolken hadden ons nu aan alle kanten omsloten, en het water gutste er uit. Na drie-en-een-halve week vakantie kregen we nu dan toch nog onze eerste bui te pakken, en wat voor een!

Tegen de tijd dat we Tucson bereikten, was het weer droog. Kijk, dat hadden we heel mooi voor elkaar. Maar één regenbui tijdens de hele vakantie, en dat net tijdens een niet noemenswaardige rit over de highway. We besloten om een motel te zoeken in de buurt van het oostelijke deel van Saguaro National Park, de plek die we voor morgenochtend op het programma hadden staan. Maar op een of andere manier zat het even niet mee, tijdens die

Last Update : august 16, 2008

zoektocht naar een motel. Het eerste motel zag er goed uit, maar bleek geen plaats te hebben. De daaropvolgende motels lagen in een buurt waar we echt niet wilden overnachten. En zo reden we steeds verder van Saguaro Oost vandaan, terwijl Saguaro West steeds dichterbij kwam. Het was ondertussen schitterend weer geworden, en het zag er naar uit dat we een prachtige zonsondergang zouden gaan krijgen. Heel impulsief besloten we om al deze avond naar Saguaro West te rijden, en niet morgenavond, zoals we eigenlijk van plan waren.

Qua beschikbare tijd was het misschien niet de beste keuze, we hebben er echt een bliksembezoek van moeten maken. We zijn meteen aan de Scenic Bajado Loop Drive begonnen, waar we nog net genoeg tijd hadden voor een paar korte stops. Fotostops, uiteraard, want die Saguaro cactussen bleken echt geweldige fotomodellen te zijn. We waren hier precies op de goede tijd, in alle opzichten. Ten eerste zaten we in de goede tijd van het jaar, zodat we de mooie witte bloemen op de toppen van de vertakkingen konden zien bloeien. Ten tweede zaten we hier op het goede tijdstip van de dag, de cactussen werden precies goed belicht. En ten derde hadden we ook nog eens een mooie zonsondergang te pakken, de lucht kleurde prachtig oranje-rood. Waardoor we tegen het einde van ons korte bezoek de kans kregen om een paar van die mooie silhouetfoto's te maken. Het is natuurlijk extra mooi als je zo'n foto vanuit een heel laag standpunt neemt, dus Hans zat op gegeven moment zelfs op z'n knieën zijn plaatjes te schieten.

Toen het echt te donker werd om nog te kunnen fotograferen, hebben we het park weer verlaten. We wisten nog steeds niet waar we zouden overnachten, we hadden immers tijdens de rit hier naartoe geen geschikt motel gevonden. Gelukkig lukte het nu wel vrij snel om iets te vinden, en een half uurtje nadat we uit Saguaro waren weggereden zaten we, zeer moe maar ook zeer voldaan, op onze kamer in de Travelodge. Waar we nog wel een hele tijd bezig waren om honderden kleine naaldjes uit Hans z'n benen te verwijderen.... we weten nu dus dat je in een cactuspark niet op de grond moet gaan zitten als je foto's wilt maken....

Dag 25 : woensdag 14 mei : Tucson - Saguaro National Park - Sonoran Desert Museum - Globe

Gereden : 170 mijl (14 mijl dirtroad)

Volgens mijn draaiboek zouden we deze ochtend naar het oostelijke deel van Saguaro National Park gaan. Maar om nu weer dat hele eind weer terug te moeten rijden, dwars door Tucson heen, daar hadden we allebei totaal geen zin in. Dus kozen we ervoor om nog even terug te gaan naar Saguaro West, zodat we daar ons bezoek van gisteren nog eens over konden doen. Maar dan wel wat rustiger, natuurlijk. Ook in het felle daglicht bleken de saguaro's er heel mooi uit te zien, en we zijn tijdens onze rit door het park dan ook heel vaak uitgestapt om de meest indrukwekkende exemplaren van dichtbij te kunnen bekijken. Eigenlijk had ik ook nog wel even een wandeling tussen de cactussen willen maken, maar ook dat plan lieten we voor wat het was. Het was veel te warm, en bovendien hadden we zo tegen het einde van de vakantie ook wel een beetje last van 'hike-moeheid'.

Ik heb nogal wat reisverslagen gelezen waarin een bezoek aan het Sonoran Desert Museum wordt beschreven, en de beschrijvingen daarover zijn zonder uitzondering heel positief te noemen. Tja, mogen wij dan nu de eersten zijn die er niet zo enthousiast over zijn... Dat ligt trouwens niet aan het museum zelf, dat ziet er echt prachtig uit. Het ligt aan ons, want dit is echt een plek waar wij helemaal niets mee hebben. Ons vervelende gevoel begon al vrij

Last Update : august 16, 2008

snel, toen we twee wolven in een kooi zagen lopen. Die ene wolf liep een rondje in zijn mooi aangelegde maar toch wel heel beperkte ruimte.... en weer datzelfde rondje.... en nog eens datzelfde rondje.... en nog eens, en nog eens.... Ik kreeg er een knoop van in m'n maag, wat afschuwelijk was dat om zo'n prachtig beest hier opgesloten te zien. De berenkuil was leeg, er waren op dit moment geen beren in het park, zo stond er op een bordje te lezen. Ik was opgelucht, beren zien in Yellowstone is machtig, maar beren in een door mensen aangelegde kuil zien is niet mijn ding. Vervolgens waren de katachtigen aan de beurt. Toen er ergens een knopje op een muur bleek te zitten, waarmee je gedurende een paar seconden een lichtje kon laten branden in een nis waar je via een glazen wand in kon kijken, toen ben ik echt afgeknapt. Afschuwelijk, laat die dieren toch met rust als ze in zo'n beschutte plek willen gaan liggen! Ook Hans had het helemaal gehad, we hadden nog geen 10% van het museum gezien maar meer hóefden we ook niet te zien...

Geen Saguaro Oost, geen hikes, weggevlucht uit het museum.... zo hadden we ineens wel heel veel tijd over vandaag. Een mooi moment dus om even op souvenirjacht te gaan. Want we konden het natuurlijk niet maken dat we wel cadeautjes in de koffer hadden voor Rob en Marcel (met dank aan de Best Buy in Santa Fe), maar niet voor Melanie en voor Elina, onze kersverse aanstaande schoondochter. Toen we klaar waren met winkelen was ik wel twee broeken en een shirt rijker, maar die souveniertjes, dat was helaas nog steeds niet gelukt.

In de namiddag hebben we nog een prachtige rit gemaakt, via State Route 77. Tussen de plaatsjes Catalina en Winkelman stonden heel veel grote saguaro's met enorme 'armen' naast de weg, ze hadden hier ook nog wel een nationaal park van kunnen maken. Ook voorbij Winkelman was het landschap erg mooi, we reden daar langs een scheef getilde bergketen. En even voordat we ons einddoel bereikten, het plaatsje Globe, keken we vanaf de hoog gelegen weg een enorm dal in. Het was al met al dus een heel leuke en afwisselende route. De Super 8 in Globe bleek niet alleen erg mooi, maar ook erg duur te zijn. Gelukkig vonden we even verder ook een betaalbaar motel. Ik ben de naam ervan alweer vergeten, maar we hebben er voor heel wat minder geld lekker kunnen slapen.

Daag 26 : donderdag 15 mei : Globe - Apache Trail – Phoenix

Gereden : 115 mijl (27 mijl dirtroad)

De Apache Trail heeft z'n naam te danken aan het feit dat de Apache Indianen deze route vroeger gebruikten om de Superstition Mountains te doorkruisen. Vandaag was het onze beurt om deze trail te gaan rijden: veertig mijlen door een ruig berglandschap, via een smalle, bochtige en soms steile weg, het leek ons een prima afsluiting van onze vakantie. Het begon meteen al geweldig, want nog geen honderd meter nadat we de Apache Trail waren opgedraaid liepen er zomaar ineens twee jonge vosjes voor ons de weg op! Natuurlijk zijn we meteen gestopt, de beestjes bleven mooi bovenop een kei langs de kant van de weg zitten. Net lang genoeg om ze goed te kunnen zien, net te kort om ze te kunnen fotograferen. Eerst schoot het ene vosje tussen de keien door weg, zijn broertje (of zusje?) volgde een paar seconden later. We hebben nog een tijdje staan zoeken of ze misschien nog ergens tevoorschijn zouden komen, maar helaas... Maar van dat ene korte moment had ik al volop genoten, dit is toch echt veel mooier dan het bekijken van die opgesloten dieren in het Sonoran Desert Museum.

In het begin reden we door een heuvelachtig landschap, met rechts beneden ons het smalle langgerekte Apache Lake waar enkele eenzame saguarocactussen langs de oever stonden. Omdat we nog niet hadden gegeten, gingen we op zoek naar een mooie picknickplaats, het

Last Update : august 16, 2008

liefst langs het water natuurlijk. Ergens beneden ons zagen we een paar auto's en tentjes staan, dat leek ons een prima plek voor de picknick. We konden er via een korte zijweg naar toe rijden. Maar op het moment dat we bijna bij de oever aankwamen, zagen we op een bordje staan dat dit een permit-area was. Verboden gebied voor ons, dus! We zijn maar weer omgedraaid, en nog een stukje langs Apache Lake verder gereden. We kwamen geen echte picknickplekken meer tegen, maar wel een flinke pullout waar onze auto én onze stoelen makkelijk op pasten. Dus hebben we daar, zomaar langs de Apache Trail, onze laatste picknick van deze vakantie gehad.

Het weer werkte niet echt mee. Een grauwe, grijze lucht maakte dat het er allemaal maar een beetje somber uit zag. We hoopten nog dat het om wat ochtendbewolking zou gaan, en dat de zon zo meteen wel door zou gaan breken. Maar terwijl we daar op onze picknickplaats zaten merkten we wel dat we daar niet al te veel op moesten hopen, vooral in oostelijke richting werd het alsmear donkerder. Dus reden we na onze picknick gauw weer verder, misschien konden we het slechte weer voorblijven. Na een tijdje bogen we van Apache Lake vandaan, we zagen de weg als een lang lint voor ons tussen de heuvels doorslingeren. We staken een paar bruggetjes over, konden nog één keer een blik werpen op Apache Lake, en daarna reden we het prachtige rotslandschap rondom Fish Creek in. De weg werd hier aan beide zijden omsloten door hoge, ruige rotswanden. In gedachten zagen we de Apaches hier al op hun paarden langs onze auto af galopperen.... Voorbij het bruggetje van Fish Creek maakte de weg een flinke draai, de weg ging daar steil omhoog. We bevonden ons nu op het hoogste deel van de Apache Trail, dat leverde nog een paar mooie uitzichten op, over het gebied waar we net hadden gereden, en over de mooie rotsomgeving rondom ons.

Zeven mijl voorbij Fish Creek bereikten we het historische plaatsje Tortilla Flat. Heel klein, en heel toeristisch. Ach, de oude gebouwen waren best leuk om te zien, zeker het restaurantje annex souvenirwinkeltje waarvan de muren helemaal waren volgeplakt met oude dollarbiljetten. En dan bedoel ik ook écht helemaal, er was geen enkel leeg plekje meer te bespeuren. We hebben er binnen wat rondgeneusd, even kijken of we toevallig iets zouden vinden dat we leuk vonden. Op gegeven moment kwamen er weer wat mensen binnen, hoorden we ineens – heel nadrukkelijk en in onvervalst Nederlands: "*Sodemeters, daar hebben ze veel werk aan gehad!*" Toch wel grappig hoor, zo'n onverwachte opmerking in onze eigen taal.

In het reisverslag van Rob en Annie had ik gelezen, dat zij in de buurt van Van Horn in Texas door een State Trooper waren aangehouden omdat er geen kentekenplaat op hun camper zat. Dat was voor hen geen probleem, want ze hadden een geldig tijdelijk kenteken op hun achterraut zitten, en ze mochten dus gewoon doorrijden. Wij hadden ook zo'n tijdelijk kenteken, alleen was die van ons maar geldig tot en met 14 mei, gisteren dus. We reden sinds deze ochtend dan ook illegaal rond in onze mooie X-Terra. Laat nou net nu, op het moment dat we weer de bewoonde wereld binnenreden, een politieauto vanaf een parkeerplaats de weg opdraaien en heel kort achter ons aanrijden. *Slik... netjes rijden Hans... vooral geen aandacht trekken.* Gelukkig duurde de 'achtervolging' niet lang, de politieauto ging een zijweg in en ik kon weer opgelucht ademhalen.

Op internet hadden we uitgezocht waar we in Phoenix een Barnes and Nobles boekenwinkel konden vinden, we wisten dat Melanie graag een boek van haar favoriete Australische schrijver wilde hebben dat niet in het Nederlands is vertaald. En volgens de site van Barnes and Nobles zat dat boek in hun collectie, het leek ons dus wel de moeite waard om die winkel even op te zoeken. We kwamen zo terecht in een gigantisch groot winkelcentrum,

Last Update : august 16, 2008

waar we de laatste middag van onze vakantie hebben doorgebracht. Helaas was het boek dat we zochten niet op voorraad, maar het is natuurlijk wel weer handig dat Melanie en ik vrijwel dezelfde smaak hebben als het op leesvoer aankomt, dus ik heb nog wel een leuk alternatief gevonden. De jongeman bij wie ik het boek betaalde reageerde oprecht enthousiast, hij had het zelf ook gelezen en hij vond het helemaal geweldig dat ik juist dit boek voor mijn dochter had gekocht. Nadat we ook voor Elina een boek hadden uitgezocht, en voor Hans een stel schoenen, zijn we naar hetzelfde motel gereden waar we ook op 20 april hadden overnacht, de La Quinta Inn. Voor de laatste keer sjouwden we onze spullen de motelkamer binnen, de hele auto moest leeg en dat was nog een heel karwei. Vooral omdat we ook nog op de tweede verdieping lagen, niet erg handig dus. We waren nog maar net klaar toen de bui, die ons de hele dag al had achtervolgd, dan toch eindelijk uitbarstte. Kort maar heftig. Wij hebben toch wel een perfecte timing... de buien vallen hier precies op het moment dat we er het minste last van hebben.

Dag 27 en 28 : vrijdag en zaterdag 16 en 17 mei : Phoenix - Atlanta - Amsterdam – Gerwen

Gereden : 6 mijl (geen dirtroad)

Onze vlucht van Phoenix naar Atlanta zou om vijf over zeven 's ochtends vertrekken. Normaal gesproken zouden we de wekker op half vier hebben gezet, maar ja, we moesten nog bij Alamo op gaan biechten dat we de voorruit stuk hadden gemaakt. Toch maar een half uurtje extra tellen, voor de zekerheid. En dus werden we al om drie uur 's nachts wreed gewekt...

Nog even de laptop aanzetten om te checken of er geen vluchtwijzigingen aangekondigd werden, de laatste spullen inpakken, nog 1 keer goed de hele kamer rondkijken om zeker te weten dat we niets achterlieten. En toen was het toch echt tijd om naar de auto te gaan, voor het laatste korte ritje van deze vakantie. Er was nog niet veel verkeer op de weg, en ook bij Alamo was niets te doen. Terwijl Hans de koffers uit de auto haalde, liep ik even naar het kantoortje om het kaartje in te leveren waarop we enkele gegevens in hadden moeten vullen. De man daar achter de balie had duidelijk last van ochtendhumeur. Tja, dat zou ik waarschijnlijk ook wel hebben als ik op dit tijdstip al op mijn werk moest zijn, dus ik nam het hem maar niet kwalijk. Terwijl ik hem het kaartje overhandigde vertelde ik dat de voorruit gebarsten was. Hij zei geen stom woord, pakte de telefoon en begon te bellen... Blijkbaar werd hij in de wacht gezet, na een tijdje was hij het beu om met de hoorn in zijn hand te blijven zitten, en hij legde de hoorn op de balie. Nog steeds zei hij helemaal niets, wat een chagrijn zeg! Het duurde wel erg lang, na een tijdje kwam Hans eens kijken waar ik bleef. Ondertussen kwam er ook een schoonmaakster het kantoortje binnenlopen, ze zag de – ogenschijnlijk – ongebruikte hoorn op het bureau liggen, pakte het ding resoluut op en legde het op het toestel! De Alamo-medewerker had er nu helemaal geen zin meer in, hij mompelde iets waaruit ik met enige moeite opmaakte dat het wel goed was zo, we kregen een bevestiging mee, en we konden vertrekken. Ik vond het maar vreemd allemaal, ik vertrouwde er niet echt op dat alles nu goed was afgehandeld. Maar we hebben nooit meer iets van Alamo gehoord, en ze hebben gelukkig ook geen gekke bedragen van onze creditcard afgeschreven.

Met de shuttlebus reden we naar de luchthaven, en ook daar was het bijzonder rustig. We konden meteen inchecken, en we hadden geluk dat we niet nog wat spullen van de ene koffer in de andere over hoefden te pakken. Want de zwaarste koffer zat wel heel erg dicht bij het maximum gewicht van 23 kilogram, dat scheelde haast niets. Een kleine 20 uur later

Last Update : august 16, 2008

zagen we onze koffers weer terug, toen ze als laatste, echt helemaal als allerlaatste, op Schiphol van de bagageband kwamen rollen.

Normaal gesproken zou ik hier zo'n beetje een eind gaan breien aan het reisverslag. Even het roerende weerzien met kindertjes, ouders en katten vermelden, en de hoogtepunten van onze vakantie nog even op een rijtje zetten. Maar dan moet ik er natuurlijk wel eerst voor zorgen dat ik alle hoogtepunten ook daadwerkelijk heb beschreven, en – zo moet ik hier bekennen – tot nu toe heb ik een wel heel bijzondere dag nog niet in dit reisverslag genoemd. En wel onze trip naar het gebied dat we hier "Red and White Canyon" zullen noemen.

Extra dag : Red and White Canyon

Ongeveer een half jaar voor de vertrekdatum van deze reis, zag Hans op de Duitstalige site Secrets of the West een fotoreportage van een unieke rotsomgeving. Een hele rij witte pilaren met roodbruine kappen, ronde roodbruine rotsen vol met witte strepen, kleine alleenstaande rotsen met verticale witte en roodbruine strepen... het zag er fascinerend mooi uit. Natuurlijk kwamen er meteen twee vragen bij ons op, namelijk: '*Waar ligt dit gebied?*' en '*Kunnen wij er naar toe?*' Maar het bleek nog niet zo eenvoudig te zijn om een antwoord op die vragen te vinden.

De eigenaar van de site, Steffen Synnatschke, noemde het gebied Red and White Canyon. Maar, zo schreef hij, dat is niet de echte naam. Red and White Canyon ligt in een indianenreservaat, en het is niet open voor het publiek. Hij had het alleen mogen bezoeken onder begeleiding van een indiaanse gids, een goede vriend van hem. Maar dan wel met de belofte dat hij de echte naam en de locatie niet bekend zou maken. We hebben het uiteraard toch even geprobeerd, we hebben een email naar Steffen Synnatschke gestuurd met de vraag of hij ons niet toch wat informatie kon geven. Maar hij liet ons weten dat hij dat niet wilde doen, terecht natuurlijk.

Het leek er dus op dat een bezoek aan Red and White Canyon er voor ons niet in zou zitten. Maar Hans liet zich niet zo snel ontmoedigen, hij was vastbesloten om uit te zoeken of er niet toch een mogelijkheid was. Want als Steffen Synnatschke er kon komen, waarom wij dan niet! Uiteraard begon hij - met behulp van Google - te zoeken of er meer bekend was onder die fictieve naam Red and White Canyon. Hij vond foto's op een Franstalige site, en nog meer foto's op een andere Duitstalige site. Dat betekende dus dat er nog meer mensen dan alleen Steffen Synnatschke het gebied hadden bezocht, dat gaf goede hoop. Helaas boden deze beide sites niet meer aanknopingspunten, zelfs niet nadat we met het woordenboek erbij de hele Franse tekst woord voor woord hadden vertaald. Ons onderzoek zat muurvast!

Maar Hans gaf het niet op. Hij bleef op allerlei manieren zoeken, en op gegeven moment kwam hij in contact met een Amerikaan die het gebied ook had bezocht. En die Amerikaan vertelde ons wat wij o zo graag wilden weten, niet alleen de juiste naam, maar ook nog eens de locatie én een routebeschrijving! Bovendien liet hij ons weten dat – volgens hem – geen permit nodig was om dit gebied te bezoeken. We begonnen er nu echt in te geloven, zouden wij straks deze prachtige plek echt met eigen ogen kunnen gaan bekijken?

De belangrijkste vraag waar we nu nog een antwoord op zochten, was of we nu wel of niet een permit nodig hadden. Wat hebben we veel emailtjes verstuurd, naar allerlei Chapter Houses en andere Native American organisaties. En wat hebben we weinig respons

Last Update : august 16, 2008

gekregen, we kregen antwoord op welgeteld één van onze emails. Ene Paul liet ons weten dat hij bereid was om ons naar Red and White Canyon te brengen, op voorwaarde uiteraard dat de weg er naartoe in goede conditie zou zijn. Want dat kon nog wel eens een probleem zijn, zo schreef hij. Maar na een paar mailtjes over en weer gaf hij plotseling geen antwoord meer, het lukte dus niet om iets met hem af te spreken.

Gelukkig was er op gegeven moment nog iemand die op onze emails reageerde. Deze persoon gaf ons het emailadres van een Native American met de voornaam Lee, die ons waarschijnlijk wel verder zou kunnen helpen. En nu hadden we dus echt de goede persoon te pakken, Lee bleek de research assistent te zijn van een adviesorgaan voor Native Americans. In die functie was hij betrokken bij het veiligstellen van het culturele en archeologische erfgoed van de stam waartoe hij behoort. Lee liet ons weten dat we een verzoek konden indienen, dat verzoek moest dan worden beoordeeld en – als we toestemming zouden krijgen om Red and White Canyon te bezoeken – dan konden we onze permits tijdens onze reis ophalen in een dorpje dat we zouden passeren.

We moesten heel wat vragen beantwoorden, het was vooral belangrijk dat we benadrukten dat we geen commerciële bedoelingen hadden. Helaas, er kwam geen antwoord meer. We wilden niet al te opdringerig overkomen, dus hebben we eerst een tijd afgewacht. Maar onze vertrekdatum kwam alsmáar dichterbij, de tijd begon te dringen. Dus hebben we Lee nog eens een vriendelijk verzoekje gestuurd, was er al iets meer bekend over onze aanvraag? Opnieuw kregen we geen antwoord. Een paar dagen voor ons vertrek hebben we nog een laatste poging gedaan, ook nu zonder resultaat. En zo vertrokken we dus op 20 april naar Phoenix zonder de bevestiging waar we zo op hadden gehoopt.

Het was frustrerend, we waren zo ver gekomen met onze Red and White Canyon expeditie, en nu leek het erop dat al Hans z'n werk toch voor niets was geweest. Tenzij we zónder permit er naar toe zouden gaan, maar ja, Lee had ons toch duidelijk laten weten dat dat niet was toegestaan. We hadden nog een mogelijkheid: gewoon naar het dorpje toegaan dat Lee in zijn email had genoemd. We betwijfelden of het zin had om dat te doen, maar er valt natuurlijk ook wel iets te zeggen voor het principe *'nee heb je, ja kan je krijgen!'* En zo reden we dus tijdens een van onze vakantiedagen zomaar dat kleine indianendorpje binnen, waarvan we de naam nog maar enkele weken eerder voor het eerst hadden gehoord.

In eerste instantie zag het er armoedig uit, stoffig, troosteloos. Er stonden veel kleine, houten huizen met wat lage hekken er omheen. Vreemd om hier als toerist rond te rijden, ik voelde me zelfs een beetje een indringer die hier in een privé omgeving kwam rondneuzen. We hadden geen idee waar we moesten zijn... Ergens zagen we een houten keetje staan met het bord "Administration Office", en daar zijn we dus maar naar binnen gegaan. Er was een indiaanse vrouw aan het werk in het kantoortje, ze wist duidelijk geen raad met onze vraag naar permits voor Red and White Canyon (uiteraard noemden wij de echte naam van het gebied), maar ze was wel graag bereid om ons door te verwijzen naar een andere plek. We moesten nog een stuk verder het dorpje inrijden, dan zouden we vanzelf het juiste gebouw vinden.

Het leek wel of het dorpje uit twee delen bestond. Na het armoedige gedeelte kwamen we op een plek uit waar alles er heel anders uit zag. Moderne stenen gebouwen, een grote parkeerplaats met veel personenauto's, we waren echt heel verrast om dat hier aan te treffen. We liepen een van de gebouwen binnen, maar ook nu werden we – zeer vriendelijk – doorverwezen naar een andere plek. Daar deden we voor de derde keer ons verhaal, de

Last Update : august 16, 2008

man die ons te woord stond vroeg of we even wilden wachten, hij zou iemand voor ons gaan halen. Spannend, zouden we nu wél goed zitten?

Er kwam een indiaan met uitgestoken hand op ons toelopen. "Hi Hans", zo begroette hij ons. We stonden perplex... wat was dat een onverwacht en tegelijkertijd ook een ontzettend leuk moment. We beseften meteen dat dit Lee moest zijn, de man met wie we eerder via email contact hadden gehad. Want wie anders dan Lee kon weten dat die buitenlander die hier vragen kwam stellen over een permit voor Red and White Canyon, Hans heette. Lee vroeg ons om even met hem mee te lopen, door een grote ruimte vol met van die typisch Amerikaanse cubicles. Je weet wel, die lage hokjes waarin het kantoorpersoneel elk een eigen, afgescheiden plekje heeft. De cubicle van Lee was van boven tot onder helemaal volgeplakt met krantenknipsels en foto's, zijn bureau lag afgeladen vol met mappen en ordners... met daar tussenin een computer. Gek eigenlijk, om hier in the middle of nowhere moderne computerapparatuur aan te treffen. Toen we het dorpje binnenreden, was dit wel het laatste dat we hadden verwacht. Lee zocht op de computer even naar zijn emails, en daar zagen we zomaar onze eigen gegevens op het beeldscherm verschijnen. Waaronder onze laatste twee mailtjes, waarin we dus gevraagd hadden waarom we nog geen antwoord op ons verzoek hadden gekregen. Lee verontschuldigde zich, hij had er erg druk gehad en was er dus niet meer aan toegekomen om iets voor ons te doen.

Maar nu zaten we dus bij hem in zijn kantoortje, hoe zou het nu verder gaan? We hadden geen idee. Lee wilde graag weten waarom we zo graag naar Red and White Canyon wilden gaan. We legden hem uit dat we zo ontzettend onder de indruk zijn van de natuur in Arizona en Utah, dat we alle bekende plekken inmiddels hadden gezien en dat we nu – tijdens deze achtste reis – ook graag wat minder bekende plekken wilden bezoeken. Ondertussen had Lee zowaar een permit in zijn beeldscherm staan, dat gaf ons goede hoop. De gegevens op de permit moesten nog worden ingevuld, zoals onze namen en ons adres, het kenteken van de auto, de datum. We begrepen van Lee dat de permit nog wel ondertekend zou moeten worden door zijn baas, dus zelfs terwijl hij alles invulde wisten we nog steeds niet zeker of onze trip wel door zou kunnen gaan.

Met de uitgeprinte permit ging Lee op zoek naar zijn baas, en het duurde lang, ontzettend lang, voordat hij weer terugkwam. Met de ondertekende permit! Yes, we hadden het voor elkaar, we mochten naar Red and White Canyon toe! Lee liep met ons mee naar de deur, hij drukte ons nog wel tien keer op het hart dat ons precies aan de voorwaarden moesten houden die op de permit staan. Natuurlijk beloofden we hem dat graag. Nadat we hem uitgebreid hadden bedankt namen we afscheid, en liepen we met ons kostbare papier naar buiten. Wat was dit een geweldige ervaring geweest, de rit door het dorpje, de behulpzaamheid van de inwoners daar, de verrassende begroeting door Lee en dan natuurlijk de permit zelf. Onze dag kon niet meer stuk, en dan hadden we het eigenlijke doel nog niet eens gezien!

In de auto konden we de permit voor het eerst even goed bekijken. Het was een "Archeological Site Visitation Permit", zo lazen we. "The holder of this permit submits themselves to the jurisdiction of ... Tribal Court and shall observe all applicable tribal and federal laws". Er stond nog een aantal aanvullende voorwaarden op vermeld, dat we op de wegen moesten blijven, niets mochten meenemen, nergens op mochten klimmen en niets mochten vernielen hadden we wel verwacht. Het 'no sketching' was niet erg, want tekenen kunnen we toch niet. Alleen de voorwaarde 'no photography' beviel ons heel wat minder!

Last Update : august 16, 2008

Even later reden we over de dirtroad waaraan, ongeveer halverwege, Red and White Canyon zou moeten liggen. Het grootste deel van deze onverharde weg was prima begaanbaar, slechts een klein deel van de route was wat lastiger omdat we daar door een wash heen moesten rijden. Daar staat vaak water in, zo hadden we een paar maanden geleden al van die ene Amerikaan begrepen. Maar nu was het er kurkdroog, gelukkig. Aan het einde van de rit doemde dat voor ons zo heel bekende beeld van de roodwitte rotsen op. Wat een speciaal moment was dat voor ons, echt een bekroning voor al dat werk dat we hadden moeten doen om hier te kunnen komen.

Het was allemaal net zo mooi als dat we vooraf hadden verwacht, we genoten er enorm van dat we hier zomaar rond konden lopen en dit gebied met eigen ogen konden bekijken. Eerst zagen we het meest bekende deel – dat we al op de foto's van de Duitsers en de Fransman hadden gezien – en daarna ook veel nieuwe plekken die al net zo bijzonder waren. Wat ons vooral verraste was de grootte, we dachten dat Red and White Canyon veel kleiner zou zijn. Maar voorbij een open vlakte stonden nog veel meer van die prachtige rotsformaties, we hebben hier dan ook enkele uren rondgelopen. We moeten hier overigens wel bekennen dat we één van de voorwaarden van onze permit niet hebben nageleefd, ik denk niet dat we uit hoeven te leggen over welke voorwaarde ik het hier heb.

We waren er niet alleen! We zagen weliswaar geen mensen, maar de auto die bij de rotsen stond geparkeerd was het duidelijke bewijs dat er toch wel iemand in de buurt moest zijn. Een half uurtje nadat we in Red and White Canyon waren gearriveerd, kwam een jong stel naar de auto toegelopen. Heel aarzelend, het leek wel of ze eerst wilden inschatten wie wij waren en wat we hier kwamen doen. Het bleken Duitsers te zijn, ze hadden geen permit en het was duidelijk dat ze even erg bang waren geweest dat ze tijdens hun illegale bezoek betrappt waren. Ze waren dan ook erg opgelucht dat wij hen niet op de bon kwamen slingeren. We hebben nog even met het jonge stel staan kletsen, half in het Duits, half in het Engels (want dat gaat me toch net wat makkelijker af). Ze waren al urenlang hier aan het rondwalen, zo vertelden ze. En natuurlijk kenden zij ook de site van Steffen Synnatschke, dat was voor hen ook de eerste kennismaking met dit gebied geweest.

We zijn Red and White Canyon aan de zuidzijde ingereden, en via de noordzijde hebben we het gebied weer verlaten. Dat was opnieuw een lange rit via een onverharde weg, ook nu kwamen we een steil gedeelte tegen waar we onze high clearance zeker nodig hadden, de rest van deze route was weer heel eenvoudig begaanbaar. Toen we de verharde weg weer bereikten, was dit hele bijzondere avontuur dan toch echt afgelopen.

Onze vakantie is inmiddels al weer enkele maanden geleden. De laatste tijd is er veel meer over Red and White Canyon op het internet verschenen, en vooral bij Duitse toeristen is de plek redelijk bekend geworden. Op enkele Duitse sites zijn er behoorlijk felle discussies gevoerd, tussen mensen die er op tegen zijn dat de juiste naam en de locatie bekend worden gemaakt, en mensen die het onzin vinden om deze gegevens geheim te houden. Over een permit heeft niemand het, blijkbaar wordt het gebied ook volop zonder permit bezocht. We zijn benieuwd hoe dit verder gaat, zal Red and White Canyon over een tijdje net zo bekend zijn als bijvoorbeeld The Wave, of gaat het hier om een hype die weer over zal waaien? Ik ben er niet bang voor dat er uiteindelijk massa's toeristen naar toe zullen gaan, de lange route via de onverharde wegen zal toch veel mensen afschrikken. Maar ik hoop wel dat dit prachtige gebied de bescherming zal krijgen die het verdient, zodat het niet te veel schade zal ondervinden van mensen die zich niet aan de regels houden. We wachten af...

Last Update : august 16, 2008

Tot besluit

Zo, nu is dan toch echt onze hele reis beschreven, en kan ik dit verslag eindelijk af gaan sluiten. We hebben 4.718 mijl gereden, ofwel 7.550 kilometer. Dat is gemiddeld toch zo'n 300 kilometer per dag, al voelt het voor mij helemaal niet aan dat we zoveel tijd in de auto hebben gezeten. Maar liefst 453 mijl (725 kilometer) hebben we over onverharde wegen gereden. En als ik alle trails bij elkaar tel, dan blijkt dat we zo'n 87 mijl (bijna 140 kilometer) hebben gelopen. Niet slecht, als je bedenkt dat we tijdens onze eerste reizen vrijwel geen serieuze trails hebben gelopen.

Vooraf White Pocket, Buckskin Gulch en Bisti Badlands hebben erg veel indruk op ons gemaakt. En natuurlijk denken we ook vaak terug aan die hele speciale dag die ik hierboven heb beschreven, onze ontmoeting met Lee en het bezoek aan Red and White Canyon. Ook het avontuur in Bull Valley Gorge is iets dat we niet snel meer zullen vergeten. Tel daarbij de vele andere prachtige plekken die we hebben gezien, en dan kunnen we toch echt niet anders dan concluderen dat het een geweldige reis is geweest.

Last Update : august 16, 2008

Alle links naar de betreffende sites en onderdelen van sites staan op de internetpagina van Antelope Canyon op www.ontdek-amerika.nl.